

GROOVE

Nummer 3 • 2004 Sveriges största musiktidning

The Streets

**Weeping Willows
In Flames
The Crystal Method
Wayne Wonder**

**Jens Lekman • The Icarus Line • Syd Matters • Promoe
Disco Volante • Honestly • Phunky Drakes • Rung Voss • Tribeca**

Jens Lekman	sidan 5
Tre frågor till Promoe	sidan 5
Kungen av melankoli	sidan 5
The Crystal Method	sidan 6
Förnyelse istället för...	sidan 6
In Flames	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
The Icarus Line	sidan 8
Syd Matters	sidan 8
Disco Volante	sidan 10
Honestly	sidan 10
Phunky Drakes	sidan 11
Rung Voss	sidan 11
Tribeca	sidan 11
Wayne Wonder	sidan 13
The Streets	sidan 14
Weeping Willows	sidan 16
Albumrecensioner	sidan 19
Egenrecensioner	sidan 24
DVD-recensioner	sidan 26
Groove CD 3 • 2004	sidan 27

Iedare

Ena handen ger, den andra tar

Artister, ivrigt påhejade av sina uppdragsgivare skivbolagen, vill sällan ge bort sina låtar till oss konsumenterna utan betalning, och detta kanske man måste respektera. För hur skulle artisternas försörjning te sig om de inte fick sina stackars små procent av skivförsäljningen som de som upphovsmän är berättigade till? Å andra sidan vill de att så många som möjligt ska höra deras låtar. Så de blir kända. Och rika.

Kontentan är att man som okänd artist nästan uteslutande är hänvisad till internet för att få ut sin musik till publiken (ja, spelningar också så klart, om man kan bli bokad någonstans), men när man sedan blir världsstjärna vill man blockera fansens chans att ladda ner musiken den vägen. Då är internet plötsligt skadligt. Då stämplas fansen som tjuvar. Då är det till och med okej att försöka förstöra folks hårddiskar genom diverse kopieringsskydd.

Dessa två steg i utvecklingen är tydliga att se, och påminner inte så lite om droghandlarnas logik med

att först skapa behovet och sedan ta betalt – och det är inte förrän man har något att förlora som man vill begränsa tillgången. Men är det verkligen så superviktigt att jaga sina fans med blåslampa när man redan är god för ett gäng miljoner? Finns det ingen lösning som utesluter konfrontation? Det är ju faktiskt fansen som gör artister till stjärnor.

Det var redan innan internets intåg omöjligt att sälja en skiva till alla intresserade, musikkopieringens historia är lång. Enda skillnaden är att musiklyssnarnätverken nu är globala. Och självklart är det svårt att motstå gratis nedladdning av en favoritlåt eller en försäljare i Asien som säljer skivor för 20 kronor. Men är det mer hedervärt att försöka kränga samma platta för 200 kronor?

Gary Andersson
chefred@groove.se

Omslag
Mattias
Elgemark

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
http://www.groove.se

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., per@groove.se
0706-44 13 79

Groove-CD & web
Ann-Sofie Henriksson, ash@groove.se
031-13 91 70

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare	Torbjörn Hallgren
Kristofer Ahlström	Annica Henriksson
Mats Almegård	Johan Joelsson
Gary Andersson	Robert Lagerström
Daniel Axelsson	Jonas Liveröd
Mikael Barani	Per Lundberg G.B.
Roger Bengtsson	Martin Lundmark
Therese Bohman	Thomas Nilson
Jonas Elgemark	Mia Olsson
Mattias Elgemark	Daniel Severinsson
Andreas Eriksson	Niklas Simonsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Mathias Skeppstedt
Sandra Fogel	Henrik Strömberg
Johannes Giotas	

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

CMM GROUP

Tävla på www.groove.se!

Du kan vinna

Nick Cave & The Bad Seeds DVD

Teddybears STHLM CD

Kanye West -hood

plus biljetter till

Arvikafestivalen och

Hultsfredsfestivalen

Dessutom på www.groove.se:

**Rea på
Groovekläder!**

I vår exklusiva webshop kan du skaffa snygga t-shirts och jackor med Groove-tryck i bästa Ground Control-kvalitet.

T-shirt

99:-

+frakt

finns i flera färger

Till Grooveprenumeranter
lottar vi ut skivor med

**Phoenix
&
Her Majesty**

Infinite Mass
1991.
CD **149:-**
Släpps 12 maj.

Kevin Lyttle
Kevin Lyttle. CD **175:-**
Släpps 28 april.

The Streets
A Grand Don't Come For Free. CD **179:-** Släpps 12 maj.

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

.....våren är här!

LAUREL MUSIC

THIS NIGHT AND THE NEXT

Fantastiskt debutalbum från detta Göteborgs-band som för tankarna till en mer direkt Kathryn Williams eller Rosie Thomas. "Ett tröstande bevis på att det fortfarande finns vackra melodier, känsliga ljudbilder och vågade countryflörtar kvar i det här landet.", skrev Musiklandet och Nöjesguiden placerade dem på sin Bäst-just-nu lista i februari. Upptäck!

TOTALT JÄVLA MÖRKER

MÄNNISKANS RINGA VÄRDE

Med ett nytt helvetiskt album står TOTALT JÄVLA MÖRKER redo att smäda alla musikyssnare! Med en verbal kulspruta så mejar dom ner den ena orättvisan efter den andra. De skriker ut det norrländska vemodet desperatere än någonsin förut!

SON KITE

COLOURS

Sveriges största trance export, Son Kite, levererar sitt tredje album späckat med högkvalitativ, explosiv trance. Son Kite har under sina sex år som tranceproducenter gjort sig kända för att vara pionjärer på den internationella, underjordiska dansscenen. Med albumet "Colours" visar de att det fortfarande är Sverige som leder och utvecklar trancescenen.

FUNKSERVICE INTERNATIONAL

A POST MODERN LIFE

Debutalbum ifrån multinationella " ochmulti-kulturella Funkservice International. Basen är nordligaste Norrland, men deras groovigt smittsamma jazzpop har frälst såväl japaner och som de rika i Dubai. Saknar ni Pizzicato Five eller Cardigans när de var svalt coola; då är Funkservice... helt klart värda er uppmärksamhet.

BRIGHT EYES/NEVA DINOVA

ON JUG OF WINE, TWO VESSELS

Äntligen ny musik från Bright Eyes! Detta är en CD som delas lika mellan två av Nebraska's finest. Sex nya låtar inspelade av ett band som består av musiker från bägge banden och sångarna Conor Oberst & Jake Bellows sjunger varannan låt. Hur låter det då? Jo, Bright Eyes Conor Oberst är ju allmänt betraktad som en av sin generations bästa låtskrivare och gör inget Bright Eyes fans besviken. Neva Dinova har varit amerikanska pressdarlings efter sitt debutalbum 2002!

MATTIAS HELLBERG

MATTIAS HELLBERG

Mattias Hellbergs sträva röst kunde tidigare höras i duon Hederos & Hellberg. Nu på kritikerrosade albumet tillsammans med bandet Healing Hand är det amerikana som gäller. Turnéaktuell:
16/4 Stockholm - Allhuset
21/4 Malmö - KB
22/4 Arvika
30/4 Karlstad - Nöjesfabriken
1/5 Strömstad - The Cod
29/5 Hässleholm - Siestafestivalen

PETER BRUNTNELL

PLAYED OUT

Peter har kallats allt från Englands svar på Jackson Browne till Den ultimata singer / song-writern. Hans många turnéer med bl.a. Jay Farrar, Squeeze och Handsome Family, har gjort honom till ett stort namn inom genren. Detta är ett akustiskt album, där Peter tar de bästa sångerna han har in i detta rum - och låtarna får ett nytt annorlunda liv.

250KG KÄRLEK

ALLA VILL TILL STAN

Sveriges största undergroundband kliver nu in i även ditt vardagsrum. Denna platta, den femte i ordningen, backas upp av en riksfattande turné med närmare 60 spelningar, en handfull festivaler, akustiska framträdanden i butiker, 3 videos av Explosive production /Europa Film, ett nära samarbete med lokalpress i berörda städer samt ett massutskick till radio och recensenter. Det vakuum som har uppstått på den svenska punkrocksscenen kommer denna sommar att fyllas av 250 kg kärlek.

– Jag gick in i hela den här musikbranschgrejen med väldigt stor välvilja, jag ville verkligen ge den en chans. Jag ville inte säga nej till allt, jag tänkte prova på det och kanske lära mig av mina misstag. Men jag har stött på så mycket cyniska skitgrejer, mer än vad jag till och med trodde.

Jens Lekmans år som Rocky Dennis var omtumlande. För första gången fick vi tillfälle att se andra än fem asfulla mespoppare dansa till TV Personalities och Blueboy. Plötsligt fann Kortedala sin plats på kartan. Göteborgsrocken kunde äntligen begravas i en förtjänad komposthög. Viktigare är förstås att Jens Lekman begåvats med sammetsröst, lödligt hjärta och en fantastisk känsla för popmusik, melodier och mandoliner och att det faktiskt för en gång skull genererat mer än en obskur vinylsingel i femhundra exemplar. Jens Lekman har blivit stor, riktigt stor. Skivan *When I Said I Wanted to be Your Dog* beskriver han själv som ett urval av inspelningar från de senaste fyra åren. Mycket av materialet har funnits på nätet under ganska lång tid även om arrangemangen antingen inte var klara eller att låten som sådan egentligen inte skulle ha lämnat hans dator. Fast när musiken är så pass fantastisk kanske det inte spelar någon roll. Historien om hur entusiastiska bolaget Secretly Canadian var när de fick hans första och enda demokassett, historien om hur han satt på sitt arbete och hetsskrev låtar på ukulele, allt är dokumenterat till förbannelse.

– Mycket av det som varit jobbigt har varit det med media. Att jag ska vara så tacksam fast jag egentligen blivit väldigt dåligt behandlad av vissa journalister som tror att dom kan bete sig och skriva hur och vad som helst.

– Jag har ju haft en stor skepticism till allt inom musikbranschen från början.

Johannes Götas

Det värsta är att till och med dom som är på undergrundnivå säger att "det bara är så, det är bara kalla fakta, man får anpassa sig".

– Det värsta är nog ändå att det faktiskt är så mycket pengarna som styr. Bara det att man bara kan släppa skivor vissa dagar för då är den potentiella målgruppen, de som gillar mig som någon mått ut, matematiskt uträknat mest benägna att köpa. Det är jättecyniskt. "Släpper vi skivan när din publik har fått sina studiebidrag, så kommer dom köpa den, men kommer den tre dagar senare är ingen intresserad", ungefär. Jag räknar ju med att skivan ska sälja under lång tid, inte bara någon dag eller två.

Jag känner bara att det är så himla mycket krångel med det att jag egentligen bara skulle släppa det själv.

– Det är ju på modet att hylla alla som gör allting själva. Spelar in i sovrummet och startar små skivbolag. Men jag kan i och för sig förstå den där vändan med att göra en demo, få skivkontrakt, spela in i en riktig studio med en producent, vissa band är ju verkligen beroende av det. Men jag måste ju verkligen göra allting själv, något annat skulle inte funka, jag är så van vid det. Det tror jag också gäller till exempel José González och The Knife också.

Fredrik Eriksson

Kungen av melankoli

Den tionde mars, i skuggan av melodifestivalens och vårens intåg, avled en av Sveriges främsta kompositörer och vissångare. Olle Adolphson blev 69 år gammal.

Jag har länge älskat hans musik och i flera år tänkt att det vore roligt att intervjua honom. Att intervjun aldrig blev av berodde på att jag någonstans trodde att han alltid skulle finnas kvar, och att det inte fanns någon anledning till brådska. Nu ångrar jag att jag inte försökte få träffa honom medan jag ännu hade chansen. Det känns sorgligt att jag aldrig kommer få veta svaren på alla de där frågorna jag velat ställa, men ännu sorligare att han inte längre finns.

Olle Adolphson var ingen vanlig vissångare. Utseendemässigt var han den perfekta gentlemanen: alltid välklädd och välkommen och

ofta med en pipa i mungipan. För mig var han även den givna kungen av melankoli. Ingen annan svensk vissångare har lyckats fånga kärlekens alla smärtsamma och underbara skikt på samma sätt som han. Visserligen skrev han en hel del frejdiga sånger också, men det utmärkande för hans stil är en enorm känslighet. När Olle Adolphson sjunger om (olycklig) kärlek värker hjärtat och ögonen tåras. Texterna handlar inte om något så enkelt som att bli övergiven, utan är oftast betydligt mer komplexa. Det är ingen flyktig tonårsförälskelse det handlar om – utan vuxen, komplicerad kärlek. Ett förhållande på väg utför har aldrig beskrivits så vackert som i *Nu har jag fått den jag vill ha* från 1967: "Tystnad. När slutade vi älska varandra? Hon är det vackraste jag vet. /.../ Morgonen sköljer undan

natten och slutet har redan börjat för oss två. En solstråle går ifrån min hand över hennes hud, lyser som guld i hennes hår. Allt jag känner är tid och tystnad och timmarna som går." En annan bitterljuv favorit är *Vem tänker hon på?* från samma år: "Vad tänker hon på? Vem tänker hon på just nu när hon sitter där och låtsas att vi sitter här tillsammans efter midnatten vid en TV-kanna och gör slut på en kväll. Ja, inte är det på mig, det vet jag, i alla fall inte på mig, för det har hon inte gjort sen vem minns när".

TV-kannor är inte så vanliga nuförtiden men i övrigt har ingenting förändrats sedan sextioalet. Kärleken gör precis lika ont nu.

Olle Adolphsons största klassiker är och förblir det passionerade svartsjukedramat *Trubbel* från 1961. Monica Zetterlunds och

4 frågor till...

...Looptroop-rockern Promoe, som är aktuell med uthålliga soloplattan *The Long Distance Runner*.

Hur gick inspelningarna på Jamaica?

– Jag fick med mig flest beats från Breakmekanix som vi tog med oss till Jamaica. Jävligt kul resa, jag kände mig avslappnad fast det kunnat bli pressat. Vi var där i två veckor och första veckan gjorde vi i princip ingenting. På grund av tidsomställningen gick vi och la oss vid tio och gick upp sju på morgonen så inga artister var tillgängliga, de kom mitt i natten när vi låg och sov. Jag blev lite nervös, men andra veckan släppte det.

Avslutande låten *Calm Down* är grym.

– Ja, den blev speciell. Jag kommer ihåg att jag skrev första versen i Sydafrika och den andra i Ryssland. Det var tänkt att Mange [EmBee] skulle använda det beatet själv, men jag fick det till slut. Jag ändrade hela hans idé också så det var en hård process att göra låten. Men även om det tår på vår relation när vi jobbar så skapar vi bra saker tillsammans.

Vad händer under dina turnéer i vår, vad kan vi vänta oss?

– Vi har repat lite för en gångs skull, setet som vi åker ut som förband med blir en timma. När Looptroop var i Tyskland klagade dom när vi bara körde en & en halv timma, så nu blir vi väl lynchade. Men jag kommer inte köra många Looptroop-låtar. Blir lugnare än en Looptroop-show tror jag. Men vi kör så hårt vi kan.

Vad gör du när du inte håller på med musik?

– Jag har grejer jag borde göra, typ ta hand om bokföringen, men det blir mest schackspel. Jag har match ikväll i Uppsalamästerskapet mot en som är rankad 32:a och jag är 65:a på listan. Jag har varit intresserad länge, när jag bodde i Spanien nyligen så gick jag med i en klubb och nu är jag mer seriös. Läser böcker och så för att förbättra mitt öppningsspel.

Gary Andersson

Håkan Hellströms versioner i all ära men ingen sjunger den som Olle. Jag älskar de sista raderna och gråter nästan varje gång jag hör dem: "Och trots all kärleks brist och trasighet och fransar. Dig ska jag älska livet ut, dig har jag kär".

Farväl Olle Adolphson och tack för allt.

Moa Eriksson
moa@groove.se

The Crystal Method

Bombastiska legionärer

De är danskillarna som hänger med de hårdaste rockarna. De är USA:s mest säljande elektroniska band. På nya skivan samarbetar de bland annat med Milla Jovovich.

I mitten av nittioalet bestämde sig Ken Jordan och Scott Kirkland för att flytta från hemstaden Las Vegas till Los Angeles. Anledningen var den gryende ravesenen i Los Angeles. Killarna som var sålda på elektronisk dansmusik kände att de ville vara en del av denna rörelse och drog västerut. Polisen gjorde förvisso vad de kunde för att kväva scenen i dess linda. Ironiskt nog var det just detta som fick igång Chrystal Methods karriär. Deras inlägg i ravedebatten, tolvtummararen *Keep Hope Alive*, blev en omedelbar hit och är legendarisk i amerikanska ravekretsar.

– Men tro nu inte att vi bara gillar dansmusik. Jag växte upp med heavy metal och lyssnade mycket på Iron Maiden, Judas Priest och Metallica, säger Scott när jag träffar de två medlemmarna på ett hotellrum i Stockholm.

Nu är det ju ingen risk att man skulle kunna missa att rocken är en stor influens för Chrystal Method. Deras bombastiskt smällande bigbeatslåtar är ofta späckade med samplingar eller gitarrpålägg. I låten *Born Too Slow* på *Temple of Boom* bidrar till exempel forne Kyuss-sångaren John Garcia med sång och Limp Bizkits ex-gitarrist Wes Borland med hårda gitarriff. Tidigare har de samarbetat med Tom

Morello från Rage Against the Machine/Audioslave och Scott Weiland från Stone Temple Pilots.

– Växer man upp i USA kan man inte undgå att lyssna på rock, säger Scott. Den finns överallt. Det var först efter ett par år som hårdrockare som jag upptäckte band som New Order och Depeche Mode.

Enligt Ken influeras inte Chrystal Method mycket av dagens musik. Han säger att musikscenen i världen är inne i en djup kris och att det snarare är musiken de lyssnade på som tonåringar som influerar dem. Deras mål är att smälta samman alla stilar de hörde då och blanda det med den ravemusik de upptäckte på nittioalet. Och det kan man väl säga att de lyckats med. Chrystal Methods musik låter hårdrock skapad av några killar som gillar TV-spel. Som ett givet soundtrack till biljakter i actionfilmer. Det är inte så

konstigt att amerikanerna älskar dem. Förra albumet sålde i en och en halv miljon exemplar.

Och visst har de medverkat på ett antal soundtrack, bland annat kan man höra deras musik i *Charlie's Angels*. När jag för filmen på tal reagerar båda med att säga att de inte sett den. Sedan spekulerar de kring varför de så ofta blir tillfrågade av regissörer om de vill bidra med låtar i filmer. Scott tycker å sin sida att deras musik gör sig bäst i en bra hopklippt trailer, medan Ken snarare tycker att filmkopplingen är logisk.

– För mig är musik inte historieberättande. När jag tänker på musik ser jag spännande scener – berg och dalar. Du vet, spänning!

Och kanske är det på grund av den nära kopplingen till Hollywood som de valt att samarbeta med skådespelerskan Milla Jovovich på *Temple of Boom*.

Hennes stämma hörs i låten *I Know it's You*. Men Scott säger sig aldrig ha sett henne i någon film, utan fick upp ögonen för henne genom den skiva hon gav ut på nittioalet. Samtidigt som han med allvarlig min försöker berätta hur samarbetet gått till sitter Ken bakåtlutad och rabblar filmer i vilka Milla Jovovich medverkat. Scott blir störd av att ständigt avbrytas, men försöker ändå prata vidare. Då och då slänger han en snabb blick på Ken och säger "har jag inte sett heller", sen vänder han sig mot mig igen. Först när Ken triumferande skriker "Revlonreklamen då? Den MÅSTE du ha sett!" ger Scott upp försöket att prata med mig. Han höjer rösten och säger att han för fan vet vem hon är och visst har han sett reklamen! Ken ler nöjt och blinkar åt mig.

Mats Almegård

Förnyelse istället för förutsägbarhet, tack

krönika

"The internet has ruined rock & roll because everybody knows what you're gonna play before you show up". Den som sa följande är allas vår Greg Dulli, före detta frontfigur och låtskrivare i The Afghan Whigs och numera i The Twilight Singers. Och vad menar han då med detta? Jo, numera kan man gå in på artistens officiella hemsida eller en av otaliga fan-sajter där fans skickar in låtlistor så snabbt som timmen efter en konsert, som genast läggs upp. Greg menar att då försvinner hela meningen med rock'n'roll, för hur kul är det egentligen när man vet exakt vilken låt som är nästa? Vill man inte bli överraskad, vill man inte bara stå där och fånigt gapa av chock när Arab Strap plötsligt spelar en AC/DC-cover, eller Spiritualized helt plötsligt spelar hela nästa skiva, sex månader

innan den släpps. Är det inte därför vi vill gå på konsert, för att bli omskakade, överraskade och totalt genomkörda? Eller?

Det är ju helt uppenbart att folk vill veta exakt vad som kommer att spelas innan de köper biljett, för annars skulle ju inte dessa låtlistor finnas på nätet. Och det är också mer och mer uppenbart när man går på konsert att vissa människor gillar att skrika ut nästa låt precis innan bandet börjar spela den.

Här i USA brukar banden alltid komma tillbaka efter en lyckad turné och ta ett varv till innan de börjar med nästa platta, och det är då man upptäcker precis hur tråkiga en del band är. Jag har sett Metallica med fem månaders mellanrum och låtlistan har varit exakt likadan, till och med mellansnacket är

identiskt. Jag har sett flera band göra så och det inget värre än när man inser att något man älskar har blivit rutin. Och det är här jag tror att detta med låtlistor på nätet faktiskt kan vara bra. För nu måste de som bryr sig anstränga sig lite extra. Och en del gör det. Jag såg Twilight Singers i New York innan jul och det var absolut en av de bästa spelningar jag sett, tre timmar av totalt oförutsägbart, gungig rock'n'roll och spelglädje. Igår såg jag dem igen, på ärevarvet. Och låtlistan var till 75 procent helt ny. Istället för de förväntade hittarna så byttes de ut mot bland annat en rockversion av Björks *Hyperballad* och en Chaka Khan-låt, medan de förra gången spelade Outkasts *Hey Ya*, så spelade de nu den nya Outkastsingeln istället. Och Afghan Whigs-låten *Uptown Again* var ersatt med

låten de stal riffet ifrån, *Don't Fear the Reaper* av Blue Öyster Cult. Går man in på hemsidan och kollar in turnén så ser man att låtlistan ändras radikalt varje kväll. Är det så det blir om fansen publicerar låtlistor så är jag helt för det. Så ni vet det Metallica – vi kan redan i förväg veta precis hur tråkiga ni är!

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Mia Olsson

In Flames har kanske gjort årets metal-platta och när jag ska träffa dem utanför deras replokal i Göteborg är jag sen. Jag har fått fel adress och sångaren Anders Fridén och basisten Peter Iwers står i Göteborgskylan och väntar.

Bandet har skapat något så ovanligt som en kommersiell men ändå extrem platta, mjuk och rund men samtidigt hård och taggig.

– Nuclear Blast, vårt skivbolag, har inget med saken att göra. Vi har sagt till från första början om total frihet, säger Anders Fridén.

– Dom kan ju tycka till, och det gör dom, men vi levererar när det är klart. Dom kan inte komma och säga ”det här är inte bra, ni behöver skriva hårdare låtar”, eller nåt sånt. Det är så som vi lämnar det som det kommer att låta på plattan. Vi gör inte ens demos åt dom innan.

Det verkar som att grabbarna har total koll på situationen, självförtroendet är det inget fel på. De vet precis hur bra de är och vad de kan åstadkomma. Det kanske är det som gör att de har det lättare internationellt än i Sverige, för In Flames har turnerat mycket utomlands.

– Vi spelar ju mycket för att Nuclear är ganska små där borta, så det handlar mest om att vi kommer till publiken istället för att dom kommer till oss genom videor och radio, säger Anders.

– Istället för att stå still och spela perfekt så gör vi lite show av det, fastslår

Peter, Man ska ju ha kul och jag tror att publiken vet det, och ryktesvägen så vet nog folk att går man på en In Flames-konsert så är det riktigt bra.

– Vår image är att vi inte har någon image, ler Anders.

In Flames turnerar åtta-tio månader om året, men skriver inget medan de är ute på vägarna, allt sådant görs hemma innan varje platta.

– Vi är på turné fram till jul, sen ska vi hem och baka bullar, skrattar Peter.

Hur gjordes nya plattan?

– Vi spelade in den i Danmark. Vi hyrde en herrgård och byggde upp två kontrollrum och tog med våra producenter från förra skivan, Daniel Bergstrand och Örjan Marklund. Dom tog med sin studiourrustning och vi tog med våra prylar, säger Peter.

Vad var tanken bakom skivan?

– Göra en skiva bättre än alla andra vi gjort, och det gjorde vi ju, slår Anders fast innan han tar en klunk kaffe till.

Under sina USA-rundor har de mellan sina headlineturnéer också agerat förband till några av de största banden genren har, som Slayer och Slipknot.

– Vi har ingenting att förlora, vi kommer in och slår från underläge. Så länge

vi gör ett bra gig så spelar det ingen roll om publiken gillar oss eller ej, men dom kan aldrig säga att vi gjorde en dålig spelning, säger Peter.

– Och det är jävligt skönt faktiskt att träffa folk som kanske aldrig lyssnat på oss annars eller aldrig skulle gått och sett oss. Och det är ju därför man gör det, hjälper Anders till.

Behovet av hård musik kan vara stort ibland, som ett sätt att fly vardagen.

– Jag kan tänka mig att folk – och det är därför vi alltid ger järnet – kommer och försöker glömma allting runtomkring för stunden, dom två timmar som konserten håller på. Bara för att komma bort från alla problem – folk behöver lite underhållning mitt i all misär, förklarar Anders.

Sångaren försöker utveckla vad In Flames går ut på.

– Vi strävar efter den perfekta plattan, när det är gjort så....

Hur nära är ni nu då?

– Ytterst nära. En hårsman ifrån, säger Anders.

– Vi får ta ett steg tillbaka inför nästa, bli lite sämre, säger Peter med ett snett leende.

Mathias Skeppstedt

ett subjektivt alfabet

UBANGI

Egentligen är väl Ubangi så här i efterhand mest känt för att hyst både **Cia Berg** och **Orup**. Men i det tidiga åttiotalet gjorde de också avtryck i svensk musik. Aldrig något riktigt, riktigt favoritband, men ändå bra okonventionell, kanske lite för intelligent, pop. Förmodligen lite för uttalat udda, för avigt avantgarde för att slå på riktigt, för att vara på riktigt. Orup och Cia blev på riktigt, senare, men det är en annan, och lite mer utslätad historia: när alla verkat avverkat sina doser fantasi och kreativitet. Men varför, varför, görs det inte skivomslag som Ubangis *Oh No, I'm Pregnant* längre?

MS

UKULELE

Ukulelen är ett jättebra instrument att göra låtar på. Jag kan ju inte riktigt spela och då sitter man mest och försöker komma på melodier och text, det är ju det som är det viktiga. På gitarr blir det så mycket att man vet att efter G ska det komma A-moll och det blir tråkigt. Att ukelelen är så begränsad gör den så bra. Man kan inte få den att låta häftig och koppla in en effektpedal, den låter som den låter hela tiden och man kan bara ta de här ackorden.

Jens Lekman

UNDER A BLOOD RED SKY

Det här är en klassisk liveplatta som har allt en liveupptagning ska ha. Låtarna får nytt liv när de inte låter riktigt som på skiva. **Bono** sjunger falskt. **Edge** spelar fel. **Larry** och **Adam** spelar för sakta eller för snabbt. Inledningen med *Gloria*, *11 O'clock Tick Tock* och *I Will Follow* är glödande. En mer laddad version *Sunday Bloody Sunday* har förmodligen aldrig hörts. Allsången i avslutande *40* är majestätisk och får verkligen håret att resa sig i nacken. U2 var vid den här tidpunkten bara i inledningen på sin enorma framgångssaga. I slutet av detta år kommer bandets elfte studioplatta. Spänningen är nästan olidlig.

PLGB

På www.groove.se finns förutom tävlingar och en hel del recensioner även tre nya artiklar. Vi pratade med Dave Grohl om hans nya projekt Probot men även om Nirvana, dessutom vill Phoenix få oss att skaka på både rumpen och själen och så träffade vi Chicks On Speed som nyligen gästade Sverige.

The Icarus Line

I almanackan står det den 10 mars. The Icarus Line befinner sig på hemmaplan i Los Angeles i ett rastlöst tillstånd. Om två dagar börjar deras världsturné tillsammans med The Distillers och det är på turné som bandet trivs bäst. Vål hemma har de lite problem med fotfästet. – Det är omöjligt att komma ner på jorden efter en turné, säger basisten Don Devore. Det svåraste är att prata med personer som inte är i musikbranschen, dom förstår inte vad vi går igenom. Men vi har hållit på i sammanlagt tio år nu så vi är immuna.

I januari var The Icarus Line förband till Primal Scream på en två veckor lång turné i Storbritannien. En dröm som gick i uppfyllelse för sångaren Joe Cardamone, gitarristerna Alvin DeGuzman och Aaron North, trummisen Jeff Watson och Don Devore.

– Vi trodde aldrig att vi skulle få chansen att spela med ett band som vi verkligen beundrar, säger Don. Primal Scream har nästa uppnått kultstatus och det märktes även på publiken att dom har varit med länge. Vi har aldrig spelat för en publik med så hög ålder, dom flesta var över 25. Men det är kul att spela inför en publik med hög musikalisk intelligens, även om ungdomar har bättre energi.

The Icarus Line är lika med energi. Kommande skivan *Penance Soiree* är ett bra exempel på det. Låtar som *Party the Baby Off*, *Up Against the Wall Motherfucker*, *Spike Island* och *Virgin Velcro* sprakar av högsänkning i ett stötkigt äktenskap mellan engelsk och amerikansk alternativrock där The Stone Roses och Vue är ett tänkbart par. Hos The Icarus Line förenar sig melodios pop med hårda och spretiga gitarrieff.

– Energin kommer från hur vi lever våra liv, fortsätter Don. Vår uppväxt och samhället runt omkring påverkar, men egentligen finns det hundra andra saker som bidrar till varför vi låter som vi gör. Många band och artister är tvingade till att låta på ett speciellt sätt eller bära speciella kläder men vi gör vår egen grej. I grunden är det skapandet av oväsen som vi prioriterar.

The Icarus Line bildades i slutet av nittiotalet efter ett långt förflutet i olika band. Deras första spelning under namnet The Icarus Line skedde i New Jersey. Året var 1998 och spelningen var startskottet till en turné med bandet Ink & Dagger. Basisten i Ink & Dagger, som övertalade The Icarus Line att följa med och som även lånade ut sin utrustning till de oerfarna kompanjonerna, var Don Devore. Nu är cirkeln sluten.

Andreas Eriksson

Syd Matters

Syd Matters är ung men känner sig gammal. Han bor i Paris där han gärna spenderar sin tid hemma i lägenheten. Han spelar in sin musik där, utan att störa grannarna.

Syd Matters är en av sitt hemlands mest uppmärksammade artister men han kan ändå gå på Paris gator utan att bli igenkänd. På hans debutalbum *A Whisper and a Sigh* spelar han de flesta instrumenten själv och allt är gjort hemma i lägenheten i östra Paris.

– Grannarna har inte klagat än, jag är ganska tyst av mig och sjunger tyst. Jag behöver ingen stor studio eller massa dyra prylar, jag känner mig bekväm hemma.

Han menar att den franska musikscenen är ganska dålig och det finns få bra spelställen. – Det är därför så många sitter hemma och gör sin egen grej utan kontakt eller samhörighet med andra musiker.

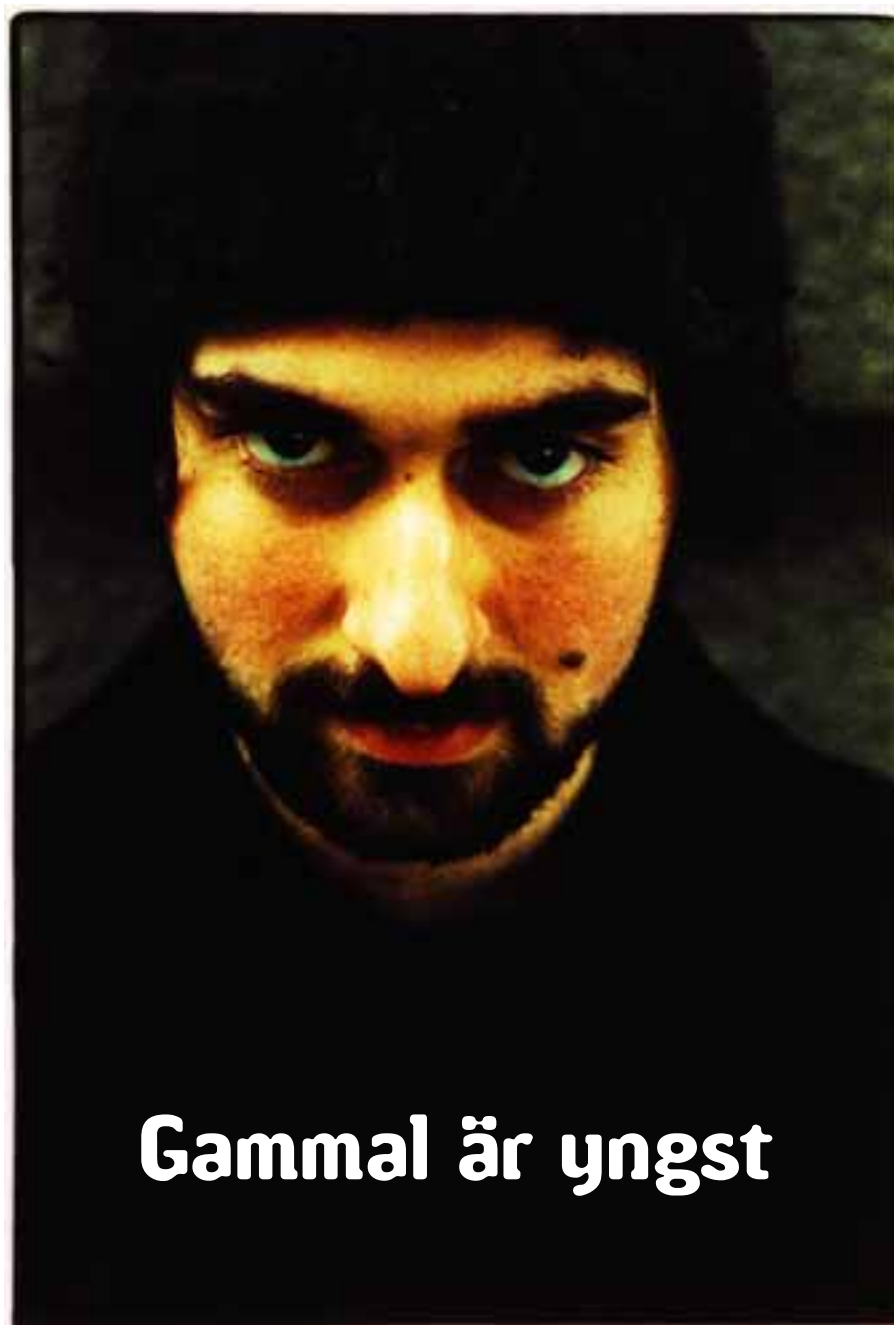
A Whisper and a Sigh är en lågmäld och stundtals experimentell skiva. Det är högst personlig musik som kryper in på lyssnaren och ibland hittar vägar från det akustiska till det elektroniska. En försiktigt svävande stämning går genom hela plattan.

– Jag började spela in låtar för min egen skull, utan tanke på att göra en skiva. Det var inget uttänkt koncept eller sound. Men nu när jag lyssnar till skivan hör jag att det är en viss atmosfär från första till sista låten.

De flesta av Syds låtar handlar om drömmar eller är små berättelser, men *Tired Young Man* handlar om honom själv.

– Ibland känner jag mig som en gammal trött man. Jag är 23, det är rätt gammalt, men jag känner mig som 50. Mina vänner tycker ibland att jag är lite tråkig, jag tycker om att sitta hemma och jag lever nog samma liv som många 50-åriga män, förklarar Syd.

– Jag gillar inte nattlivet i Paris. Alla ser likadana ut och lyssnar på samma musik och skrattar åt samma skämt. Jag blir rädd för sånt.

Gammal är yngst

Vad gillar du då?

– Min flickvän, jag älskar henne och jag gillar att göra musik.

Inspiration hämtar Syd mest från böcker. Hans favoritbok heter *Little Big* skriven av John Crowley.

– Det är en slags bisarr saga, det är en bok som jag själv hade velat skriva. Jag läste mycket sjuttio-tals-science fiction som ung där framtidsvisionen är att alla går omkring i stora boots och ser ut som hippies. Den stämningen inspireras jag av.

Men det går inte att bortse från influenserna och referenserna i Syds musik. Det finns en annan Syd med två t i efternamnet som lurar runt hörnet.

– Jo, jag har lyssnat mycket på Pink Floyds första men också på Robert Wyatt, Simon and Garfunkel och Nick Drake. Det lågmäلت akustiska blandat med ambitiösa grejer som Can och Soft Machine.

Det är kombinationen av dessa två världar man hör i Syds musik och som är så väl avvägt och naturligt. Syd håller för tillfället också på att jobba med fyra

musiker i ett projekt som kanske leder till en platta.

– Det är fyra vänner i min ålder som kommer från reggae- och jazzscenen. Dom hjälper mig att berika min musik, det är intressant att jobba med folk utanför popscenen.

Har du funderat på att sjunga på franska?

– Det känns mer naturligt att skriva på engelska, det är svårare att skriva och sjunga på franska. Jag lyssnar också mest på engelsk och amerikansk musik. Att sjunga på franska blir mer som poesi. Sen har vi ett gäng riktigt dåliga musiker i Frankrike som sjunger på franska.

Syd har aldrig spelat utanför Frankrike men skulle gärna resa runt och spela lite. När jag ber honom tipsa om sitt favoritresmål i Frankrike svarar han snabbt.

– Bretagne! Du har havet, bergen och slätterna. Mycket vackert och jag älskar naturen.

Jonas Elgemark

NIKOLA SARCEVIC

SÅNGAREN FRÅN MILLENCOLIN SOLODEBUTERAR!

En finstämd samling låtar med influenser från klassisk amerikansk roots och country till klassisk popmusik.

"LOCK-SPORT-KROCK"
I BUTIK 31/3!

ALBUM UTE NU!

C.AARMÉ PÅ TURNÉ

04/22 Göteborg - Gamp
04/23 Uppsala - Kalmar Nation
04/24 Mariehamn - Pub Bastun
04/28 Stockholm - Kafé 44

04/29 Visby - Shinding

04/30 Västervik - Din Kompis

05/17 Hultsfred - Hultsfredsfestivalen

07/08 Borlänge - Peace and Love

08/06 Lindesberg - Agustibuller

C.AARMÉ

DIVISION OF LAURALEE

DAS NOT COMPUTE

NYTT ALBUM UTE 14/4!

PROMOE

PROMOE FRÅN LOOPTROOP ÄR TILLBAKA MED
SITT ANDRA SOLOALBUM.

"THE LONG DISTANCE RUNNER" I BUTIK 24/3!

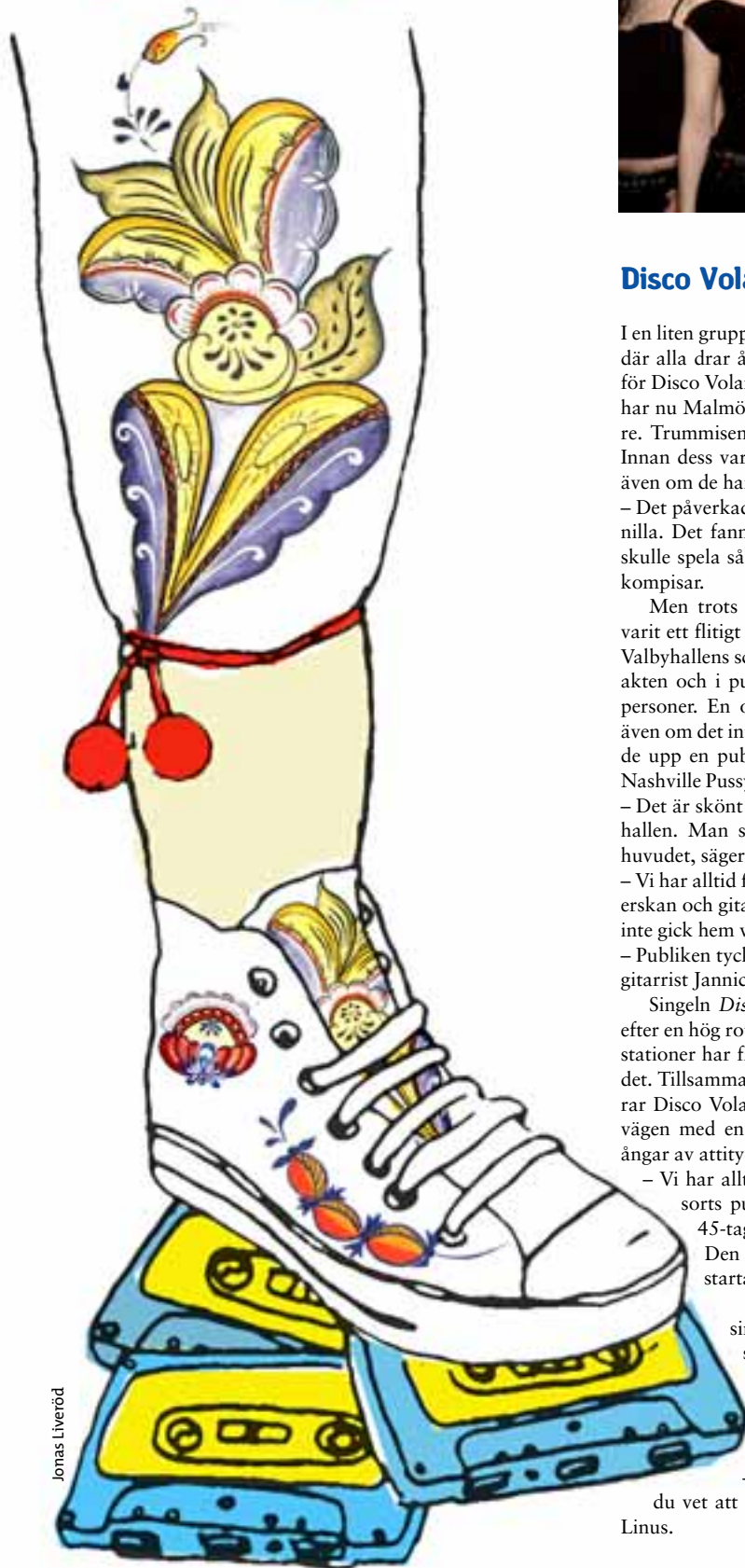
www.burningheart.com | www.looptroop.nu

NEW BURNINGHEART.COM SITE FINALLY UP, CHECK IT OUT!

NEWS, BAND INFO, TOURDATES, MERCHANDISE ETC

BLÅ GULT GULD

Disco Volante

I en liten grupp är det viktigt med stark sammanhållning där alla drar åt samma håll. Så har det inte alltid varit för Disco Volante. För första gången sedan starten 2000 har nu Malmöbandet en riktigt permanent skinnbankare. Trummisen Linus kom med i november förra året. Innan dess var bandet beroende av tillfälliga lösningar, även om de haft två fasta trumslagare innan.

– Det påverkade oss väldigt negativt, säger basisten Pernilla. Det fanns alltid en osäkerhet, varje gång som vi skulle spela så var vi tvungna att ringa runt till musik-kompisar.

Men trots den osäkra tillvaron har Disco Volante varit ett flitigt liveband och i mitten av mars stod de på Valbyhallens scen i Köpenhamn. Limp Bizkit var huvudakten och i publiken trängdes närmare 4 000 svettiga personer. En ovanligt stor konsert för Disco Volante, även om det inte var första gången som kvartetten värmdes upp en publik till feberkänsla. Dead Kennedys och Nashville Pussy är några andra band som de backat upp.

– Det är skönt att stå på en stor scen som den på Valbyhallen. Man slipper risken med att få en gitarrhals i huvudet, säger Pernilla.

– Vi har alltid fått bra respons från publiken, säger sångerskan och gitarristen Lovisa. Den enda gången som det inte gick hem var när vi spelade med In Flames.

– Publiken tyckte att vi spelade pop, säger bandet andra gitarrist Jannicke och skrattar.

Singeln *Disort the South* kom i början av året och efter en hög rotation på diverse musikkanaler och radio-stationer har fler fått upp både ögon och öron för bandet. Tillsammans med B-sidan *Hit Where it Hurts* forcerar Disco Volante fram och knockar de flesta som är i vägen med en skitig rock'n'roll-punk som fullkomligt ångar av attityd och uppror.

– Vi har alltid trott att vi skulle nå ut till en speciell sorts publik men det kommer allt från kids till 45-taggare på våra spelningar, säger Jannicke. Den bästa komplimangen är när någon vill starta ett eget band efter att ha sett oss live.

Innan sommaren kommer nästa singel och fram till dess trycker de åter in sig i turnébilen och drar vidare genom Sverige. Allt de gör sker på ett demokratiskt plan.

– Alla ger 110 procent för bandet, säger Jannicke.

– Det är lättare att göra uppoffringar för du vet att dom andra hade gjort samma sak, säger Linus.

Andreas Eriksson

Honestly

Han är stor, hårig och har ett bullrande skratt. Dessutom är han rolig. Lätt att umgås med. Men samtidigt målmedveten. Han är Nasir Jebril – också kallad Honestly. – Jag fyller 26 år om en månad, har pluggat Hotell & restaurang och drev en pizzeria tills igår. Men nu är det musiken som gäller.

Pizzerian/gatuköket är nu utarrenderat. Istället börjar Honestly ta sina låtar till klubbarna. Med praktvita sneakers ("någonting får man ju ha även om man inte har guld") flyter han omkring på scen tillsammans med skånepolarna i Prominent som också producerat hans debutplatta. Han hetsar den kostymprydda publiken på kickoffen för Allsvenskan på Trädgår'n i Göteborg och får till slut spridda applåder för sina rhymes. – Man gör alla gig med samma inställning. Om jag bara när en person i publiken så är det bra.

Honestly saknar dock inte självförtroende. Plattan som släpps i slutet av april kommer att explodera bland kidsen. – *Honestlies* är den bästa svenska hiphop-plattan någonsin – helt ärligt, jag kör kvalitet. En fiende jag haft i många år hade hört mina låtar och kom fram till mig och sa "Jag respekterar inte dig men dina grejer är rocket high".

Och varje platta framöver ska bli 100 procent bättre. Han skriver minst en låt om dagen, hemma i västra Lund står det redan tre pärmar med låtar som förmodligen aldrig ens blir inspelade.

– Jag skriver hela tiden för att det är bra för mig, jag måste köra en Carl Lewis på mig själv – det är ju mitt jobb. Det har jag känt länge även om jag försörjt mig på annat. Målet är att jag ska hinna släppa tio högkvalitativa plattor.

Och visst är *Honestlies* bra. Den är mer än så, den är en funkig resa genom partytunes som blaxploitationspåret *Fasulz Part II*, Breakmcanixproducerade bumpiga *S.O.S.* och Neptunesinspirerade förstasingeln *The Gymnstructor*. – När man är ute handlar allt om party, står man utefter väggen och hänger kan man lika väl gå hem.

Korrekt reflektion. För när Honestly får bestämma är det party som gäller. Han inspireras av "mjuk, känslig musik" och är inte speciellt intresserad av politisk rap. Men han skulle lika gärna kunna göra en garageplatta och stå för det också.

– Jag sitter själv och gör lite technobeats hemma för skojs skull, skrattar han. Och kanske kan jag göra en platta som jag sjunger på också, men jag rappar bättre. – Jag är i första hand artist, och dessutom jourhavande vän. Och jag är fortfarande någons granne i ett höghus, jag vill leva ett vanligt liv. Jag vill inte utvecklas till något som inte är jag.

Gary Andersson

Phunky Drakes

– Det är fan första gången i mitt liv som jag har köpt wienerbröd, men jag tänkte att nu ska det fikas på riktigt.

Malte Frisk står hemma i sitt kök i Lundby i Göteborg. På bordet trängs tekopparna med baguetter och pålägg. Fatet med wienerbröd får knappt plats. Förutom Malte är nyblivne Phunky Drakes-medlemmen Marit Ilis med på detta kafferep. Daniel ”Danne” Sandberg bor i Linköping och kunde inte komma.

Marit sjöng förvisso redan på förra skivan *After-school Special* och har länge varit livesångerska i Phunky Drakes. Inför den kommande skivan räknas hon dock som en fullvärdig bandmedlem. Det märks på materialet som de spelar upp att hon haft inflytande på soundet. Även om hennes medverkan inte är enda anledningen enligt Malte.

– Nya skivan är annorlunda för vi tröttnade på sättet vi gjorde musik. Förut gjorde vi allt helt färdigt och sen tog vi en sampling eller så gick vi till en sångare och sa ”sjung!”. Marit har mycket mer att säga till om nu och eftersom vi båda bor i Göteborg jobbar vi mycket ihop.

Phunky Drakes anno 2004 låter skitigare och råare än vad de gjorde på *Afterschool Special*. Discoinfluenserna har nästan helt försvunnit och ersatts av opolerade ekon från Gonkyburgscenen. De har dessutom provat på att jobba med ”riktiga instrument” som ståbas och munspel för att få fram ett mer organiskt sound. Och fastän det är skitigt är det samtidigt radiovänligt och hitbetonat, kommande singeln *Little Things* kan mycket väl tänkas dundra ur många radioapparater i sommar. Den är catchy och söt, men med ett envist driv.

– Det har varit väldigt kreativt och roligt att leka fram låtar och inte ha en helt färdig idé när vi börjar, säger Marit och berättar att hon ofta går in och bara sjunger rakt ut vad som faller henne in och sedan sparar Malte de styckena som funkar. Den riktiga texten skrivs sedan i lugn och ro och klistras in över improvisationerna.

Marit är en van sångerska, som utöver Phunky Drakes sjunger i jazz- och bluesband och hon berättar att hon inte alls är inne på house.

– Men det är ju ingen av oss som lyssnar på house, skratrar Malte.

Är det inte märkligt att ni gör house i så fall?

– Jo, svarar Malte, men det berodde nog på att Danne gjorde house och techno när vi lärde känna varandra och jag har alltid gillat melodier så jag fastnade mest för housen.

– Sen är det ju så öppen och kul musik med många olika influenser, lägger Marit till.

Mats Almegård

Rung Voss

En aning hårdraget kan man säga att historien om bandet Rung Voss började med lite piss i en pool för cirka 20 år sedan. På dagis satt unge Klas Eriksson vid lilla plastpoolen när Mattias Franzén knallade fram och såg sig nödgad att uträtta sitt behov. Om detta var nyckeln till den påbörjade vänskapen? Nja, men idag delar de båda hur som helst gitarrsysslorna i EP-aktuella bandet Rung Voss.

– Jag, Klas, Mattias och Joakim Otterbjörk på bas är kärnan i bandet som hängt ihop sedan barnsben. 1997 var jag den siste av oss som fick röven ur vagnen och flyttade från Norrland ner till Stockholm, berättar Klas bror Lars-Erik Eriksson, låtskrivare och sångare i bandet.

En relativt vanlig fördom inom svensk musikliv är att det alltid finns ett likamedtecken mellan norrländska musiker och vemod. Detta gäller dock inte Rung Voss, vars debut-EP *Ready Steady Go* rymmer det mesta utom just vemod. Från det genompoppiga singelsläppet *Lost it All* till den drivande gitarrstompande *Mona Lisa*. Det finns därikenom inget som direkt kan sägas är signifikativt för bandet soundmässigt – inget genomgående Rung Voss-igt. Något som Lars-Erik tar på sig skulden för.

– Jag är en junkie på melodier, oavsett genre. Det är nyckeln för mig, och vart det leder vet jag aldrig. Jag är ganska splittrad när jag tatar ihop mina låtidéer. Men när vi i bandet träffas för att repa vill jag ju presentera låtarna så att det ska låta som oss, säger han.

Den nämnda norrländska grundkvartetten är utökad till en sextett, med trummisen Andreas Johansson och Kicki Halmos på sång. Den senare tillkom för två år sedan, och genom henne tycker Lars-Erik att lyftet kom. Både karriär- och låtmässigt.

– Mina texter handlar mycket om relationer och alla frågor och svar kring det. Så nu kan vi sjunga om båda sidorna av ett förhållande, jag och Kicki.

En fullängdare är att vänta till sommaren, då även ett skivsläpp i England är aktuellt. Bandet har mycket turnerande i bagaget, även om det inte blivit något utomlands ännu. Lars-Erik tror i alla fall att bandet är den uppgiften mogen.

– Vi vill komma ut och lira både i Sverige och utomlands, helst fort som fan.

Niklas Simonsson

Tribeca

Enligt Lasse Lindh serverar Claes Björklund som en hel gud när de spelar tennis. När de inte spelas tennis har Claes till exempel varit medproducent på Ron Sexsmiths kommande platta och Lasse går sista året på Dramatiska Institutets Manusförfattarlinje. De har även Tribeca tillsammans, bandet som bildades 2001 och som släpper sin andra skiva *Dragon Down* i april.

– Jag har alltid velat ha med det ordet. Dragon och drake är de vackraste orden jag vet, så om det hade varit på svenska hade det blivit *Drake ner*, berättar Lasse.

Egentligen skulle plattan blivit Lasses fjärde soloalbum. Han spelade upp sina låtar för Claes och de kollade vad som var själva kärnan. De la alla grunder, trummor, bas och gitarr på en vecka, men det kändes inte rätt. – Då slet vi bort allt sånt på en låt och på den vägen var det. Det kunde inte bli en Lasseplatta eftersom det började bli så producerat, och tanken är att just Tribeca ska vara extremt producerat. Ju mer vi höll på desto mer syntaktigt blev det. Och eftersom vi ville ha ett enhetligt sound tog det alltså en djävla tid, sju-åtta månader i studion ungefär.

Lasse står för sång och text, tillsammans har han och Claes skapat en helhet, men ingen är specifik upphovsman. Texterna är visuella, inspirationen kommer från fiktionens värld och ibland är det självupplevt. Det andas mycket kärlek, på ett cyniskt och samtidigt naivt sätt. Ändå blir det vemodigt och vackert. Och lite naket kallt. Och lite dragon.

– Jag tror det är kärlek i allt, det finns ingen konst som inte har med sexualitet och kärlek att göra. Ingen är oengagerad på den fronten.

Kommande singeln *La, la, la etc* kan i någons öra vara en vacker kärleksförklaring medan den för någon annan är en syn på hur moderna förhållanden fungerar där allt tas för givet.

– Om det fanns lite rättvisa borde den bli en sommarhit, i alla fall en liten.

Tribeca lyssnar gärna på band som Kraftwerk, Postal Service, Depeche Mode och The Bisons – men vill inte bli påverkade i sitt skapande.

– Vi tycker det stinker när man hör att band har lyssnat på Smiths eller Suede eller vad det nu må vara. Vi fattar liksom inte poängen med att göra musik om man bara försöker göra det sämre än sina före detta idoler. Men det är ju bara vad jag tycker.

Vad tycker du om vad andra tycker om er?

– Folk får ärligt talat se på oss hur dom vill. Att man bara gör saker för andra är att gå helt fel väg. Blir dom glada så blir jag glad.

Sandra Fogel

RON SEXSMITH RETRIEVER

Ron Sexsmiths nya album är producerat av svenske Martin Terefe. Bland gästmusiker märks Ed Harcourt och Neil Primrose (Travis).

"Golden Retriever"
Quetzala Blanco, Nöjguiden

9/10 La Musik Ola Karlsson

THE TINY CLOSE ENOUGH

Svenska trion The Tiny med sångerskan Ellekari Larsson i spetsens släpper årets intressantaste debut. "Med en röst skir som Stina Nordenstam klagande som Beth Gibbons och kraftfull som Björk" Folkbladet.

THE ICARUS LINE PENANCE SOIREE

LA punkbandet The Icarus Line gästade Sverige på Accelerator 2001. Nya albumet är mixat av Alan Moulder (My Bloody Valentine, The Jesus And Mary Chain mm).

CARLA BRUNI QUELQU'UN M'A DIT

Fransk-italienska supermodellen Carla Bruni har med sin vackra folktop vunnit en rad utmärkelser och sålt över en 1,5 miljoner skivor i Europa.

POWDERFINGER VULTURE STREET

Vulture Street är det nya albumet från australiensiska rockbandet Powderfinger som toppat landets listor under den senaste tiden. Bakom spakarna finns namn som Brendan O'Brien och Nick DiDia.

THE CRYSTAL METHOD LEGION OF BOOM

Vinnare av tre amerikanska DanceStar Awards på årets gala som hölls i Miami, bl a för bästa grupp och album. Bland gästvokalister finnes fd Kyuss sångaren John Garcia, Milla Jovovich, Rahzel (The Roots) m.fl.

SAFARI CRAZY DREAM, CRAZY DAYS

Safari är César Vidal från Ceasars Palace, Johan Elmros och Mattias Holmlund. En klockren popsingel för sommaren. "Safari kommer snart att vara överallt"

Bon Magazine

AKTUELLT I MAJ!

TOOTS AND THE MAYTALS TRUE LOVE

Reggae legenden tillbaka med välkända gästartister.

KRISTOFER ÅSTRÖM LOUPITA

Vackert vemod från Sveriges bästa sing/songwriter.

JIM WHITE DRILL A HOLE IN THAT....

Alternativt från den amerikanska södern. Gästas av Aimee Mann.

THE FINE ARTS SHOWCASE PRESENTS THE ELECTRIC....

Gustaf Kjellvanders ny skepnad.

Wayne Wonder

Sjunger för damerna

Dörren till logen slås upp och in stormar en ström av skrikande tjejer. De kastar sig över kvällens huvudperson, som har svårt att dölja sin förtjusning. Wayne Wonder älskar uppmärksamheten från "the ladies".

– This one is for all the ladies!

Wayne Wonder antrar scenen iförd pannband och med ett bländande leende på läpparna. Han tillägnar faktiskt de flesta av sina låtar till den kvinnliga delen av publiken på Trädgår'n i Göteborg. Till sammans med sitt tremannaband och en toastande sidekick skapar den skönsjungande jamaicanen ett sammetslent möte mellan reggae och r'n'b.

– Det spelar ingen roll hur rytmen är, säger Wayne Wonder efter konserten. Den kan vara lugn eller den kan vara hardcore dancehall. Jag kan anpassa mig för tjejerna. Jag är sångare helt enkelt.

Drygt 30-årige Wayne Wonder har sjungit sina kärlekslåtar sedan slutet av åttiotalet men det är först med fjolårets album *No Holding Back* och hitsinglar som *Bounce Along* och, förstås, *No Letting Go* som han har nått ut till en stor internationell publik.

– Allt har sin tid, säger Wayne Wonder om det sena genombrottet. När man som jag är från en liten karibisk ö som Jamaica så måste man jobba dubbelt så hårt för att nå ut och verkligen tro på det man gör.

Att *No Holding Back* är släppt på VP Records lär inte vara helt oviktigt för herr Wonders nyvunna listframgångar. New York-etiketten har även lanserat artister som Sean Paul, T.O.K. och Elephant Man med stor framgång.

Tidigare denna marskväll vänder Axxion Pack, Göteborgs flitigaste sound system, dancehall- och r'n'b-plattor, och på Trädgår'n ökar både temperaturen och antalet rumpskakare sakta men säkert. När Wayne Wonder senare närmar sig slutet av sin konsert och drar igång, den på Diwali-rytmen stöpta, *No Letting Go* är den stora lokalen bastuvarm. Efter allsång och ett kort extranummer är hans första Sverigespelning över. Efter Europaturnén åker han direkt till Japan.

– Jag är uppväxt i ett mycket fattigt område i östra Kingston, berättar Wayne. Musiken var min väg ut, och det är en stor välsignelse för mig att komma ut i världen och spela.

– Maten är det jag saknar mest när jag är borta från Jamaica, fortsätter han och flinlar längtande. När man är på turné så får man anpassa sig, men när jag är hemma ser jag definitivt till att få ris och ärtor, klimp eller ångkokt fisk.

Den länge, gänglige sångfågeln har haft musiken nära inpå sedan barnsben. Hans mamma sjöng i kyrkan och själv började han sjunga i söndagsskolan. Den unge Von Wayne Charles, som han egentligen heter, hade dock andra intressen än sång och musik.

– Jag fick faktiskt mitt artistnamn från fotbollen, säger han. Jag var väldigt "fintig" som fotbollsspelare, och mina vänner kallade mig "Wayne Wonder". Så när jag började spela in skivor var det ett perfekt namn.

Inspelningen av hans första vinylsingel skedde faktiskt under överseende av den legendariske dub- och reggaeproducenten King Tubby.

– Det är nästan som att ha fått chansen att uppträda med Bob Marley. Så stor är King Tubby på Jamaica. Han lärde mig att hårt arbete alltid ger resultat i slutändan. Och att man måste fortsätta jobba hårt även om man hamnar på listorna och hypas. Det är lätt att förlora sin energi när man blir framgångsrik.

Några fler samarbeten med den inflytelserika producenten blev det aldrig. King Tubby sköts ihjäl utanför sitt hem 1989, och blev ännu ett offer för det utbredda våldet på Jamaica.

I logen efter konserten är stämningen desto mer kärleksfull. På ett lätt hysteriskt vis. Wayne Wonder överöses med kramar och komplimanger av en grupp kvinnliga fans som tagit sig in backstage. Sångaren är nöjd som ett barn på julafton över uppmärksamheten. Mellan autografskrivandet och fotograferandet hinner Wayne Wonder heja på landsmannen och DJ:n U-Brown som är i stan för att spela skivor

på en reggaeclubb samma kväll. Och så bälgar han i sig en massa vatten. Alkohol dricker han mycket sällan.

– Jag vill vara ren, säger han. Leva rättfärdigt och hederligt. När jag är borta lever minnet av mig kvar och jag vill att folk ska komma ihåg mig för min godhet.

"The ladies" i den enkla, garageliknande logen verkar tycka Wayne Wonder är god så det räcker.

– I need a man, säger en av dem trånande.

– Han kommer att glömma dig när han åker härifrån, påminner hennes väninna.

– Jag ska aldrig mer duscha, säger en annan tjej och tittar på autografen som stjärnan skrivit på hennes mage med svart märkpenna.

– Love is lovely and war is ugly, säger Wayne Wonder nöjt.

Daniel Axelsson

Johannes Glötts

The Streets

Med fler sidor ur Mike Skinners dagbok inleds ett nytt kapitel i historien om The Streets. Men trots att nya skivan har ett mörkare tonfall har Mike inte blivit någon dystertyp. Så länge han får fortsätta att göra musik är allt lugnt.

DET ÄR TVÅ ÅR SEDAN *Original Pirate Material* slog ned som en bomb i musikvärlden. Mike Skinner var då mannen på allas läppar. Skivan fick högsta betyg i alla ansedda brittiska (och utländska) tidningar. Jockey Slut skrev kort och gott att när du hör The Streets "hör du framtiden". Stora ord för att handla om en tjugotvåårigs debutskiva. Men visst var den värd all uppmärksamhet och alla lovord.

Original Pirate Material var något nytt, något fräscht, som pulserade av liv från gatan. Den blandade hiphop och garage på ett sätt som bara var känt inom en liten krets. Mike Skinner tog denna stil ut i världen, men nu har det alltså gått två år och frågan som inställer sig är naturligtvis hur man följer upp en sådan succé? Mången artist hade nog darrat lite inför den uppgiften.

– Det har varit härligt med all uppmärksamhet. Allt har blivit enklare, många möjligheter har öppnats för mig och jag har fått mycket stöd.

Mike har precis avslutat jobbet med nya skivan *A Grand Don't Come for Free* och han låter piggt och alert. Han gillar att prata om det han tycker mest om, det vill säga sig själv och sin musik. Ändå är han märkbart ointresserad av att lägga ut texten – han levererar lika snabba som korta svar följt av tystnad. Kanske är han trött, det är ju första intervjun för dagen och han älskar inte att gå upp tidigt.

MIKE VÄXTE UPP i Birmingham och torskade på hiphop redan som tonåring. När hans storebror var ute passade Mike på att

smyga sig in i hans rum och hårdplugga Beastie Boys och De La Soul. Han bestämde sig för att det var rappare han skulle bli.

Men när han fyllde arton hörde han musik som knockade honom totalt – Mike upptäckte house och garage. Tillsammans med några vänner började han blanda alla dessa musikstilar, men snart blev The Streets mer och mer hans eget projekt. Så han drog upp tältpinnarna och lämnade hemstaden Birmingham för London, där han anade att en karriär skulle vara lättare att bygga upp. Och det var det. Resten är, som det så vackert brukar heta, historia.

– Mitt liv har ändrats så tillvida att jag fått mer att göra, jag har inte lika mycket tid till annat. Men å andra sidan så har jag blivit lugnare för jag behöver inte oroa mig för min karriär. Det är schysstare med folk som lyssnar än när man inte har någon som gör det.

Du har inte gått och köpt dyra bilar och blingbling?

– Nej för fan, jag har inget körkort, så vad ska jag med en bil till? Och andra grejor, nej. Jag vill göra musik och nu kan jag göra det, så det är viktigast för mig.

MIKE GER INTRYCKET AV att vara en kille som har god distans till sin status som stjärna, han verkar inte svepas bort av all uppmärksamhet. Det verkar inte heller som om han vill ändra på särskilt mycket i sitt musikskapande heller, för *A Grand Don't Come for Free* är liksom föregångaren inspelad hemma i lägenheten. Där har han allt han behöver, vilket innebär sin dator och en mikrofon. Visst efterarbete som sångpålägg görs i riktig studio, men annars är det i sovrummet som låtarna blir till. Han gör i princip alltid nya låtar. Han kan leka runt med en låt i månader för att få till det där sista perfekta, och han känner instinktivt när allt är helt färdigt.

– Jag antar att jag är perfektionist. Människor som jag har jobbat med har tyckt att det är negativt, men så ser inte jag det. Om jag inte vore det skulle mina skivor inte bli så skönt detaljerade.

Han ångrar inte en takt, inte ett ljud och inte ett ord på någon av de två skivorna. Självskert? Ja, men det tycker inte Mike. Han ser det som något självklart.

Finns det ingen annan än du som har inflytande på ditt musikskapande?

– Nej, Simone och de andra som sjunger på nya skivan gör vad dom blir tillsagda, annars funkade det inte. Hmm, ja kanske har skivbolagssnubbarna lite att säga till om, men inte mycket.

Fortfarande gatusmart

Arbetet med nya albumet har tagit exakt två år. Med lite enkel huvudräkning inser man att han måste påbörjat arbetet precis när *Original Pirate Material* släpptes. Faktum är att han även denna gång har påbörjat arbetet med nästa skiva. Det är så han jobbar, ständigt och jämt.

Att åka på turné ser han mest som något som skivbolagen vill att han ska göra, även om det samtidigt kan vara ett "hejdundrande party". Lediga stunder på turnéerna ägnar han åt... ja, just det – åt att skriva nya låtar och att jobba med dem i datorn. Och det gör han helt själv.

– Jag behöver inget band. Jag menar, hälften av min vakna tid försöker jag komma bort från andra människor. Det är sån jag är helt enkelt. Jag gillar att vara ensam, eller jag känner mig aldrig ensam förresten.

BANDET SOM HAN SPELAR live med gillar han förstås, men de tillför inget till musiken förutom ett livesound. För Mike bestämmer som sagt hur allt ska låta. Inget utrymme för improvisation här inte. Och det ska det inte vara heller, för folk som har köpt skivan vill höra låtarna live och de ska känna igen dem.

Trots att han ger intrycket av att vara en enstöring gillar Mike att gå på klubb med sina vänner. Karriärlýftet har dock gjort att det inte inträffar lika ofta som förr. Han tycker att den brittiska klubbscenen är vital, även om housen och garagen har stagnerat. Det levande hittar han i electrosenen, men det hör man inte så mycket av på nya skivan. Den låter ganska lik sin föregångare, om man bortser från rock'n'roll-singeln *Fit but You Know it*. Hiphopinslaget kanske har blivit lite mer pompöst à la Timbaland, men annars är The Streets nya skiva ingen stor musikalisk kursändring. Och frågan är om man ska räkna The Streets till klubbmusikscenen överhuvudtaget.

– Jag kan inte säga att jag tycker att jag gör klubbmusik. Snarare har jag känslan av att folk lyssnar på min musik hemma i sina lägenheter.

Känner du att du tillhör den brittiska hiphopscenen då?

– Nej, jag tycker inte att jag tillhör en scen. Jag har träffat Dizzie Rascal, Audio Bullys och Ms Dynamite som The Streets oftast jämförs med, men jag kan inte säga att jag känner dom och jag tycker vi låter väldigt olika.

På nya skivan ligger fokus givetvis fortfarande på Mikes texter. Tidningen Mail on Sunday skrev om *Original Pirate Material* att den var Shakespeare för klubbkid-

sen. Med det ville de väl säga att skivan var kvick och humoristisk med en god mängd självironi. Mike beskriver hellre debutskivan som väldigt ärlig, den berättar enkla historier från hans liv som lyssnarna kunde identifiera sig med. Det var fotboll på TV, pubbesök, arbetslöshet och droger.

– Jag visste att skivan skulle sälja bra, just för sin ärlighet, men jag visste inte att det skulle gå riktigt så här bra, säger han och undslipper sig ett skratt för första gången.

Är nya skivan lika ärlig?

– Ja, allt jag skriver om har jag upplevt. Visst, jag kanske ändrar på något här och var, men i stort är allt sant. Det enda som jag ändrat medvetet är namnen på dom som är med i texterna, så att ingen ska ta illa upp.

The Streets-lyssnare kommer inte bara att känna igen sig i musiken. Texterna på *A Grand Don't Come for Free* är dagboksblad ur Mike Skinners liv. Men den är mörkare än föregångaren, något Mike tror beror på att han blivit äldre och mer eftertänksam. Som en röd tråd löper ett kraschat förhållande och Mike blir förvånad när jag undrar om det här är hans "skilsmässoplatta".

– Nja, skilsmässa låter så starkt. Kanske min "göra-slut-skiva". Jo, fan – det är det nog.

FASTÅN MIKE BESKRIVER DET vardagliga livet i England på ett realistiskt och engagerat sätt säger han sig vara helt ointresserad av politik. Han är stolt över att vara britt och han gillar att umgås med sina landsmän eftersom de har samma referensramar, mer vill han inte säga om det engelska samhället. När jag pressar honom lite om Tony Blairs politik svarar han undfallande med att det nog är väldigt svårt att vara premiärminister för att det är så många som har åsikter om ens jobb.

Precis som för en musiker?

– Jo, kanske det, men jag vet inte egentligen. Jag blir ju glad om jag får bra recensioner, men det är ju inte det jag är ute efter.

Vad Mike Skinner är ute efter har blivit självklart vid det här laget. Under hela intervjun har han poängterat att det är musik han vill göra och inget annat. Och ingen ska komma och tala om för honom vilken typ av musik det ska vara. Tur för oss att Mike har så bra koll och gör så skön musik då.

Mats Almegård
bild: Mattias Elgemark

Det stora vemodet rullar in

Konsten är som den är. Oavsett om det handlar om handjobs i Bingolotto eller att vägra ställa upp på glasstester i kvällstidningarna. Grooves Kristofer Ahlström och Mia Olsson hoppade på turnébussen med Weeping Willows för att kolla integriteten hos Sveriges dystraste band. Det blev en lycklig tid.

CIRKELN ÄR SLUTEN.

Tacka bögnarna för det.

Hela Uppsalas äldre gaygarde verkar vara på plats, de skockas vid scenkanten, kråmar sig och fåktas med små digitalkameror i höljen av silverfärgad plast. De tittar upp mot scenen och i deras ögon pågår en brottningsmatch mellan beundran, dyrkan och ren och skär förälskelse.

Allt som saknas är påskliljorna.

Att Morrissey är Magnus Carlsons ide-
ligen dokumenterade husgud vet alla och när man ser hur den manliga beundrarskaran fjädrar sig framme vid scenen är det väldigt svårt att inte tänka på hur de mest hårdnackade av killar förvandlas till smör i händerna på Manchestersonen.

Eller hur Magnus Carlson i Fredrik Strages utmärkta DN-artikel *Mozmani* berättade hur han som ung körde Mozzers stereotyp homosexuella gester som självförsvar när tjejerna ignorerade honom och han fick stå ensam på diskoteken i Södertälje med bultande lem.

När han slår sig för bröstet och sjunger storvulet om oceaner av kärlek i inledande *Heart of Hearts* ser jag åtminstone två par knän vika sig framme vid scenkanten.

– Det kändes lite lustigt, det var liksom, ”hallå, jag står faktiskt också på scenen”, skrattar sångerskan Anna Maria Espinosa – Debaserbesökare sista onsdagen i varje månad känner henne som medlem i husbandet Killers – i logen efter spelningen.

Det är en tisdag i slutet på mars och Weeping Willows första gig på turnén för

nya albumet *Presence* på Katalin i Uppsala. Konserten är utsåld, men halva lokalytan upptas av uppdukade bord där familjer – vi pratar tre generationer – intar kvällsmat och vithåriga kypare i kravatter trippar omkring med hallonparfait på glastallrikar, sidsteppandes mellan biomedicinstuderande tjejer i svart nagellack.

Det är en rätt underlig syn.

Bandet har dock figurerat i mångt underligare sammanhang. Lokets opiumhåla, till exempel.

– Att spela på Bingolotto var en märklig upplevelse, berättar Magnus. Man tittade ut över studiopubliken och det var bara pensionärer där. Vi skulle köra *True to You*, med raden ”Everytime I touch myself/I wish it’s you”, och innan spelningen kom producenten fram och sa, ”Grabbar, risken finns att våra tittare tar illa vid sig, skulle ni kunna ändra i låten?”

Det gjorde de inte. Alls.

– Istället sjöng jag precis så och när jag sjöng det så tittade jag in i kameran och handtrallade mikrofonen, skrattar Magnus.

”I CAN NOT REPEAT an emotion, only sentimentalists know how to do that”, skrev Oscar Wilde i *Dorian Grays porträtt* och det är en devis som går att tillämpa rätt bra på Weeping Willows.

I alla fall i början av karriären.

– När vi gjorde första skivan var det precis det vi ville göra, en skiva som hyllade sextiotalets snyftmusik som Scott Walker, Roy Orbison eller Righteous Brothers. Sen

följde nästa skiva i princip samma mönster. Efter ett tag kände vi att vi målat in oss i ett hörn och då tog vi ett stort kliv och gjorde *Into the Light*, berättar gitarristen Ola Nyström.

– Men då började alla snacka om att vi lät som Depeche Mode och jag fattade ingenting, säger Magnus.

– Särskilt som de synteffekter vi använde var från sjuttioalssyntar och inte åttiotal, påpekar Ola.

För att undvika fler önsketänkande tolkningar från syntkåta krönikörer i Expressen skrev man inför *Presence* ihop en punkt-för-punkt-biografi, där man systematiskt betade av alla influenser för varje låt.

Öppet mål för hela landets skribentkår.

I biografien droppas The Cure, The Smiths, Echo & The Bunnymen och Wedding Present.

I Aftonbladets recension droppas The Cure, The Smiths, Echo & The Bunnymen och Wedding Present.

– Man läser recensionerna och man undrar ju hur oddsen varit att dom nämnt dom banden annars, säger Magnus.

Till och med när man i biografen cyklar på tunn is och pratar om gothtrenden (meh!) som The Rapture (meh!!) företräder så kan man i Svenska Dagbladets artikel sedan läsa om Weeping Willows förhållande till den gothtrend som The Rapture företräder.

– Roligast är ändå hur folk skriver att vi låter för mycket som till exempel Echo & The Bunnymen – och så har majoriteten av bandet inte ens hört dom, skrattar Ola.

NÅGRA TIMMAR TIDIGARE, i artistlogen på övervåningen. Kala ljusblå väggar, en sittsoffa i blå vinyl. En fyllecell med en fruktskål på bordet.

– Har du testat Blue Velvet då?

– Blue... Velvet?

– Aaa... Blue Velvet...

– Du menar... Blue Magic?

– Ja, just det, Blue Magic!

– Ska du komma här och svänga dig med namn får du se till att få det rätt, skrattar Magnus åt inhoppsade keyboardspelaren Robban Cronsioes – som fick fylla Lasse Johanssons skor på senaste Cardigansvåndan – felsägning och det är givetvis skämtsamt, men samtidigt är det här något som är av största betydelse för bandet: pomadan, gå-bort-kostymerna, rakvattnet – allt tillhör paketet.

Magnus plockar upp en burk Dixie Peach-pomada. Burken cirkulerar runt bordet och under största allvar fingrar

man på vaxet och doftar på det. Det luktar lätt tropiskt.

– Att snygga upp sig inför en spelning är något man måste göra, om man bara gick ut på scen i vardagskläder så skulle det kännas som vilket rep som helst, menar Magnus.

Alla i bandet sportar jeans och andra accessoarer från Whyred.

– Skriv bara inte att vi fått spons, det där är jag känslig för. Vi känner folket bakom Whyred bara, och dom har gett oss lite prylar. Det är ju inte så att vi kör The Sounds-grejen, liksom.

Det blir en stillsam uppladdning. Gitarristen Niko Röhlcke sitter i en av fåtöljerna och ser ut som om han antingen är på väg in i ett zentillstånd eller bara ska kollapsa. Influensan går på barnens dagis och även om han inte satts i karantän så håller sig folk i alla fall på behörigt avstånd.

Maten anländer och det är kycklingfilé med salsaröra (tror jag) och tjocka skivor grillad potatis (tror jag), men ingen äter särskilt mycket. Magnus petar i maten och säger att någon kan få hans mat, han är inte hungrig.

Det är nerverna. Så klart.

– Egentligen blir det bäst om jag inte tänker på det, då blir jag bara nervig och tror att allt ska skita sig, erkänner han.

Vi pratar lite om att man från skivbolagets håll inte satsat något för att lansera bandet utomlands.

– Men jag kan förstå tänket, säger Ola. Vi ligger på ett stort bolag och där är det klart man hellre prioriterar unga band att dra ut med i världen, band som ännu inte hunnit skaffa familj och så. Det här kanske låter bittert, men det är det inte – vi har haft vår del av att åka runt i egen bil och så. Istället har vi licensierat plattor så att man kan kränga dom till exempelvis Spanien, och det enda spanjorerna behöver betala för är i princip distributionskostnaden.

TURNÉN MED PRESENCE GÅR i alla fall via Köpenhamn, Oslo och – givetvis – Tampere.

Weeping Willows ♥ Finland. Men det är inte arkitekturen, naturen eller ens knivarna som lockar mest. Det är melankolin. – I Finland finns ett större allvar, menar Magnus. Det finns ingen rädsla för dom stora gesterna – titta bara på en sådan sak som den finska tangon – till skillnad från i Sverige, där man ska hålla det på en lågmäld nivå. Finnarna var ju med om tre krig under 1900-talet, så det har satt sina spår. Dessutom verkar majoriteten av våra fans i Finland vara goter, det dyker alltid

upp en massa gothfolk på våra konserter och det är rätt häftigt.

Att vara korsfästa på myten om Det Stora Vemodet har dock sina fördelar.

– Vi har ju aldrig blivit tillfrågade om tramsintervjuer, glasstester och sånt, menar Ola.

Därmed tar vi klivet in i diskussionen om dagens kulturella klimat.

– Det känns som om vi gått in i en ny yuppieera, säger Magnus. Slår man på teven runt primetime finns det absolut ingenting att se. Kvällstidningarna har inte utmanat sina läsare på i alla fall sju år – häromdagen läste jag att man utsett Helena Bergström till Sveriges bästa skådespelerska genom tiderna – är det något jävla skämt eller?

Stefan Axelsen, bas, fortsätter:

– Folk behöver näring. Jag vet inte hur folk får näring i dagens samhälle och jag vet inte hur länge det kommer vara så här, men förr eller senare måste folk tröttna. Jag såg på *Mediemagasinet* hur man avslöjade att hela *Miljonären*-grejen, där tjejer slåss om en fattig kille som dom tror är miljonär, bara är en bluff, att dom hela tiden kände till att han var fattig. Och då kändes det som att, jaha, nu kan man inte ens lita på opålitligheten.

SKIVBÖRSEN, SVARTBÄCKSGATAN.

Vi rotar i vinylbackarna, Magnus hittar singlar med The La's, Mina och *Seasons in the Sun* med Terry Jacks.

Jag undrar hur länge han tror det dröjer innan han blir antastad av något popsnöre.

– Nä, det tror jag inte, det brukar mest vara att någon kanske tittar på en och känner igen en, säger Magnus lite blygsamt.

Tre minuter senare:

– Går du och kollar efter Weeping Willows-skivor, va?

En ung kille skrattar och glider upp bredvid Magnus. Killen ska på konserten ikväll. Han vill höra låtar från de tidiga skivorna.

– Det blir det, lite blandat sådär, säger Magnus.

– Visst, visst, ge järnet ikväll då, säger killen och smiter iväg.

Ytterligare någon minut senare och en annan snubbe har slagit sig i slang. Han har sett Weeping Willows live åtta gånger och hoppas kunna komma in ikväll, trots att det är utsålt.

Efter spelningen dyker samme kille upp i logen. Han ville höra fler låtar från första skivan.

– Tja, vi spelade ju tre stycken, säger Anders Hernestam, som trummat sig genom större delen av spelningen med cigaretter gungande i mungipan.

– Och andra skivan? frågar killen.

– En, säger Anders.

Sedan väller skivbolagsfolket in, gästlistefolket, casualsfolket och folket som känner folket.

Det blir trångt, väldigt trångt.

Skumpan tar slut, mer folk väller in, två gånger får jag frågan om det är jag som spelar keyboard i bandet.

– Javisst, svarar jag båda gångerna.

Vi dricker suspekta lokalpils som heter saker som "London" och "Dublin". "London"-ölet innehåller karamellmalt.

Anglofilin är total, varannan minut droppas gatnamn i Manchester och bandets manager ser ut som om han klivit rakt ut från David Brents kontor. Jag försöker två gånger dra skämt ur *The Office*, men lyckas bara en halv gång.

Magnus berättar att han ske se Morrissey uppträda i Manchester på dennes födelsedag.

Han säger dock inte "uppträda".

– Only sea lions "perform", citerar han mannen med popkulturens snyggaste käklinje.

Cirkeln sluts.

Lika snyggt som fuktringarna på bordet efter fler "London"-öl än någon vill erkänna.

Kristofer Ahlström
foto: Mia Olsson

Independent Music For Independent People

HELLFUELED "VOLUME 1"

JÖNKÖPINGSBANDET HELLFUELED SLOG
NER SOM EN BOMB UNDER P4 POPSTAD 2004.
DEBUTALBUMET "VOLUME ONE" TAR VID DÄR
OZZY OCH ZAKK WYLDE TAPPADE TRÄDEN
OCH BJUDER PÅ BLYTUNG HÄRDRÖCK!
BLOD008CD / BLACK LODGE

ORANGE GOBLIN "THIEVING FROM THE HOUSE..."

BRITTISKA HÄRDRÖCKARNA ORANGE GOBLIN
SLÅR TILL IGEN MED SIN OMISSKÄNNLIGA
FUSION AV PSYKEDELIA, KOSMISK DOOM OCH
AGGRESSIV PUNK-METAL FUSION!
RISEC0046 / RISE ABOVE

MARYSLIM "SPLIT VISION"

STOCKHOLMS-ROCKARNA MARYSLIM HAR
PÅ SITT ANDRA ALBUM UTVECKLATS OCH
ÖVERTRÄFFAT SIG SJÄLV! PRODUCERAT AV
PETER TÄGTGREN (PAIN, HYPOCRISY, WOLF) I
ABYSS-STUDIONI DOFTAR THE CULT!
KING007CD / WILD KINGDOM

DARK FUNERAL "DE PROFUNDIS..."

VÄRLDENS STÖRSTA BLACK METAL BAND
HAR EFTER CA 10 ÅRS TURNÉRANDE JORDEN
RUNT OCH ETT ANTAL STUDIOALBUM,
SLUTLIGTVIS SLÄPPT DET DEFINITIVA LIVEAL-
BUMET! INSPELAT I SYDAMERIKA 2003!
RR040351051 / REGAIN

HAUNTED "ONE KILL WONDER - SPECIAL"

THE HAUNTED TOG NYSS HEM ÅRETS HÄRD-
ROCKS-GRAMMIS MED BULLER OCH BRÅK!
EARACHE PASSAR DÄRFÖR PÅ ATT SLÄPPA
EN "GRAMMIS-SPECIAL UTGÅVA" AV DERAS
SENASTE ALBUM! 3 BONUSSPÅR!
MOSH265CDX / EARACHE

ATROCITY "ATLANTIS"

ALEX KRULL OCH HANS TUNGA GOTH-
ARTILLERI ATROCITY SLÄPPER ETT NYTT
KONCEPT-ALBUM. DYNAMISK, BOMBASTISK
OCH EPISK METAL MED TYNGD, ATMOSFÄR
OCH UNDERBÅRA MELODIER!
NPR143 / NAPALM

GREAT DECEIVER "TERRA INCOGNITO"

GREAT DECEIVER MED GAMLE AT THE GATES-
SÅNGAREN TOMPA, SLÄPPER UPPFÖLJAREN
TILL "A VENOM WELL DESIGNED". PRODUCE-
RAD AV DANIEL BERGSTRAND (MESHUGGAH,
IN FLAMES, STRAPPING YOUNG LAD)!
CDVILEF120 / PEACEVILLE

DEACON STREET PROJECT "S/T"

DEN TYNGSTA OCH MEST MELODIÖSA OCH
VÄLPRODUCERADE AOR/VÄSTKUST-ROCK DU
KAN TÄNKA DIG! GITARRISTEN TOMMY DEN-
NANDER MED SÅNGARE I VÄRLDSKLASS, SOM
JAN JOHANSEN (!) OCH JAMIE MEYER. SOPAR
MATTAN MED TOTO!
AOR00007 / AOR HEAVEN

NIGHTWISH "NEMO"

NY SENSATIONELL CD-SINGEL MED FINLANDS
STÖRSTA ROCK-EXPORT NÅGONSIN! TILLIKA
BANDETS FÖRSTA UTGIVNING PÅ SITT NYA
BOLAG NUCLEAR BLAST (HAMMERFALL,
DIMMU BORGIR, IN FLAMES)!
NB12892 / NUCLEAR BLAST

DEATH ANGEL "ART OF DYING"

NYTT ALBUM MED LEGENDERNA DEATH
ANGEL PÅ NUCLEAR BLAST! EXODUS NYA
ALBUM HAR NYLIGEN RÖNT MASSIVA FRAM-
GÅNGAR OCH NU DETTA! THRASH IS BACK!
WITH A BLAST!
NB12332 / NUCLEAR BLAST

RAZORBACK "ANIMAL ANGER"

DETTA NYA BAND BESTÅR AV BANDLEDAREN
ROLF MUNKES (MAJESTY) OCH FOLK FRÅN
SNAKES IN PARADISE, VANIZE OCH SHYLOCK.
DRIVEN MELODIÖS METAL NÄR DEN ÅR SOM
BÄST!
MASC0417 / MASSACRE

DARK AGE "DARK AGE"

MÖRKSINNIG, BRUTAL, NY, FRÄSCH
DEATH METAL DEN ULTIMATA METAL-
(R)EVOLUTIONEN! PÅ SITT FJÄRDE ALBUM
HAR DARK AGE HITTAT ETT NYTT UNIKT
SOUND. GÄSTAS AV JOHAN EDLUND (TIAMAT).
TURNÉ-AKTUELL!
REM033 / REMEDY

MEDUZA "UPON THE WORLD"

MEDUZA ÅR GITARRISTEN STEFAN BERGS
(AUTUMN LORDS) SKÖTEBARN. MED SÅNGA-
REN APOLLO (EX MAJESTIC) I SPETSEN FÖR
FANS AV BAND SOM SONATA ARCTICA, MAJES-
TIC OCH STRATOVARIUS!
MASC0412 / MASSACRE

IN FLAMES "SUBTERRANEAN"

IN FLAMES ANDRA PLATTÄ! SEDAN LÄNGE
UTGÅNGEN, ÅTERSÄLPPS AV REGAIN I NY
FÖRPACKNING, RE-MASTRAD OCH MED 4
EKSLUSIVA BONUSSPÅR! BLA. MAIDENS
"MURDERS IN THE RUE MORGUE"
RR0304024 / REGAIN

NARNIA "AT SHORT..." DVD

MELODIÖSA SVENSKA HEAVY METAL-BANDET
NARNIA SLÄPPER SIN FÖRSTA DVD! LIVE
FRÅN OWEN, TYSKLAND, 2003, M.M. SMÅTT
OCH GOTT!
MASDV0419 / MASSACRE

IN FLAMES "LUNAR STRAIN"

IN FLAMES ÅR NU AKTUELLARE ÄN NÅGONSIN
MED TOPPLISTE-SINGELN "QUIET PLACE" OCH
NYA ALBUMET "SOUNDTRACK TO YOUR ES-
CAPE"! HÄR ÅR BÅNDETS AVSKNÅDE DEBUT-
ALBUM. RE-MASTRAT MED 4 BONUSLÅTAR!
RR0304023 / REGAIN

www.soundpollution.se

LOWE

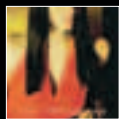
2/3 AV STATEMACHINE SOM VANN BÄSTA
SKANDINAVISKA ARTIST & ALBUM PÅ SAMA 2004!

»LOWE ÄR MER ÄN BARA POP, MER DIREKT...
FASTNAR PÅ EN GÅNG«
RELEASE MUSIC MAGAZINE

»JAG REKOMMENDERAR ALLA LÄSARE ATT
UPPTÄCKA DETTA FRAMTIDSHOPP«
ZERO MUSIC MAGAZINE

»SVERIGES NYA SYNTHOPP«
KÄNDISNYTT

FOLKETS VAL TILL NOMINERINGEN »ÅRETS NYKOMLING« PÅ
SCANDINAVIAN ALTERNATIVE MUSIC AWARDS 2004.

AHEAD OF OUR TIME
NY SINGEL UTE NU!

FRÅN KOMMANDE ALBUMET »TENANT«
WWW.LOWE.ST

MEGAHYPE
www.megahype.com

It's Reggae time!

Greensleeves kampanj i alla bra skivbutiker
under hela april!

Beenie Man, Dennis Brown, Eek-A-Mouse, Elephant Man,
Black Uhuru, Bounty Killer, Mad Cobra, Augustus Pablo,
Shabba Ranks, Sizzla och Yellowman är några av de
artister som släppt skivor på Greensleeves Records.
Passa på och köp den bästa
reggaen till specialpris i din
skivbutik.

**BORDER
MUSIC**

www.border.se

GALAXEN PRESENTERAR STOLT
15-17 JULI 2004
SKINNY PUPPY (CAN)
CRADLE OF FILTH (UK)
BRODER DANIEL
KARL BARTOS (D)

Arvikafestivalen

ÖVER 120 ARTISTER PÅ 6 SCENER UNDER 3 DAGAR

WEeping WILLOWS
UNIVERSAL POPLAB
MARIT BERGMAN
PATRICK WOLF (UK)
MESHUGGAH
SARA NOXX (D)
WOLFSHEIM (D)
LAAKSO
THE LEGENDS
SUB6 (ISR)

LUSTANS LAKEJER
THE IMMORTAL LEE
COUNTY KILLERS (US)
MAGNET (N)
DJ ANTARO (D)
BAMBOO FOREST (FR)
MY DYING BRIDE (UK)
VIVE LA FÊTE (B)
ALLIED VISION (ESP)
DJ PUSHAVA (D)

ESKOBAR
THE SWEETBACKS (S)
JENS LEKMAN (S)
BURST
CHANDRA
RICHARD REAGH
& WNB2
IRIS (US)
DJ D-NOX (D)
BLANKA

THE SOUNDTRACK
OF OUR LIVES
FIXMER/MCCARTHY
(FR/UK)
CAARMÉ
THE LOW FREQUENCY
IN STEREO (N)
DJ DIMITRI (UK)
SOPHIE RIMHEDEN
MOONBABIES

EN TREDAGARS FESTIVALBILJETT KOSTAR 830 KR PLUS SERVICEAVGIFT
BILJETTER FINNS HOS ALLA ATG-OMBUD SAMT HOS BILJETTDIREKT PÅ 077-170 70 70 ELLER WWW.TICNET.SE

WWW.ARVIKAFESTIVALEN.SE

EMATELSTAR
A ClearChannel Entertainment Company

THE GOOD LIFE IS AT

Nefertiti

JAZZ*FOOD*WINE*BEER

PROGRAM: WWW.NEFERTITI.SE

JAZZ*BLUES*ETNO*HOUSE*NU-JAZZ*SOUND
ART*ELECTRONICA*IMPROV*SOU

HVITFELDTSPLETSEN 6...GÖTEBORG...BOKA BORD 031 711 4076...PROGRAMINFO 031 7111533...BILJETTER BENGANS 031 242400/PUSTERVIK 031 130680...VI LEVER BAKOM STAKETEN!

papper och effektivt utplånat allt det som kunde lämnat ett intryck.

Therese Bohman

FJÄRDE VÄRLDEN "Gatumusikanterna"

Devrim/Playground

Efter det uteblivna genombrottet med *Världsomspegling* på JuJu Records tar Tom och Matte ett steg tillbaka och släpper *Gatumusikanterna* själva. Gästrapparna är få och den obligatoriska låten med Fattaru är en Masseproduktion som låter som den legat till sig ett bra tag. Annars har Matte producerat nästan allt och även om soundet är lågbudget gör vissa soulsamplingar det omöjligt att inte tänka på Just Blaze.

Tom och Matte har bytt ut sina tekniskt avancerade rim mot enklare och mer personliga texter. De pratar mycket om sin uppväxt och är sura för att stämpeln som de fyra elementens största försvarare är så svår att tvätta bort. Det är inget fel på självförtroendet och de dissar snorungar med åsikter på internetforumen och de vågar vara lite avundsjuka på polarna som nått större framgångar än de själva.

Men trots att Fjärde Världen satsar mest på känsla på *Gatumusikanterna* är det faktiskt bara enkla gånger det verkliga bränner till. Mattes inledande vers i *Maskrosbarnen* och *Enkelt val*, om två personer som begår självmord, är de bästa exemplen. Men jag gillar den nya vägen de slagit in på. Singeln *Här i vårt kvarter* med den underbara hooken är en simpel bagatell som de säkert inte vågat släppa för något år sedan.

Daniel Severinsson

HIM "And Love Said No, The Greatest Hits 1997-2004"

BMG

Arvikafestivalen 2003. Finska HIM orsakar kaos vid segerbesök i Groovetältet och averkar dessutom en cirka 80 minuter lång spelning. Det är klart bra, men inte så hemskt mycket mer. På scen, framförandes sina bästa låtar, blir det nämligen märkbart hur mycket flera av låtarna påminner om varann. De följer en alltför traditionell vers/refräng-uppbyggnad – *Heartache Every Moment*, *The Funeral of Hearts* och *Poison Girl* exempelvis. Samma känsla infinner sig under genomlyssningen av deras färskaste Greatest Hits-samling, där nya singeln *Solitary Man* följer samma mönster. Staplade på varann är låtarna väl likartade, och med livekänslan eliminerad orkar man nästan inte hela plattan i ett streck.

Plattan är dock (som nyss nämnda spelning) klart bra, utan tvekan. Men för de initierade är den nästan överflödig. Dessutom saknar jag (precis som på Arvika) *Razorblade Kiss* från 1999 års *Razorblade Romance*. Men den nyfikne nytillkomne bör definitivt kolla närmre.

Niklas Simonsson

HONESTLY "Honestlies"

Royalty/Playground

Honestly ligger på Malmöetiketten Royalty Music tillsammans med bland andra Prominent, och både Castello och Colossos medverkar på hans debutalbum *Honestlies*. Plattan är proffsig, lekfull och välproducerad partyhiphop av en sort som sällan kommer från någon mera nordlig del av landet. Det låter faktiskt inte svenskt alls och det är bra, men det gör också att man höjer ribban och blir vågd mot de bästa amerikanska rapparna. Gamla pizzabagaren Honestly är begåvad med både snyggt flyt och bra sångröst och står sig faktiskt bra vid sådana jämförelser. Han satsar mer på charmigt skryt och bra framförande än textmässigt innehåll även om

några låtar som till exempel *Carmel Sandella* har skojiga teman.

Honestlies är proffsig, slick och välproducerad men, precis som med Prominent, brister det stundtals i originalitet och nerv. Colossosprodda- de singeln *The Gymnstructor* med Neptunes-flirtande beat och hook förtjänar i alla fall att fylla dansgolv även utanför Skåne.

Daniel Severinsson

ICARUS LINE "Penance Soiree"

V2 Records

Känns din vardag lugn och tråkig? Har du redan provat på ett otal extremporter och upptäckt att du gäspar när adrenalinet pumpar som mest? Har du till och med tagit bort den där fula keramikfiguren som svärmor gav dig i julklapp samma dag som hon kom på besök – och överlevt? Om du dessutom saknat The Jesus Lizard tror jag att Icarus Line kan vara något för dig.

Med just rätt mängd kontrollerat kaos flörtar de med mitt skränlskande musikhjärta och använder en rostig nål för att injicera medicinen som antagligen hittats på de obskrare hyllorna i en kvacksalvares mobila apotek. Det känns smutsigt, och framförallt äkta. Men skränet är inte allt. Icarus Line huserar även i punkrock-territoriet, då låter de precis så coola som Black Rebel Motorcycle Club önskar att de fortfarande gjorde.

Förresten – visst låter *Meeatmarket* som en uppdaterad version av Suicides *Frankie Teardrop*?

Mikael Barani

IN FLAMES "Soundtrack to Your Escape"

Nuclear Blast/Sound Pollution

Den här skivan kan göra samma djupa avtryck på albumlistorna för In Flames som *Countdown to Extinction* gjorde för Megadeth. Spår som *F(r)iend*, *The Quiet Place* och *Touch of Red* är låtar som skulle kunna bli bästsäljande singlar.

Göteborgarna är numer ett rutinerat band med ett hungrigt sound. Ibland låter de som Blindside, ibland industriellt. Gamla fans som trycker *Whorace* mot hjärtat kommer inte alls känna igen sig. Musiken präglas dock fortfarande av aggressiva riff och vassa, ösiga gitarrer. Dessutom utnyttjas suveräna Anders Fridéns sträva sångröst maximalt och fungerar på *Soundtrack to Your Escape* som ett eget instrument.

Ett stort minus är dock vissa keyboardslag. Många ljud förstärker inte alls atmosfären av flykt som titeln vill, snarare tvärtom. De är onödiga och låter som om de har hafsats fram i studion. Som om de har behandlats mer styvmoderligt än gitarrer, trummor och sång. Percussionljud som låter som afrikanska klickspråk med reverb i *Dead Alone* och *Evil in a Closet*, liksom boopi-dooet i *My Sweet Shadow* hade kunnat stympats av en modig producent.

Soundtrack to Your Escape är hur som helst In Flames bredaste album. På gott och ont. Mest gott.

Torbjörn Hallgren

JANET JACKSON "Damita Jo"

Virgin/Capitol

Det var det här vi befarade efter det där som hände under Super Bowl-finalen. De sexuella inslagen som var en dålig idé redan på förra albumet *All for You* har fått ännu större plats på *Damita Jo*. Det är lite trist. Janet är ganska ointressant när hon viskar porriga oneliners. Om jag fick bestämma skulle hon bara få göra söta och tidlösa poplåtar som *Doesn't Really Matter* och *Together Again* om och om igen.

Men jag är ganska nöjd med *Damita Jo* ändå. Det är en betydligt mer sammanhållen skiva än

ojämna *All for You*. Bara snygg och återhållsam vuxen-r'n'b framförd av en sångerska som låter som mest sensuell när hon inte anstränger sig så mycket.

Thomas Nilson

KHOLD "Mørke gravers kammer"

Candlelight/Border

Tyngd, kraft, speed och förmåga att skapa intressanta låtar. Detta sammanfattar norska Kholds tredje skiva. De lyckas göra en black metal-skiva som håller från första till sista låten. Khold lyckas med konststycket att göra death/black metal som nästan går att nynna med i. Missförstå mig inte, det är långt ifrån några catchy refränger men *Mørke gravers kammer* sätter sig. Den är lätt att ta till sig.

Vissa låtar sticker ut mer. *Død*, *Opera Seria* och titelspåret. Tunga låtar som växlar i tempo och karaktär. Vackert och storslaget. *Mørke gravers kammer* är en av årets metalplattor så här långt. Bara att inhandla och upptäcka.

Per Lundberg GB

LAST DAYS OF APRIL "If You Lose it"

Bad Taste Records

Stockholmsbaserade Last Days Of April är veteraner inom den alternativa rockmusiken i Sverige. De har funnits i mer än åtta år och det här är deras femte album. Unders årens gång har musiken förändrats mycket, vilket gjort en del glada medan andra blivit mindre nöjda. De har gått från att vara ett renodlat emoband till att ha blivit mer radiovänliga. "LDOA har med en låt på Trackslistan. Fan, vad besviken jag är" sa en vän till mig angående detta. Tvärt emot min väns åsikt tycker jag bara att det är bra om fler människor börjar uppskatta deras lägmålda rock, inspirerad av Dinosaur Jr och amerikansk västkustrock. Efter att ha spelat på diverse lågavlöande hak i över åtta år kan LDOA gott förtjäna lite STIM-pengar.

If You Lose it är en snäll rockskiva fylld av lägmåld sång och skeva gitarrer. Det är ingen "nu ska vi ut och dansa"-musik utan snarare "ensam hemma och känner mig lite nere"-musik. I skivans bästa spår *Tears On Hold* låter det som om någon sjunger med en stor ledsen klump i halsen. Det här är låten du ska lyssna på när du blivit dumpad av din tonårskärlek.

Moa Eriksson

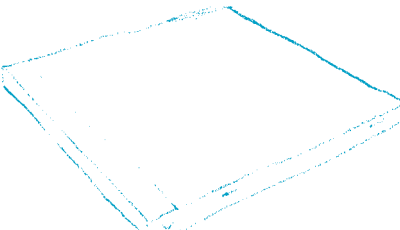
FAUN FABLES

"Family Album" Drag City/Border

När man sätter på *Family Album* känns det som man kastats långt ut i en mörk skog. Fullmånen lyser upp en glänta på något obskyrt lajvläger med mjöd, kyskhetsbälten och skogsrån. Långhåriga naturhippies, höga på flugsvamp, dansar runt en eld och hänger upp moderkakor i träden.

Faun Fables liknar ingen annan artist. Det här är ett gäng dödspretentiösa häxor som kokar ihop halsbrytande ockultpop och fantasifolkmusik som andas urtid. Och det är helt underbart. Sångerskan heter Dawn the Faun och väser ibland hest. I andra spår sjunger hon medeltidsstämmor som får nackhåren att resa sig av både njutning och obehag. Fawn Fables är milt sagt teatraliska med överdoser av magi, väsen och symboler. Och det är på blodigt allvar.

Family Album är en riktigt rolig och omtumlande skiva. Gillar *A Mother and a*

LEE MARVELOUS "One Step Right Behind"

Dusty/Border

Det fortsätter att komma en strid ström av skivor med svenska grupper som spelar country. Stockholmskvartetten Lee Marvelous har lirat tillsammans i flera år, hunnit medverka på samlingsplattan *Rockin' at the Barn, Vol 2* och till och med uppträtt i dokusåpan Baren. På debutalbumet gör killarna kompetent countryrock med bra melodier. Dessvärre kan ingen låt riktigt mäta sig med den inledande *Stockholm Ain't the Place* som är en riktig rökare med twang-gitarr, svängig steelgitarr och en stark refräng som lyfter genom tjejkören The Hillfillies sköna stämmor.

Robert Lagerström

JENS LEKMAN "When I Said I Wanted to be Your Dog"

Service/Border

Huka er – nu laddar indienazisterna om! När de anemiska anorexialternativarnas egen gunstling, Rocky Dennis, souseekade sig in i var mans spellista dröjde det inte länge innan det stora Jag-upptäckte-honom-först-battlet var igång. När nu Jens Lekman fimpat sitt alter ego och återutger de flesta av sina gamla mp3-rariteter i omarrangerade (med – flämt! – *levande* instrument!) och, till viss del, omdöpta versioner på denna fullängdare så låter inte reaktionerna vänta på sig:

Eureka är ju inte med. Eller *Pretty Shoes*.

Och den pompösa versionen av *Do You Remember The Riots?* var ju mycket bättre.

Man ska ladda ner Pusterviks-giget istället, det är ju mycket bättre.

Det var bättre förr. Jaja.

Att *When I Said I Wanted to be Your Dog* är det bästa som någonsin lämnat den Lekmanska enrummaren i Kortedala tycks helt ha gått folk förbi. Ta exempelvis *You are the Light*, en helt spillfri korsbefruktnings mellan hatt & brynjablås och croonerpop. Eller den calypsodansanta *Happy Birthday, Dear Friend Lisa* eller punchlinelyriken till *The Cold Swedish Winter* som går som en snitslad bana mellan ständige ledsagaren Jonathan Richman och självaste Morrissey.

Eller loafern i fejet på Håkan Jaldung på *Do You Remember The Riots?* – bland seriösa mp3-junkies även känd som *Burn Down the Avenue* – som han här klätt ner till en capella-

Piano för gitarrklinkandet och de rytmiska shamanlåtena. *Lucy Bell* är förtjusande med pseudometalsång och helgjutna ylanden från varg. Barnsången i *Nop of Time* är också grym.

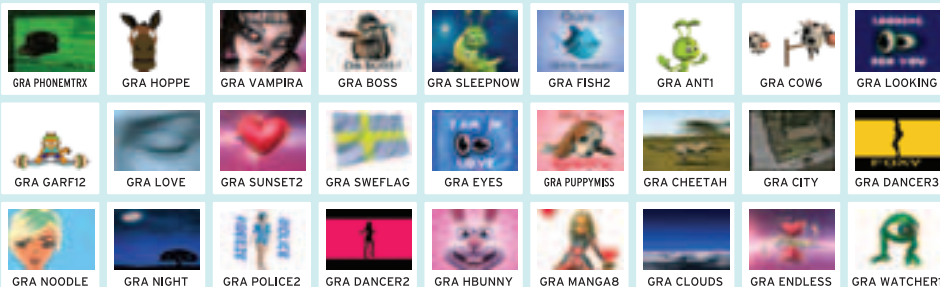
Men *Family Album* är ingen lättuggad skiva utan smakar både kåda, mossa och barkbröd. Förstaspåret *Eyes of a Bird* klockar in på åtta minuter. Faun Fables har en förkärlek för långa låtar och komplicerade låtstrukturer som i mellanspelet till *Still Here* som för tankarna till Dillinger Escape Plan.

Johan Joëlsson

GROOVE

ANIMATIONER

Till dig: Skicka t.ex **GRA HOPPE** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRA HOPPE 07XXXXXXX** till 72102

Tjänsten kräver WAP, se WAP-info. Fungerar på nyare Nokia med färgskärm (ej 9210) & Sony Ericsson med färgskärm.
Pris 15,-

IKONER

Till dig: Skicka t.ex **GRI KRAM** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRI KRAM 07XXXXXXX** till 72102

Fungerar på nyare Nokia, Sony Ericsson T300, T310 & Samsung R220.
Pris 10,-

BILDMEDDELANDEN

Till dig: Skicka t.ex **GRB PUPPYF** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRB PUPPYF 07XXXXXXX** till 72102

Fungerar på nyare Nokia, Sony Ericsson T300, T310, Samsung R200, R210, R620, N620 & T100.
Pris 10,-

MOBILSPEL

Till dig: Skicka t.ex **GRS 3D** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRS 3D 07XXXXXXX** till 72102

Spelen fungerar på: ③ Nokia 3100, 3200, 3300, 5100, 6100, 6200, 6220, ④ Nokia 3650, 7650, N-Gage ⑦ Sony Ericsson P800, P900
① Nokia 3410 ⑤ Sony Ericsson T310, T300
② Nokia 3510i, 8910i ⑥ Sony Ericsson T610, T630, Z600

BAKGRUNDSBILDER

Till dig: Skicka t.ex **GRBG BIO** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRBG BIO 07XXXXXXX** till 72102

Tjänsten kräver WAP, se WAP-info. Fungerar på nyare Nokia med färgskärm (ej 9210) & Sony Ericsson med färgskärm.
Pris 15,-

RINGSIGNALER

ALLA SIGNALER FINNS
SOM VANLIGA & POLYFONA

1	Usher ft Lil Jon and Ludacris - Yeah	YEAHUSH
2	Lena Phillipson - Det gör ont	GONT
3	Eamon - Fuck it	FKIT
4	Groove Coverage - Moonlight shadow	RMSH
5	Britney Spears - Toxic	TOXIC
6	After Dark - La dolce vita	LADOL
7	Ding Dong Song	DINGDONG
8	Björn Rosenström - Pojkarna som busar	POJKARNA
9	Per Gessle - Tycker om när du tar på mig	TARPÅ
10	Underdog Project - Summer jam 2003	SUMJAM

50 Cent - In da club	INDACLU
50 Cent - P.I.M.P.	PIMP
Anastacia - Left outside alone	LEFTOUT
Aventura - Obsession	OBSES
Björn Rosenström - Het	HET
Björn Rosenström - Pojkarna techno	RPOJK
Black Eyed Peas - Shut up	SHUTUP2
Black Sabbath - Paranoid	PARANOID
Bomfunk Mc's - Freestyler	FREESTYLER
Deep Purple - Smoke on the water	SMOKEON
Elvis vs JXL - A little less conversation	ELVIS
Eminem - Stan	REMINSTA
E-Type - Paradise	EPARAD
Europe - Final countdown	COUNTDOWN
Good Charlotte - Lifestyles of the rich and famous	LIFESTY
Good Charlotte - The anthem	THEANTH
G-Unit - Poppin them thangs	POPPIN
Hammerfall - Hearts on fire	ONFIRE
Jamelia - Superstar	SSTAR
Jean Michel Jarre - Popcorn	POPCORN
Jimmy Jansson - Godmorgon världen	JJGOD
Kelis - Milkshake	MSHAKE
Lasse Berghagen - Teddybjörnen Fredriksson	TEDDY
Lasse Stefanz - De sista ljuva åren	DESISTA
Limp Bizkit - Behind blue eyes	BLUEEYES
Markoolio - Vilse i skogen	VILSE
Metallica - Frantic	FRANTIC
Mio - När vi två blir en	BLIREN
P Diddy Feat Usher - I need a girl	RINEE
Queen - We will rock you	RWEWILLROC
Rolling Stones - Satisfaction	RSATISFAC
Safri Duo - All the people in the world	ALLTHEP
Scooter - Nessaja	NESSAJ
Scooter - Weekend	WEEKEND
Shirley Clamp - Min kärlek	MINK
Sveriges Nationalsång	DUGAMLA
Teddybears Stlm ft Mad Cobra - Cobra style	COBRA
The Verve - Bittersweet symphony	BSWEET
UB40 - Red red wine	WINE
Van Halen - Jump	JUMP
Zombie Nation - Kernkraft 400	KERNKRAFT
Film - Gudfadern	GUDFA
Film - James Bond tema	007
Film - Lejonkungen	LEJON
Film - Rocky - Eye of the tiger	ROCKY
Film - Rosa Pantern	RPINKPAN
Film - Sagan om ringen - Concerning Hobbits	HOBBITS
Film - Snuten i Hollywood	BEVERLY
Film - Star Wars tema	STARWARS
TV - Bamse	BAMSE
TV - Benny Hill	RBENNYHI
TV - Bumbibjörnarna	BUMBI
TV - Inspector Gadget tema	RGADGET
TV - Sex and the city tema	RSEXAND
TV - Vänner	VANNER
TV-Spel - Super Mario Bros	MARIO

VANLIG

Till dig: Skicka t.ex **GRR JC** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRR JC 07XXXXXXX** till 72102
Fungerar på nyare Nokia, Samsung T100, N620, R210s, Sony Ericsson T300, T310 & T610. Pris 10,-

POLYFONA

Till dig: Skicka t.ex **GRPOL JC** till 72102
Till vän: Skicka t.ex **GRPOL JC 07XXXXXXX** till 72102
Fungerar på Nokia med färgskärm (ej 9210) + 3510, Sony Ericsson med färgskärm (ej T681i). Pris 15,-

WAP INFO: Kontakta din operatör för att aktivera WAP/GPRS.
GPRS INSTÄLLNINGAR: Skicka **GPRS** till 72102 (Comviq GPRSC).
SMS:et kostar som ett vanligt SMS. När du mottagit din installation måste du spara/aktivera den för att du ska kunna beställa.

GROOVE.se

Tjänsterna levereras av

INPOC

HJÄLP?
Mail: kundtjanst@inproc.com
SMS: Skicka **SUPPORT DITT ÄRENDE** till 72102
Inproc, Igeldammsgatan 22, 112 49 Stockholm

version med enbart fingerknäpp, körsång och handklapp som komp.

Och så *Julie*.

Julie.

Julie är den tveklöst vackraste sång jag hört hittills i år, en utsökt tonsättning av tussilagor som spräcker asfalt och svalkande BÖB-saft en majdag på Ladugårdsgården.

Våren kom i ett feladresserat kuvert från Service i år.

Tack och tack.

Kristofer Ahlström

LUCIEN-N-LUCIANO "Blind Behaviour"

Peace Frog/Goldhead

Med några nypor från olika musikstilar kryddar Lucien-N-Luciano till en anrättning som är mycket njutbar. Några delar house, techno, electro, ambient och electronica korsat med lite syntpop lyckas den här killen att göra ett album som låter väldigt eget. Och väldigt moget. Inte som Phil Collins, utan som i självsäkert. Det här är musik som definitivt står på egna ben, utan att snegla nervöst på vad som sker bredvid. Skivan är svärdefinierad och vid en första lyssning lite svår att ta till sig. Men sen faller bitarna på plats och det är bara att luta sig bakåt, spanna fast säkerhetsbältet och låta sig flygas ut på en elektronisk tur högt ovan molnen.

Mats Almegård

SYD MATTERS "A Whisper and a Sigh" Chronowax/V2

Här kommer alla snedtripparna på en och samma gång: karusellmusik, wobbliga gitarrer, baklängesljud, blip blop-collage och den akustiska nihilismen á la Pink Floyd 1977 (vilket är ironiskt eftersom Matters namne vid det laget lämnat såväl Pink Floyd som, tja, planeten Jorden).

Men under all psykedelisk Radiohead-fernissa vilar en lugnande, om än förrädisk, stämna som är nära besläktad med de klassiska deppinfluserna. Jag pratar givetvis om Nick Drake, Paul Simon och dess likar och Matters – för övrigt framröstad som Frankrikes största pophopp

2003 av tidningen *Les Inrockuptibles* – lyckas knyta ihop det hela till en angenäm blandning av electronica och finstämd folkpop som inte sällan tangerar produkter som vanligtvis bär Fence-kollektivets prestigefyllda stämpel.

Att sedan konvolutet är ungefär så mycket *A Nightmare Before Christmas* man kan klämma in utan att få en stämning från Tim Burton på halsen gör ju knappast saken sämre.

Kristofer Ahlström

GEORGE MICHAEL "Patience"

Aegean/Sony

I skivaffär efter skivaffär kunde man för ett par år sedan hitta högar med George Michael-singlar som reades ut för en femkrona. *Freeek* hette låten, en gubbspörrig Timbald-pastisch med samplade modempljud, som fick en att skruva på sig besvärat snarare än att dansa. George hade aldrig känts mindre relevant.

När han nu äntligen fått färdigt uppföljaren till 1996 års *Older* tar han inga sådana risker längre. *Patience* är full av traditionella George Michael-ballader och vuxendisco, så som man vill ha honom. Problemet är bara att man får leta förgäves efter en ny *You Have Been Loved* eller en *Outside*. George lät oss vänta i åtta år på en skiva som bara innehåller två riktigt bra låtar. Singeln *Amazing*, den kanske simplaste poplåt han gjort sedan Wham!-tiden. Och *My Mother had a Brother*, om en homosexuell farbror som begick självmord samma dag som George föddes – den enda av balladerna som inte passerar helt obemärkt förbi.

Thomas Nilsson

MURS "3:16 The 9th Edition" Definitive Jux/Playground

Jag har aldrig riktigt fattat vad Murs gör på Def Jux. På förra plattan *The End of the Beginning* var alla de bästa spåren tidlös huvudskakar-skit medan Murs lät vilsen och ansträngd på spåren med Aesop Rock och El-P. Som tur är verkar Murs ha förstått att han är bäst på att hålla det enkelt och hela *3:16 The 9th Edition*

är producerad av Little Brothers 9th Wonder.

Förra årets segertåg som kulminerade med att Jay-Z hörde av sig verkar inte ha stigit 9th åt huvudet utan han gör sin vanliga grej och gör det bra. Softa men aldrig tråkiga beats som inte stjälar för mycket uppmärksamhet från rapparen. Big Murs riskerar aldrig att vricka tungan ur led utan lever på att skriva bra berättelser och att framföra dem med total trovärdighet. Det mesta handlar på ett eller annat sätt om tjejer och sex, men det finns undantag. När Murs på *Walk like a Man* berättar om hur hans bästa vän blir mördad och hur han hämnas och sedan ångrar sig känns det så äkta att man undrar om det inte är sant.

Är man riktigt snäll kan man faktiskt likna *3:16 The 9th Edition* vid nåt slags underground-version av *Illmatic*, så här lagom till tioårsjubileet av den. Tio spår, bara ett gästinslipp och ingen som helst utfyllnad. Även om man struntar i att vara snäll är det rena fakta att *3:16* är ett helgjutet album som man kan lyssna på utan att ens fundera på att använda skip-knappen.

Daniel Severinsson

NASTY SAVAGE "Psycho Psycho"

Metal Blade/Border

Killarna i Nasty Savage älskar lösviktsgodis. De brukar gå till Godiskungen och stoppa en eller två bitar av varje sort tills påsen nästan spricker i limningen. Likadant är det med deras musiksmak. *Psyco Psycho* är en blandning av allt hårt på åttiotalet.

Bandet från Florida har stoppat in godbitar från tidiga Death Angel, Judas Priest, Nuclear Assault, Anthrax, Forbidden, Kreator och Slayer i sin godispåse. Och skakat väl. Inte så konstigt kanske, Nasty Savage har funnits sedan 1983, men inte gjort större väsen av sig i Sverige. Det här är deras comeback efter 14 år. All den här påverkan har ändå behandlats med kärlek, och *Psycho Psycho* är en bra platta. Oftast. Det närmsta den kommer en hit är spår fyra *Human Factor*. Det närmsta den kommer en dipp är körkillen med kaströst i samma låt. Släpp inte in honom i studion nästa gång han dyker upp.

Torbjörn Hallgren

ONELINEDRAWING "The Volunteers"

Jade Tree/Border

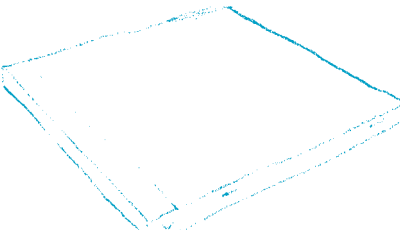
Bakom Onelinedrawing står en man vid namn Jonah Matranga. Han har ett förflutet som emocore-nisse och sovrumsspelare. Detta och mycket annat kan utläsas av det massiva presutskicket till skivan som nästan är lika lång som en biografi. Mycket obehagligt för slöa musikjournalister. Men i alla fall. *Over it* är inte så mycket emocore utan snarare en hybrid mellan Guided By Voices och Weezer. Det låter ju jättebra tänker ni kanske. Jo, det är bra. Men inte hela skivan igenom.

Det finns inga bottenapp på *The Volunteers*. Däremot hade de där riktiga topparna gärna fått vara fler. Men här finns ett par smått fantastiska spår. *Stay* är en smäktande lo-fi-ballad om kärlek och sånt. Ambienta *Portland* är balsam för själen som Pontus och Amerikarna hade sagt. Låtmaterial på *The Volunteers* är sparsmakat och lågmält. Därför smakar också röjiga *We Had a Deal* ganska gott i sammanhanget.

Johan Joelsson

PROTO-KAW "Before Became After" Inside Out Music/Border

På native american language lär proto betyda före/innan och Kaw var vad indianerna kallade området Kansas. Så här har vi då "före Kansas".

Historien lyder i korthet: I början av sjuttioalet musicerade ett gäng tillsammans under namnet Kansas. Runt 1973 gick de skilda vägar och gitarristen Kerry Livgren tog namnet med sig. 2001 hittade något skivbolag en 30 år gammal demoinspelning av den tidiga varianten av Kansas och det bestämdes att låtarna skulle nå allmänheten. När vi läser 2004 finns *Before Became After* i handeln och den består till hälften av tidigare utgivna gamla låtar och till andra hälften av nyskrivet material. I vanliga fall vajar varningsflaggen på sin fulla höjd när det rör sig om tidigare försvunna alster från forna populära grupper. När det gäller Proto-kaw stämmer inte denna tes. Välspelad progressiv rock med inslag från såväl jazz som psykedelia paras med en befriande lekfullhet. I mina öron är detta snudd på bättre än vad Kansas presterade under sina bättre stunder, trots att ingen brottarhit som *Dust in the Wind* eller *Carry On Wayward Son* finns med. Kansas akilleshäla var att de ibland gränsade till smörig smetighet och även Proto-kaw drar stundtals åt det hållet. Men den utmärkte produktionen, redan nämnda lekfullhet och riktigt starka låtar som *Axolotl (for a Lack of a Better Name)* och *Heavenly Man* får det lilla missödet att hamna i skymundan.

Roger Bengtsson

QUIT YOUR DAYJOB "Quit Your Dayjob"

I Made This/Border

Malmöbandet studsar och hoppar direkt in mitt hjärta. Rusar runt och ställer allt på ända. Med enkla medel får de min stereo att vibbera. Efter drygt tolv minuter är det dessvärre över.

Det självbetitlade minialbumet drar och sliter på gränsen mellan elektroniska rytmer och punkpopenergi. Det finns spår av Devo, Kraftwerk och det mesta som var bra för tjugo år sedan. Men Quit Your Dayjob mixar allt med en stor portion nitid. I vilket fall som helst är det godis för mina öron.

Andreas Eriksson

HENRIK RYLANDER "Traditional Arrangements of Feedback" Ideal/Border

Musik kan definieras som rytmiskt ljud. En estetisk teori säger att rena ljud är sinusvågor, och allt som avviker från deras matematiskt precisa kurvor är oljud. Musik består alltså av oljud, eftersom sinusvågor i sig knappt går att lyssna på. Alla som sett Pan Sonic live, med deras projicerade oscillatorlinje som visar att det är först när sinuskurvan bryts upp som det blir intressant, förstår vad jag menar.

Henrik Rylanders tredje soloskiva illustrerar också teorin ypperligt. Ljudkällorna på *Traditional Arrangements of Feedback* är, givetvis, feedback från diverse apparater, rytmiskt arrangerat. Det är rytmiskt oljud i sin renaste form, och det är definitivt musik – bra sådan. Bästa och längsta spåret, den 13 minuter långa *Repetition*, består i princip av några brummande ljud i en tajt rytmisk konstruktion, förvrängda över tid av diverse minutösa knapptryckningar. Det låter inte så intressant i teorin, men i praktiken svänger det utav bara helvete, faktiskt. Det är stort omöjligt att sitta still.

Alla spåren är inte lika bra, men *Traditional Arrangements of Feedback* är definitivt ett av de intressantaste svenska albumen på länge.

Henrik Strömberg

DAVID SANDSTRÖM "The Dominant Need" Mofab/Border

Medlemmarna gick åt minst sagt olika håll efter att Refused splittrades i slutet av nittiotalet. Sångaren Dennis Lyxzén har lyckats klart bäst,

N.E.R.D. "Fly Or Die" Star Trak/Capitol

Producentduon The Neptunes artistalias N.E.R.D. satte med debutalbumet *In Search of...* för några år sedan ribban snäppet högre. Stjärnorna stod rätt på himlavalvet, tiden var mogen. Ny världsrekordhöjd klarades med luft emellan och plötsligt påminde alla samtida musiker om Ronny & Ragge. Ett antal vackra, snuskiga och urstarka singlar (med *Lapdance* och *Provider* i spetsen) regerade på teves musikanaler under lååång tid, och varje gång jag lyssnar av plattan ryser jag av välbehag. *Brain, Run to the Sun* och *Things are Getting Better* är mästerverk. Jag känner mig fortfarande lyckligt lottad över att få tagit del av musikalisk konst på så hög nivå. *In Search of...* har nämligen allt, speciellt som den släpptes i en rockigare version där bandet Spymob gjorde om det Pharrell Williams och Chad Hugo redan gjort i studion.

Efter diverse producentprojekt där egna *Clones*-plattan ingick är det nu dags för uppföljaren. På *Fly Or Die* har Chad och Pharrell velat skapa en mer organisk helhet, därför spelade de alla instrument själva och skruvade inte till det i datorerna efteråt. Men självklart är det fortfarande superfonky musik de leve-

rerar. Ett flöde, ett grooveflöde över tolv låtar. Det är ett vackert, naivt och grönskande landskap de lägger fram i pastell, och självklart är dessa sci-fi-fans flummiga och psykedeliska – på ett sätt som det inte går att värja sig mot. Favoritlåtar i det ytterst jämna flödet inkluderar *Backseat Love*, mysiga visslingsviskningen *Wonderful Place*, *Maybe* och försiktiga *Break-out*. Men plattan kanske inte är så hit-inriktad, den är istället extremt konsumerbar. Hitsen vill ju alla andra världsartister ha, så N.E.R.D. ritar därför upp sin egen musikaliska karta. Och det gör de rätt i.

Folk som tjafsar om att The Neptunes och N.E.R.D. är överskattade och uttjatade är bara patetiska bakåtskrävare. Som inte tillåter någon annan att njuta av livet. Heller.

Gary Andersson

egen

Jag tror att denna månads genomgång av underjordens grödor går i attitydens tecken. Då menar jag förstas inte att alla är unga, kaxiga och får-digfabricerade dieselrockare som fortfarande drömmer om en livslång karriär i sus och dus, utan att alla visar upp en självsäkerhet och kompromisslöshet inför sin egen musik och det de håller på med. Grupper som vågar vara för mycket, för arty, för genretrogna, för romantiska och för knepiga. De förstår att det inte går att göra musik med vänsterhanden, i alla fall inte om det ska bli något mer än några goda skratt i replokalen eller framför datorn. De gör det alla svårt att inte övertygas och kasta hattar i luften och känna sig mindre cynisk inför storbolagens kriser och desperata best of-skivor.

Några som var bra men utrymmet misskrediterade var Slicks, September Malevolence, Waterkill, Fistful och Fredrik Hansson. Ni är alla goda och bra.

Åsaka till exempel. Deras otroligt välarrangerade och producerade popmusik skiner verkligen vackert i vårskenet. Här studsar majsjuor och melodikor runt i svalheten och coolheten som bara riktigt bra, ibland lite soulig, pop med konstnärliga ambitioner kan göra. Egentligen är det här inte alls något jag skulle njuta av särskilt ofta men Åsaka övertygar mig. Det är såpass stilrent och supersnyggt att jag häpnar, öppnar fönstret på vid gavel och längtar efter ett par riktigt dyra sneakers eller en egen Prop-het 5:a. När de till och med briljerar med silkes-smörig baktakt och falsettsång, ja, då finns ingen ursäkt: Åsaka ska ut till de riktigt dyra kafeerna (latte 300 spänn) nu.

Steget är som vanligt milslångt mellan de nordiska huvudstäderna. Norska gruppen **Zeenon** är antagligen så långt ifrån en latte man kan komma, de har väl snarare en valfri diet på mixade inälvor i sina glas. Riktigt, riktigt hård metal, med kraftiga dödstendenser som faktiskt lyckas vara farlig, ondskefull och lagom mytisk på allvar. Vet inte hur de bär sig åt, kanske för att de är så fulla av attityd och självsäkerhet. Man riktigt hör hur magar öppnas och benflisor flyger runt storslagna skogar och fjordar.

Så till omgångens absoluta topp av pop. För en gångs skull blev jag rörd på riktigt, känle en tår av lycka och lyssnade konstant i en hel dag på samma skiva. **South Ambulances** fantastiska storslagna indierock förtjänar skålar fulla med guld för att de gett mig tillbaka hoppet för svensk indierock, för att de strålade fyller tomrummet efter Broder Daniels maniska härjanden med romantik igen. För att de förvaltar arvet efter samtliga svetsgitarrgrupper du trodde du glömt, och för att de får en att känna sig som femton igen, utanför i lugg och långärmad tröja. Och allt som de spelar känns så på riktigt. Åh, kärlek!

Richard Reagh är en klurig kille. Han gör oerhört knepig, men ändå alldeles självklar, elektronisk gitarrpop. Som en singer/songwriter i en laptop, lite som Weevil om någon nu känner till dem. Stökigt och köligt, men alldeles självklart. Öväntat möte mellan hi-tech och lada, men krocken är som ett fluffigt kuddkrig och inte alls konstlat. Det handlar mycket om att det faktiskt finns en lat någonstans under alla märkliga ljud och plockande gitarrer. De som är med på skivan är så egna att jag nog får säga att Richard Reagh är sin egen referens.

Fredrik Eriksson

För kontakt:

Åsaka: andreas@popcorn.nu

Zeenon: zeenon@online.no

South Ambulance: southambulance@hotmail.com

Richard Reagh: info@reagh.net

främst genom hårdpopbandet The (International) Noice Conspiracy.

De mest knepiga utflykterna har Refused-trummisen David Sandström stått för. Han odlade profetskägg, släppte den näst intill olyssningsbara *Text*-plattan 1999 och slog sig efter mycket runtflyttande ner i en by i Lappland. Efter ett år vaknade musiklusten till liv – och frukten av det är nya *The Dominant Need*. En lättillgänglig men lika egensinnig popskiva, som låter ömsom Beck och ömsom Graham Coxons första soloutflykt. *Kill Your Boyfriend* och *Cocaine in Your Cola* sitter direkt, med sina lätt skruvade gitarrer. Och bara det att hans föräldrar startade skivbolaget Mofab (Morsan och Farsan AB) för att få ut skivan tyder på föredömligt engagemang.

Niklas Simonsson

SOIL "Redefine" J/BMG

Denna femmannakonstellation från Chicago är relativt okända i Sverige. I staterna har de turnerat med Ozzy, Rob Zombie och Static X och det är möjligt att det öppnat upp för en större fanskara. Finns det någon slags musikalisk rättvisa så räcker egentligen *Redefine* mer än väl för att Soil ska klättra på karriärstegen. Det hela rör sig i grunden om ganska traditionell hård rock med klassisk sättning av bas, trummor, sång och två gitarrer. Tänk dig in i ett lite lättillgängligare Tool och tillsätt en dos Alice in Chains. Genomgående starka låtar med duktig sångare och inget direkt att anmärka på. Rekommenderas varmt.

Roger Bengtsson

SPRING IN PARIS "Hope There is a Morning After This" Gravitation

Jonathan Richmans inflytande på nya svenska artister går inte att underskatta. Att Jens Lekman snurrat Richmans vax en och annan gång hemma i lägenheten är inte svårt att höra. Joel Alme i Spring in Paris blandar in en lika stor del Theodor Jensen från The Plan som Richman i sitt sätt att sjunga och slutprodukten blir inte alls oäven. En tydlig, lite stötig frasering som genomsyrar låtarna. Just låtarna är inte så dumma de heller, de kanske inte når upp till inspirationskällornas höjder men plattan har överlag inga direkt svaga spår, samtidigt som den har några riktigt starka. Jag tänker på inledande *Beside You*, *Do You Remember the Mood* och lugna *Dreaming with Tears in Your Eyes*.

Björn Olsson har producerat och det är inte utan att man börjar undra om den mannen är arbetsnarkoman med tanke på den digra samling band han har spelat in de senaste åren. Just ljudet på *Hope There is a Morning After This* kan nog få en och annan att höja på ögonbrynen, lyssna på hur Joel Almes röst låter, som om han stod i någon tom liten ekande källarlokal och bandet spelar live bakom honom. Det är säkert meningen, men tyvärr är det efter ett tag mer enervande än något annat. Lite synd, men det förtar inte det faktum att Spring in Paris debutskiva är en trevlig bekantskap.

Martin Lundmark

SQUAREPUSHER "Ultravisor" Warp/Border

Det finns ingen som låter som Squarepusher. Under det namnet har Tom Jenkinson i tio år gjort experimentell elektronisk musik med vansinniga breakbeats i centrum. Ibland har hans rytmer dragit åt fusionjazzens men själv har jag föredragit de brutalare spåren, som *Do You Know Squarepusher* (från förra albumet med samma namn) vilken är en av de bästa låtarna som gjorts. Jag skojar inte. Även titelspåret på

nya *Ultravisor* drar åt samma kongeniala håll med en stark melodislinga och en nästan sakral stämning där rytmer och djupa basljud bryter ned allting i atomer, små fragment som skickar iväg musiken i nya riktningar. Det är hårt, vackert och nästan överjordiskt.

Men man vet aldrig riktigt var man har Squarepusher. Efter den makalösa inledningen drar skivan nämligen åt ett helt annat håll, fortsätter i en rad lugna låtar som ofta (skickligt) spelas med traditionella instrument – vanliga trummor, jazzbas och klassisk gitarr. Tilltaget gör mig kluven och lär garanterat skrämja bort breakbeatsfansen. Men samtidigt gör modet att skapa någonting oväntat att Jenkinson fortsätter vara en stor konstnär. Och för den som vill lyssna på sönderbrutna beats finns *50 Cycles*, *Menelec* och i viss mån *Distric Line II*. Starka spår det också. Den som dock söker en mindre kontrastrik upplevelse bör istället lägga pengarna på dubbelalbumet *Do You Know Squarepusher* där första plattan håller jämn och hög klass.

Robert Lagerström

TEDDYBEARS STHLM "Fresh!"

Sony

Min stil är the bomb, diggi bomb, di dang, di dang, diggi, diggi.

Herregud.

Patrik Arve har ett brottsregister långt nog att ge honom tevetid hos Gert Fylking: han har varit upphovsman till en av de värsta sommarplågor det här landet brännmärkts av, han har önskat livet ur alla moderater och han har pratat vegetarisk kommunism med Peter Wahlbeck och den där gula schlagermuppen i ett teveprogram som tangerar Säppor i uselhet.

Innan detta hann han göra musik också.

Från den rätt muskliga hardcore man lirade på nittiotalets första hälft har bandets vision sedan muterats allt eftersom, för att till slut kulminera i en ren dionysisk orgie av kraftpop, Jamaica, arkadhallssymfonier och keg party anthems.

Rock'n'Roll High School lyckades armbåga bort alla förhandstippade favoriter som sommarens partyplatta år 2000. *Fresh!* är nästa logiska steg på den evolutionära skalan, bara lite, lite sämre.

PROMOE "The Long Distance Runner" DvsG/Burning Heart

Sveriges mest kostmedvetne rappare har efter äventyren på promotionturnén inför *The Struggle Continues* slutat dricka alkohol och dessutom börjat tänka som en idrottsman. Solodebuten *Government Music* kändes mest som en Looptroop-platta med inlånade producerer men på *The Long Distance Runner* är det inget snack om att det är Promoes egen show. Cosmic är med på en låt, Supreme är inte med alls och Embee har bara producerat två låtar. Hälften av spåren är dancehall eller reggae och tunga namn som Anthony B och Bushman medverkar. Ward 21 gästar också fast de imponerar inte så mycket med sina återanvända House of Pain-rim.

Promoe själv håller sig mest till rap men kör lite godkänt toastande också på *Fit You Haffi Fit*. En del texter handlar om farorna med konsumtionssamhället, Irakkriget och andra aktualiteter, men Promoe har ändå tonat ner sin politiska agenda lite till förmån

Den raise the roof-musik som inleder plattan – med just Mad Cobras *Cobrastyle* – håller förvisso standarden från föregångaren, liksom ett annat ganjapopnummer, Swing Flys *Hey Boy*, men det är i albumets slutskede, med låtar som *Magic Kraut* och *Black Belt*, som man så sakteliga börjar kana ner i ett kuddrum av elektronisk drönarmusik och det är en rätt obehaglig baksmälla.

Särskilt när man har en stil som är the bomb, diggi bomb, di dang, di dang, diggi, diggi. Åh.

Kristofer Ahlström

THE TINY "Close Enough" DetErMine/V2

En cello. En kontrabas. Ett piano. En röst. Vad mer krävs? The Tiny visar att man kan göra mycket med ovanstående ingredienser. Det finns ett popanslag, det finns ett jazzanslag, det finns ett anslag som vill ge oss så mycket som möjligt. Alltid. Samtidigt. Men också med så små medel som möjligt. Det finns en vacker sköhet inbakad i musiken, likt en Stina Nordenstam som vill in i vis- eller popgenren, som om hon aldrig varit där, som om hon aldrig hört den. ElleKari Larsson har samma slags sköra, vaga, högt transponerade röst som ger både den änglalika som förstörda framföraren av budskap; både gott och ont, både vackert och smutsigt.

Med stråkinstrumenten som bas lyckas The Tiny hålla både det sköra och det obeskrivliga, det sublima och det uttalade. Det tunna. Det ändå pumpande. Det vitala. Det handlar om det riktiga man kan uttrycka med instrument; det integrala, det lyckliga, samtidigt som det olyckliga. Det vackra och det fula. Det lilla och det stora. Det man vill att en popskiva ska innehålla när det bara innehåller en röst, ett piano, en cello och en kontrabas. I genren lysande. Som ett faktum.

Magnus Sjöberg

TO ROCOCO ROT "Hotel Morgen" Domino/Playground ROBERT LIPPÖK "Falling into Komëit"

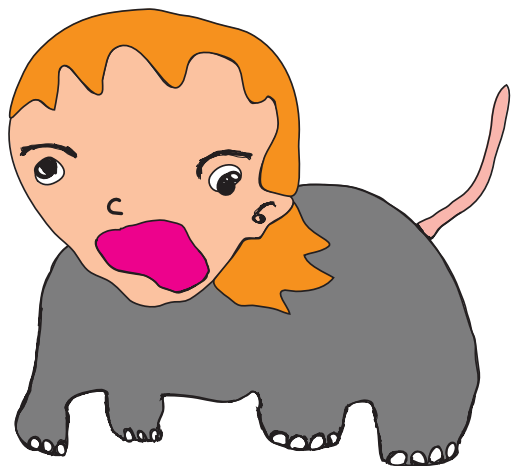
Monika Enterprise/import

Bröderna Ronald och Robert Lippok svävar tillsammans med Stefan Schneider vidare i sin akustiskelektriskt melankoliska musik. Det känns

för berättelser och mer personliga låtar. Lysande *Fast Food World* om tre snabbmatsrelaterade dödsfall kombinerar båda delarna. BreakMecanix bidrar med några av sina bästa produktioner och singeln *These Walls Don't Lie* måste vara det poppigaste som DJ Large gjort hittills. *Mah Grrrrl* med Ghost kan mäta sig med jamaikanska låtar på Ngozi-rytmen och *Dog Day Afternoon* med Ranto, Chords och Timbuktu skänker nytt liv åt den sistnämndes *Dynamit*. Det är väl lite tidigt att börja utse årets bästa skivor, men jag blir förvånad om inte Promoe är med och slåss om SM-guldet.

Daniel Severinsson

DIALOG CET LIKE ANIMALS

"Överraskningarna segrar. Apbra" - PM Jönsson / GP

"Förvirrande, på ett högst tilltalande sätt" - Håkan Steen / Aftonbladet

"Brilliant, Fucking Brilliant" - Ian McKaye / Fugazi

NYTT ALBUM UTE NU!

WWW.CARCRASHRECORDS.COM / INFO@CARCRASHRECORDS.COM

DISTRIBUERAS AV SOUND POLLUTION

HER MAJESTY THE PAST IS NOT A GOOD IDEA

Nu är årets bästa skiva här. Knappt ett år efter Her Majestys debutalbum Happiness kommer nu uppföljaren som krossar allt. Innehåller superhitten "You and me against the world" samt kommande singeln "The past is not a good idea". Låt dig förföras och förälskas i detta fantastiska band...

HER MAJESTY THE PAST IS NOT A GOOD IDEA

KÖP DEN PÅ **CDON.COM** FÖR
149 kr!

CD / DVD duplikation

CMM Group har sammanlagt 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är 10 eller 10 000 cd-skivor.

Kontakta oss. Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-441 45 40,
info@compassmm.com

 CMM GROUP

CDON.COM

s56

THE DROPKICK MURPHYS "On the Road with The Dropkick Murphys" Hellcat/BonnierAmigo

Punkarna från Boston, som är en egensinnig blandning av Bad Religion och The Pogues, bjuder på en fullspäckad turnédokumentär. På *On the Road with The Dropkick Murphys* får vi följa med bandet runt världen, titta till bakom scenen, kolla på bandets videor och höra bandmedlemmarna själva beskriva sin situation.

Skivan börjar med tre konserter i hemstaden under firandet av St. Patrick's Day-helgen 2002. Ett konsertblock som går helt i punkens tecken med traditionella stagedives och publiksurfningar. Men det tänder aldrig till trots ganska udda inslag som en hel orkester med säckpipor och ett gäng tjejer som dansar skotsk folkdans. Dropkick Murphys gör vad de kan, men det mesta är ganska slentrianmässigt. Det är först i *Curse of a Fallen Star* som det hettar till något och i den följande låten där publiken stormar scenen.

Resten av DVD:n består till största delen av turnédokumentärerna, bland annat *65 Day of Hell* från Warped-turnén förra året i USA som till viss del är underhållande men mest bjuder på interna händelser. Ett kollage visar när bandet firar nationaldag, blir tagna av polisen för att ha urinerat bakom en buske, simulerar ett blodbad efter ett grillparty och blir utslängda från en bowlinghall efter att ha fyllt en bana med klot.

On the Road with The Dropkick Murphys visar på ett hyfsat sätt hur det kan vara på turné med ett band som blandar hårt arbete med barnsliga upptåg. Men det är nog mest behållning för deras riktiga fans.

Andreas Eriksson

IGGY POP "Kiss My Blood" Revenge/Border

Denna dubbel-DVD innehåller två konserter, dels från 1991 i Paris under *Brick by Brick*-turnén där gubb-Iggy studsar in på scen i trasiga jeans och leopardmönstrad väst. Bandet spelar tafflig metal (det är synd att Iggy alltid byter till sig de billigaste musikerna inför varje ny turné...) men Iggy själv är i form och formligen sprutar ur sig klassiska texttrader till 22 låtar samtidigt som han hanterar mikrofön, stativ och gitarr på ett allmänfarligt sätt medan jeansen hänger kring vaderna och blodet rinner. Närheten i bilderna är det dock inget fel på. Och riffen i *I Wanna Be Your Dog* är fortfarande tuffast i världen. Publiken släpper också loss i avslutande hitparaden när Iggy viftar med snorren.

Andra skivans speling är från San Francisco 1981 med bland andra Carlos Alomar på gitarr och Clem Burke på trummor. Den innehåller bara 13 låtar med tonvikt på Iggys mindre kända låtar. Bild- och ljudkvaliteten är usel men bandet är snortajt och Iggy snygg i strumpbyxor, strumpeband, skinnjacka och keps. Han ser ut som en medlem i New York Dolls. Och det låter helt sagolikt. Farligt och nytt. Sensivt och underjordiskt. Svetigt och dekadent. *Rock and Roll Party* är hårdare än något annat. Stooges-dissen *Dum Dum Boys* är symfonisk och sylvass. *Eggs On a Plate* är för stor för den trånga kaliforniska klubben. Detta är skrammelrockens grundkurs. Önskar jag varit där.

Gary Andersson

EUROPE "Rock The Night – Collector's Edition" Sony

Det hade varit så lätt att slänga in orden "pudel-frissa" och "spandexbrallor" och snabbt avfärda hela Europas DVD med en halvironisk tuffmin. Men så lätt ska vi inte göra det för oss.

Men de tio videorna på DVD:n är inte speci-

ellt spännande. Där funkar nästan CD-samlingen bättre. Bonusmaterialet är lyckligtvis en helt annan sak. Där bjuds på mums ur bandets tidiga historia – så långt bak som till Rock-SM, som Europa vann 1982 och därigenom fick skivkontrakt. Redan där märks att de inte är något dussindemoband (men jag drar ju lite på smilbanden åt Joey Tempests tunna latinomustasch och vita kavaj med uppkavlade armar). Därefter följer fler inslag, intervju från studion under inspelningen av debutplattan fram till reportage under en av de stora USA-turnéerna. En bra blandning, för att rent konkret se deras oerhörda utveckling från talang till firade stjärnor. Frågan är vad återföreningen kan ge åt den bilden...

Niklas Simonsson

NICK CAVE AND THE BAD SEEDS "The Videos" Mute/Playground

Tjugo av Nick Cave and the Bad Seeds videor från tidiga spår som *In the Ghetto* och *Tupelo* till senare alster som (*Are You*) *The One I've Been Waiting for*, allt kommenterat av Nick själv och bandet. En riktig pralin alltså. Men vänta nu. Är det inte en gammal godisbit i ny förpackning? Jo, de som fortfarande äger en VHS-spelare vet att denna samling kom ut för sisådär sex år sedan. Nu kommer den på DVD. Och visst, den borde ges ut på DVD också, men äger man VHS:en behöver man inte göra sig besvär, DVD:n innehåller inget extramaterial. Och det känns snopet. Som det är nu sträcker sig materialet fram till 1997 med *Into My Arms* och (*Are You*) *The One I've Been Waiting for* från *Boatman's Call*-skivan. Man tycker att videorna från *No More Shall We Part* och *Nocturama* kunde lagts till som extra socker åt fansen.

Men i sig är den givetvis riktigt sevärd. Det är roligt att höra Nick, Mick Harvey och Blixa Bargeld uttala sig om sina insatser i videorna.

Videorna är av varierande kvalitet: från storproduktioner som *Where the Wild Roses Grow* till lågbudgetexperiment som *Deanna* och *The Singer*. Vissa videor är dåliga (Anton Corbijs *Straight to You*) andra mycket bra (*Loverman*), vilket naturligtvis har en del med låtmaterialet att göra, men även med regissörer och budget. Genomgående kan man dock säga att Nick Caves demoniskt fångslande karaktär belyses väl i alla videor. Han är en lysande scenpersonlighet. Och det är kanske därför som många av filmerna är så traditionellt uppbyggda: ofta live-situationer med bandet. Och visst, de tåls att titta på. Blixa och Mick och de andra är ju också färgstarka. Men det hade varit roligt med mer episka videor, för det är ju precis sådana Caves texter är.

Mats Almegård

NASHVILLE PUSSY "Keep On Fuckin' in Paris" Revenge/Border

Bandnamnet är svårt att inte kommentera, speciellt med tanke på albumsläpp med titlar som *Let them Eat Pussy*. Lyckligtvis suger inte musiken – på sina ställen är deras svettiga sydstatsrock med charmigt gung riktigt viril. Särskilt på denna livekonsert filmad i Paris.

Tyvärr är *Keep On Fuckin' in Paris* inte lika 100% live som utlovas. En timmes speling är inte speciellt fett för en DVD-utgåva – speciellt med så snyggt och genomarbetat konvolut. Låt gå för att det finns lite backstage-material som bonus (överraskande nog kallat *Inside the Pussy*), men det är inte så fantastiskt spännande heller. Lite för lite att tugga i sig. Även om spelningen som sagt är bra. Ett roligt puss att de spelar Turbonegros *Age of Pamparius*.

Niklas Simonsson

som om de rör sig försiktigt och tyngdlöst framåt när de skapar musik. To Rococo Rot är som en gammal smalfilm där man tittar på hur man som barn flög drake eller lekte med ballonger. Det finns en lätthet och ett svunnet tillstånd kombinerat med vemod och nostalgi. Och samtidigt är allt lätt och ser så lyckligt ut.

Det är inte den direktaste av musikformer. Det är alltid distanserat, vilket gör att To Rococo Rots låtar inte blir för närgångna. De tassar försiktigt runt i rummet. *Hotel Morgen* påminner mindre om föregångaren *Music is a Hungry Ghost* med sina hiphoppreferenser. Den mer givna likheten är i stället den fem år gamla *The Amateur View*. Skillnaden är att på *Hotel Morgen* så har lite influenser från techhousen sipprat in i de luftiga skapelserna. Det känns lekfullt och mindre melankoliskt, men med den distanserade känslan bevarad. To Rococo Rot har helt enkelt gjort ytterligare ett toppalbum.

Falling into Komëit bär Robert Lippoks namn. Och den bär samma svävande känsla som To Rococo Rots skivor. Men det är ingen soloskiva, utan Lippoks bearbetningar av bandet Komëits album *Falling into Place*. Mixarna är subtila och vackert arrangerade. Större delen av skivan är njutbar postrock-electronica, men ibland blir det lite segt och oengagerat. Men det känns mest som att det är originalmaterialet man ska skylla på – inte Lippoks mixar.

Mats Almegård

TOTALT JÄVLA MÖRKER "Människans ringa värde" Distortion/Border

Ett av Norrbottens hårdaste band är tillbaka med sitt andra album och Totalt Jävla Mörker vet fortfarande inte var bromspedalen sitter. Snabba gitarrer och hysteriskt bankande trum-pinnar överröstar sången som ligger i bakgrunden som ett dovt mullrande.

I deras värld är det ständigt nattsvart och livet är en outtröttlig kamp mot samhällets alla orättvisor. Citatet "Det är ett talesätt på Rönnskär att överlever man pensionsdagen så har man bara ett par månader kvar att leva. Kroppen är så van vid gifterna att får du dom inte dagligen så dör du" från boken *Guld och döda skogar* visar gruppens bild av tillvaron i norra Sverige. Och det finns fler exempel. Texthäftet svämmar över av punkattityd och är inspirerad av Nikanor Teratologen. Sen är det en ganska rolig detalj att Totalt Jävla Mörker har sin musik med i Killinggängets nya film. Revolution kan verkligen visa sig på olika sätt.

Andreas Eriksson

TRIBECA "Dragon Down" Labrador Records

Tribeca består av sångaren/låtskrivaren Lasse Lindh och producenten/keyboardisten Claes Björklund. Duon spelar elektronisk popmusik som inte ska förväxlas med de senaste årens electrovåg.

Lasse Lindh har sina rötter i den gitarrbase-rade musiken vilket märks tydligt. Trots syntar och trummaskiner känns resultatet märkligt "gitarrbaserat". Jag hade föredragit det ännu mer elektroniskt – kanske borde de skippa gitarrerna helt? Men det är egentligen bara en liten invändning för *Dragon Down* är en riktigt bra skiva. Första spåret *La La La* etc etsar sig fast i huvudet direkt med sin skönt, monotona refräng. Yvonneinspirerade *Her Breasts Were Still Small* är trots titeln ingen lolitafantasi utan snarare en nostalgisk tillbakablick på den där gången man gjorde "det" första gången. *Solitude* är även den en välkomponerad popdånga som redan hunnit bli lite av en hit på P3.

En liten invändning till bara: Lasse Lindhs röst kan ibland låta något affekterad. Han ska låta bli att viska för mycket (fast för det mesta sjunger han fint).

Moa Eriksson

USHER "Confessions" Arista/BMG

Efter Justin Timberlakes segertåg det senaste året behövde Usher en verklig bomb för att komma tillbaka in i matchen om vem som är Michael Jacksons arvtagare. Och en sådan hade han. *Yeah!* med sina hypnotiska syntljöd och de speedade gästerna Ludacris och Lil' Jon är det hårdaste och modernaste han gjort hittills. Tveklöst en av årets bästa r'n'b-singlar.

Att hoppas på ett helt album av samma klass hade varit fånigt, men besvikelsen infinner sig ändå när *Yeah!* visar sig vara överlägset bästa låten. *Confessions* är bra, men det är knappast skivan som tar Usher till nästa nivå.

Thomas Nilson

YOUNG HEART ATTACK "Mouthful of Love" XL/Playground

Ett rött, amerikanskt vrålkä med några rejäla monsterhögtalare fastsurrade på taket dånar fram i natten. På motorhuven är bandnamnet Young Heart Attack sprayat och Y:et är format som en upp-och-nervänd Flying V-gitarr. Omslaget till Texas-gängets debutalbum *Mouthful of Love* säger en hel del om skivans innehåll. Med skarpa AC/DC-riff, slagkraftiga refränger och hårdrockigt driv är det bara en bergvägg som kan stoppa Young Heart Attacks framfart. De kör, bokstavligen, så det ryker.

Young Heart Attack brinner för hård, klassisk rock och det är förstas helt logiskt att de klämmer in en version av MC5:s *Over and Over* och plankar The Who's långhåriga sjuttioal i inledningen till låten *Starlite*. Bandets huvudsakliga sångare låter faktiskt lite som en korsning mellan just Roger Daltrey från The Who och Blackie Lawless från Hem och Skolas gamla favoriter W.A.S.P. Frontmannens intensiva skrikande backas upp av en coolt ylande kvinnlig röst, och den växelsången fungerar fint.

Jag gillar det här som fan. Young Heart Attack gör knappast musik som omkullkastar världsordningen, men den välter både en och två barstolar och får garantera vilken rockpublik som helst att vråla, headbanga och spela luftgitarr. Och det är inte det sämsta.

Daniel Axelsson

DENISON WITMER "Philadelphia Songs" Bad Taste Records

Philadelphia Songs är egentligen ett och ett halvt år gammal men när skivbolagskillarna såg honom i Malmö förra året blev de helt till sig och skyndade sig att ge ut plattan i Sverige. Denison har under hela sitt liv skrivit dagbok och det är med hjälp av dessa anteckningar som han skriver texter.

Det mesta utspelar sig i hemorten Philadelphia. Många låtar är avskalade, ibland bara piano och sång, men ibland smyger en rundgång in och väcker. Det finns en närhet i Denisons röst som gör att man sitter kvar, han verkar angelägen att berätta saker för oss. Uttrycket är väldigt amerikanskt och ibland låter han som Michael Stipe, variant ledsen. Försiktigt musik med självbiografiska texter som man kan hämta kraft från.

Jonas Elgemark

Fler recensioner på www.groove.se

CD 3 • 2004

Här kommer årets tredje bland-CD med ny sprudlande frisk musik. Groove presenterar denna gång 18 intressanta låtar som spretar vilt. Pop, rock, klubbjazz och hardcore exempelvis – så berätta för dina vänner att nu är den här. Så att de också kan bli prenumeranter. Be dem gå in på www.groove.se och åtgärda. Man ångrar sig inte...

Omslag till CD:n finns att ladda hem från www.groove.se

1. Paste (swe)

Passion (I Love You)

Den här duon från Halmstad levererar rak och okomplicerad pop med tydliga sextiotalsinfluenser. Bandets andra fulländare *Sequel* kom i mars och det är från den som *Passion (I Love You)* är hämtad. En låt med en briljant refräng som har alla möjligheter att bli en riktig vårhit!

www.paste.nu

2. Empire Dogs

Goodbye Baby

"Rock med en jäkla massa soul" är svaret man får om man frågar Empire Dogs om deras musik. César Vidal från Caesars Palace upptäckte bandet på en av deras omtalade livespelningar och erbjöd sig att spela in en EP. 2003 skrev Empire Dogs kontrakt med independentbolaget Versity Records och är nu aktuella med sin första fullängdare *Goodbye Baby*.

www.empiredogs.com

3. The Streets

Fit but You Know it

The Streets, alias Mike Skinner, härstammar från Birmingham och har kallats Storbritanniens Eminem. Med sin egensinniga mix av garage och hiphop har han rönt enorma framgångar med sitt debutalbum *Original Pirate Material*.

2

Nu är The Streets tillbaka med sin minst sagt efterlängtningsvärd singel *Fit but You Know it* från kommande albumet *A Grand Don't Come for Free*.

4. The Light Bulb Project

Flashing Lights

Namnet The Light Bulb Project lottades fram ur en svart sko med rosa rosett och bandet beskriver själva sin musik som "körbåret på din milkshake". Det var ur fusionen mellan banden Wolangbrudarna och Elle Visuelle som The Light Bulb Project bildades. Låten *Flashing Lights* är en blippande electropoplåt med dansanta discovibbar.

www.thelightbulbproject.tk

5. Björns Vänner

Ser jag ut att må bra

Ser jag ut att må bra är en oemotståndligt charmig version av Smokey Robinsons gamla soul-dänga *Tracks of My Tears* från 1965. Det är Malmöbandet Björns Vänner som här tolkar den på varmt klingande skånska. Flera av medlemmarna

är även verksamma i David & The Citizens och bandet ligger på skivbolaget Adrian Recordings som drivs av Citizens-trumpetaren Magnus Bjerkert.

www.bjornsvanner.mine.nu

6. Rung Voss

Lost it All

De fyra barndomsvännerna Larsa, Matte, Klas och Jocke bestämde sig för att ta sina gitarrer och flytta från de norrländska skogarna till huvudstaden. Där träffade de exorcisten Habo som även kunde traktera ett trumset. Senare tillkom även pojkflickan Kikki och bandet Rung Voss var fött. Debut-EP:n *Ready Steady Go* bjuder på starka melodier och raka rockriff levererade av en sextett vi nog kommer att få höra mycket av i framtiden.

www.rungvoss.com

7. Higher Elevations

The Engine Driver Song

Karlstadsbandet The Higher Elevations spelar melodisk upplyftande pop och är just nu aktuella med en låt på en hyllningsskiva till det brittiska kultbandet TV Personalities. Plattan heter *If I Could Write Poetry* och låten *The Engine Driver Song* (från albumet *Privilege*, 1989) blev utvald bland över 100 inskickade bidrag.

www.deadfrogrecords.com

8. Edward

Anytime

Man kan inte låta bli att vicka på tårna och nynna med i Edwards låt *Anytime*. En låt som doftar sommar och nyfunnen kärlek. Inspirerad av en stormande förälskelse skrev Edward ett antal förtrollande charmiga poplåtar härom året. Fyra av dem har hamnat på vinyl-EP:n *Half Way to the Sun* som släpptes på skivbolaget Change The Wind nyligen. Edward spelar dessutom på Groovefesten på Bommens Salonger i Göteborg den 12 maj.

www.edwardmusic.com

9. Waver

December

Melodisk pop med ett stänk av vintrigt vemod är vad man möts av i Wavers låt *December*. Josefine Andersson har en varm och fin röst och duons stämsång lyfter låtarna och ger dem en extra dimension. Den 17 april släpps Wavers debutplatta *Population* och efter det väntar flitigt turnerande både i Sverige och utomlands.

www.waver.se

10. Lowe

The Vanishing

Uppmärksamheten syntpopbandet Lowe fick nyligen utmärkelsen "folkets val" på årets SAMAUtdelning. I dagarna släpps debutalbumet *Tenant*. Lowe består av Jörgen Leo Josefsson, Mehdi Bagherzadeh och Rickard Gunnarsson som tillsammans skapar elektronisk pop med akustiska inslag som jämförts med Depeche Mode, Pet Shop Boys och Kent.

www.lowe.st

11. Fredrik Nordström Quintet

Discrete

Discrete är en lugn och lågmäld jazzlåt framförd av Fredrik Nordström Quintet. År 2002 fick Fredrik Nordström utmärkelsen "Jazz in Sweden" och efter det följde spelningar i Sverige, Finland, Kanada, Grekland och Skottland. *Discrete* är hämtad från fantastiska plattan *Moment* som släpptes i mars på jazzbolaget Moserobie.

www.fredriknordstrom.com

12. Denison Witmer

24 Turned 25

Denison Witmer från Lancaster utanför Philadelphia är en singer/songwriter i sann Mark Kozelek- och Elliott Smith-anda. Hans tredje fullängdare *Philadelphia Songs* bjuder på vemodiga, personliga och vackra små berättelser om

10

9

just Philadelphia. *24 Turned 25* är första singeln från plattan.

www.denisonwitmer.com

13. Richard Reagh

Friends

Richard Reagh lämnade Kanada för kärleken och stannade i Sverige för musiken. Låten *Friends* har ett befriande knasigt sound med stämningsfulla visslingar och handklapp. Missa inte Reagh i sommar då han bland annat spelar på We & You-festivalen i Malmö och på Popaganda i Stockholm.

www.reagh.net

14. High Heeled Honeys

B.A.B.Y.

Stockholmsduo som lirar sextiotalrock med bravur! Bandet har gjort sig känt framförallt för sina livespelningar som är någonting i hästvåg. Låten *B.A.B.Y.* är en skön rocksmocka hämtad från sju-spårspaltan *Train Your Brain* och de här två killarna har definitivt fått kläm på hur man charmar en rockpublik!

www.thehighheeledhoneys.com

15. Disco Volante

Distort the South

Med influenser från Nashville Pussy och Turbonegro spelar detta punkrockgäng från Malmö brallorna av vem som helst! De har över 80 spelningar bakom sig och har agerat förband åt Limp Bizkit och Dead Kennedys. I höstas blev de signade av skivbolaget Rebel Nation Records. Nu är det dags för andra singeln och framtiden ser ingenting annat än ljus ut för Disco Volante.

www.discovolante.nu

16. Painfield

Ghost in Daylight

Hardcorebandet Painfield har tre englandstur-
néer och en sverigeturné i bagaget. De har spelat med storheter som In Flames, Hellacopters och Skitsystem och deras demo *Two Faced* såldes i 3 500 exemplar världen över. I november förra året skrev de kontrakt med Göteborgsbolaget Good Head och släppte debutplattan *This Time*. Painfield kommer under våren att ge sig ut på turné i Tyskland och Tjeckien tillsammans med Transport League.

www.painfield.com

3

17. Östblocket

Gå på glöden

Elvamannabandet Östblocket har sedan 1996 spelat musik inspirerad av den balkanska brassbandsmusiken men även med tongångar från den judiska, arabiska och indiska folkmusiken. På nya plattan *Yes We are a Swedish Balkan Band, You Don't Have to Look Twice!* har sångerskan Sofia Berg-Böhm bytt från jiddish till svenska och med temperament, känsla och lekfullhet i rösten lyfter hon Östblocket till oändliga höjder.

hem.passagen.se/ostblock

18. Anders Ilar

Treasure Gardens

Anders Ilar skapar sin electronica-ambient-techno genom att sampla olika ljud och sedan skapa låtar utifrån dem. Ett av de konstigaste ljud han samplat är pysandet som uppstår när man steker en kyckling. I Groove # 2, 2003 (se pdf-arkiv på www.groove.se) finns en artikel om Anders Ilar för den som vill veta mer.

www.blenda.com

#Rasputin
"IT'S YOUR MIND THAT'S THE WRONG SHAPE"

501[®]
JEANS
WITH
ANTI-
FIT

Levi's[®]

501@eu.levi.com

VINYL

På gränsen mellan electronica och pop dyker **Universum** upp med EPN 1000 (HooB Records). Fyra spår, två intressanta och två trötta. Framför allt kul att höra det första, *Okänd vän*. Släpig och nästan provocerande posering. Som där själva musiken inte räcker, förgylls den med alternativ parfym, och blir muterade pärlor. Som en Brian Eno i Dalsland. Resten blir dock mest bara tomma skal, återigen en Mauro Scocco i ett gathörn. Och han har vi hört förr.

Magnus Sjöberg

Spänka Nkpg ger sig ut på en ritt tillsammans med **Malin Baryard** i *Do You Wanna Ride?* Det är uppenbart att de sneglar mer mot dansgolvet än vanligt. Den annars så klassiska vocalhousen som **Spänka** gjort till sin lyser med sin frånvaro när hästdrottningen Baryard pratsjunger fram titeln om och om igen. Det studsar och krumbuktat sig som i den värsta galopp, men det är egentligen bara i Carl Hasselrots djupa remix som jag känner att jag sitter säkert i sadeln. Annars tycker jag mest att det låter som ett roligt mellanspel i Spänkas produktion. Maxin innehåller fyra versioner av låten.

Mats Almegård

ALBUM

20TH CENTURY BOYS

"!Beware of the Rex!"

Ulfone Music/Border

Michael Bormanns och Michaels Voss hyser stor aktning till Marc Bolan och T Rex. Så stor att elva Bolan-låtar får plats på deras hyllning. Det är helt okej att de arrangerat om emellanåt samt att en oändlig massa instrument används, exempelvis blåspartiet i *Get it On* fungerar utmärkt. Det sorgliga är att tankarna går mer åt Olsen Brothers än T Rex och det kan knappast anses positivt. Är du sugen på att utforska några riktiga kalaslåtar som *Children of the Revolution*, *Telegram Sam* och *I Love to Boogie* bör du hellre införskaffa *The Essential Collection* med originalet.

Roger Bengtsson

A BOSSA ELÉTRICA

"Eletrificação!"

Raw Fusion/Playground

Varma sydamerikanska vindar sveper igenom *Eletrificação!* som spelades in i exotiska sydliga Malmönejder i vintras av denna svenska grupp. Coolheten och friheten är för mig påtaglig i musik med sådan här stor charmfaktor. Instrumenten är flyktiga och Miriam Aidas sång inbjudande. Klart rekommenderbar stämningsskapare att värma upp vårkalla kvällar med.

Gary Andersson

THE ALARM

"In the Poppy Fields"

Snapper Music

The Alarm kommer från Wales och har släppt skivor sedan mitten av nittiotalet. Självt har jag aldrig hört dem förrän nu. Visste jag inte bättre hade jag trott att Bono i U2 hade startat ett nytt projekt, Dave Sharps röst är nämligen kusligt lik. Dessutom tangerar de rent musikaliskt The Cult, så det kan inte ha vart två lätta decennium att släppa skivor i.

Inte lär det heller bli särskilt lätt denna gång då skivan nästan uteslutande innehåller en slätstruken massa av gubbighet och återanvända melodier.

Mikael Barani

THE ALMIGHTY TRIGGER HAPPY

"I Hate Us Even More"

Bad Taste Records

I Hate Us Even More är ett återsläpp av skivan *I Hate Us* från 1999 och det visar på ett otäckt sätt hur stagnerad den amerikanska punkrocken är, även om The Almighty Trigger Happy råkar komma från Kanada.

Det finns inte tillstymmelse till förnyelse, allt går i gamla säkra spår. Behöver kanske inte nämna att det är mindre intressant.

Andreas Eriksson

ALTERNATIVE ALLSTARS

"110% Rock"

SPV/Playground

I serien "Missvisande bandnamn" har vi nu kommit till avsnitt 13. Alternative Allstars rock är formguten för etern och förvandlar min musiksja till teflon som bara låter *110% Rock* glida rakt av. Det enda som berör mig är den titelspåret flagranta rip av Marilyn Mansons *Beautiful People*. Skäms!

Mikael Barani

ANA

"Cuz I Can"

BonnierAmigo

Ana var en av medlemmarna i Excellence, som vann den första omgången av Popstars och genom sina i alla fall hyfsade framgångar får ses som medansvariga till Fame Factory och allt vad det innebär. På hennes solodebut gör hon så vedervärdig radirock att Sahlene och Meja framstår som outhärliga musikaliska begåvningar i jämförelse.

Thomas Nilson

AQUALUNG

"Still Life"

B-Unique/Warner

Som en massa andra band, typ Coldplay, vandrar Aqualung, som väl mer är Matt Hales projekt, vilset och plockar. Plockar bland det som i sound blivit över, känns det som. Bland det som i melodier inte ännu använts av alla artister i ett brett spektrum; från Beatles till Radiohead. Naturligtvis finns det låtar som håller måttet, och Matts sång lägger sig ibland som en komfortabel och tröstande kudde runt öron, huvud och låter en krypa in i tryggheten och skörheten. Låter en bli människa. Men det räcker tyvärr inte. För det *Still Life* saknar mest av allt, det som överskuggar låtar, sång och framförande, är originalitet. Hur mycket jag än lyssnar kan jag inte komma ifrån känslan att gå i ett varuhus. Känslan av att stå i en hiss. Känslan av att där i bakgrunden, i marginalen, sker något jag inte bryr mig om, men ändå inte vill ha som ett soundtrack till min tillvaro. För det gör mig själv marginaliserad. Och musik som marginaliserar är antingen farlig eller berör mig inte. Aqualung tillhör det senare.

Magnus Sjöberg

ASH

"Meltdown"

Warner

När den brittiska popvägen med menlösa band som Blur, Oasis och Radiohead låg som ett kvävande täckte över musikvärlden på nittiotalet så framstod irländska Ash som ett piggt undantag. Med kaxig enkelhet och odödliga små popunder som *Girl from Mars* och *Ash Interceptor* var de ett välbehövligt syretillskott i det brittiska lufttrummet.

På nya albumet *Meltdown* har Ash åkt till USA, anlitat en producent som jobbat med Foo Fighters och System of a Down och skaffat sig ett lite fläskigare rocksound. Tyvärr verkar de ha tappat en del av sin självklara popkänsla på vägen. När de tidigare, åtminstone på debuten 1977 och tredjeplattan *Free All Angels*, radade upp pärlband med hits är det nu lite längre mellan topparna. Låtskrivartalangen och sångaren Tim Wheeler orkar bara plocka fram två riktiga pärlor, soliga *Orpheus* och sköna *Won't be Saved*, och slänger in den ena i början av plattan och den andra i slutet.

De flesta av låtarna däremellan är egentligen helt okej. Men, med dagens dignande musikutbud och med tanke på vad Ash kan åstadkomma när de är på sitt allra bästa pophumör, är man förstås ute efter något som är mer än just "helt okej". Allt annat känns som slöseri med tid och energi.

Daniel Axelsson

AUTOMATO

"Automato"

Capitol

Sexmannabandet Automato från New York gör småtrevlig och bagatellartad livehiphop med nonsensrap. DFA, tvåtusenålets mest hypade producentduo efter The Neptunes, har proddat och de visar att de behärskar hiphop likaväl som postpunk. Men trots hjälpen från Tim Goldsworthy och James Murphy och några skojiga låtidéer vill *Automato* inte riktigt lyfta. Rappen är för oengagerad och det känns som att Automato är rädda för att ta ut svängarna och inte vågar satsa helhjärtat. Resultatet är ganska svårt att tycka direkt illa om men jättelätt att glömma.

Daniel Severinsson

BEANS

"Now Soon Someday"

Warp/Border

Med sin minimalistiska och stelbent elektroniska hiphopmutation pissar Beans in sitt revir ganska tydligt. Det är monotont och robotaktigt även på de spår som inte är

remixade varianter från förra plattan *Tomorrow Right Now*. Endast sex av *Now Soon Somedays* spår är nämligen nya skapelser, vilket känns underligt. De är bra, men varför måste *Mutescreamer* och *Phreek the Beet* hänga kvar? Beans udda fågel-personlighet vinner dock över dig om du gillar beatsbaserad musik.

Gary Andersson

THE BEATSTEAKS "Smack Smash"

Epitaph/BonnierAmigo

Det här är en skiva som vid första genomlysningen flyger förbi utan att lämna några märkbara spår efter sig. Men ge den minst en lyssning till. Det finns spår av kvalitet som till början kan vara svåra att hitta. Tyskarna i The Beatsteaks lyckas på ett stundtals riktigt bra sätt smälta ihop traditionell amerikansk punk i Epitaph-skolan med en nästintill dansant pop. Det händer en hel del på *Smack Smash* som får det att dra en aning i mungiporna.

Andreas Eriksson

BONNIE "PRINCE" BILLY "Sings Greatest Palace Music"

Domino/Playground

Will Oldhams gamla alter ego Palace och Palace Music var långt borta från de halm-täckta exposéer som han idag ägnar sig åt. Det var skivor som var sorgset minimalistiska, skruvade och betydligt närmare till exempel (smog) än vad man idag kan höra. Bara att döpa en låt till *You Have Cum* (...) eller ogenerat skriva trailerparkberättelser om incestuösa förhållanden. Viss är han fortfarande originell på många sätt men det känns ofta som både den musikaliska och den textliga farligheten är något mer mittcenterad.

Därför verkar det på pappret vara en intressant idé att spela in ett antal av de gamla låtarna på nytt med en mer sofistikerad musikalisk inramning. Intressant, därför att kontrasten mellan de ofta så fulfina texterna kan behöva en smakfull dos av hans nuvarande förkärlek för modern Nashville-america, kanske kan det tvista det morbida ännu ett varv. Jag är dåligt undermåttad om vilka pseudocountrystjärnor han lyckas locka till projektet, några från Lambchop är givetvis med, men jag bryr mig egentligen inte så mycket om det. För musikaliskt är nog detta den mest ordinära country Oldham gjort och väldigt lite alternativ. Det enda som vid en första genomlysning räddar skivan är han själv, med sin desperata stämma och smått märkliga texter. Alla mina förhoppningar går om intet och uppriktigt sagt förstår jag inte varför skivan spelats in eller varför den ändå fått den positiva respons den redan fått i media. Jag tycker att det är skittråkigt, sällsamt och inte alls kul. Men så har jag heller aldrig riktigt förstått den modernare formen av massproducerad lastbilsmusik. Är detta ett sätt att försöka locka en ny publik? Eller försöker han bli av med några som fortfarande vill ha tafflighet, skrotighet och en kluckande trummaskin? Eller är han bara en tråkig gubbe som egentligen vill ha en JR-hatt?

Fredrik Eriksson

BLAZIN' SQUAD "Now Or Never"

Warner

Pamphig hejaklack-s-r'n'b med ständigt kärlekstema i texterna gör detta pojkbänd (!?) till en värdig utmanare till muzaklistornas högre sfärer. Men det är inte Justin Timberlake-funkigt utan snarare tidiga-tonår-trevande. Men med en ung målgrupp är detta ändå en perfekt produkt. Mestadels handlar det om yta, utan vidare målsättning än att få sälja några ringsignaler till mobilen.

Gary Andersson

BLONDE REDHEAD "Misery is a Butterfly"

4AD/Playground

Jag blev väldigt rörd första gången jag hörde *Misery is a Butterfly*, så pass att jag fällde en tår eller två. Kanske är det stråkarna. Eller att Blonde Redhead, som sedan mitten av nittioalet har haft ett särskilt rum i mitt hjärta, äntligen har börjat skära små försiktiga snitt där för att ge mig en själslig åderlätning, på riktigt. Jag vet inte, men det vemod som New York-gruppen nu briljerar med är så fulländat, så vackert. Kanske är det sångerskan Kazu Makinos allvarliga olycka som gjort Blonde Redhead till den romantiska och skära popgrupp de är idag. Steget från deras skivor på Steve Shellys skivbolag Smells Like är enormt. Dissonans finns det inte längre plats för och ett naturligare steg än att byta bolag till åttiotalromantiska 4AD är svårt att tänka sig. I viss mån kommer jag också stundom att tänka på Cocteau Twins även om referensen är avlägsen. För *Misery is a Butterfly* är romantik. Då menar jag verkligen artonhundra-talsversionen, den drömska och mytiska men som i allt sitt verklighetsfjärrande kom närmare en slags själslig sanning än någonsin Kant. Popmusik kan också vara det. Introvert, ytligt sett säsig, grumlig och utan stadiga konturer, men i sin inre mening gråter jag eller ser betydligt klarare på verkligheten än på väldigt länge. Man inser att man behöver Blonde Redhead i alla deras former och att deras egensinniga musik lätt skiljer sig ifrån allt engelskt smör och låtsasromantiska radiohuvudplagiat. Vi behöver de italienska bröderna Simone och Amedeo Pace och japanskan Kazu Makino för att kanske komma bort ifrån trivialiteterna och upptäcka att de vackra melodiernas aseptiska rakblad är nödvändiga välgörare i vår hjärta. Att vi vuxna människor också kan gråta utan egentlig anledning. Att en gudstjänst ifrån kapellet på Kumlaanstalten berör mer än all jävla musik i världen.

Fredrik Eriksson

BORN ELECTRIC "Born Electric"

EMP/BonnierAmigo

Born Electric spelar rak, okomplicerad åttiotalrock i stil med Gary Moore. För göteborgsbekanta så är det här ett band man skulle kunna hitta på Dojan, tillsammans med lädervästar, skummande öl och snack om trimmade bilar.

Även om musiken är slätstruken, på snudd till mesig och snällare än Dr Snuggles, så är det svårt att inte nynna med. Born Electrics självbetitlade album är väldigt catchy, mycket på grund av att snickeriet med melodier, verser och refräng-er följer alla råd från rock'n'roll high school. Utom imagen.

Bilder på Born Electric i kläder från Dressman och TV4-frisyrrer är inte direkt såna som hamnar på väggen, men refrängerna fastnar i huvudet vare sig man vill eller inte.

Torbjörn Hallgren

CARLA BRUNI "Quelqu'un m'a dit"

V2/BonnierAmigo

De senaste åren har kvinnliga singer/song-writers överöst världen med skivor. Många mycket bra, andra rätt svala, en del rätt usla. Men så har alla i princip varit stöpta i samma form. Engelskspråkiga. Influerade av visor, country, blues och rock. Och så får man i sina hörlurar fotomodellen Carla Brunis röst. Och man ler. Man släpper vardag, problem och eventuella trubbel. Man dansar stilla omkring i tanken, man blir så mjuk man som man kan bli. För jag visste inte att det var det här jag behövde för att återvärdera hela genren.

Men, låt oss fastslå detta: Carla Bruni rör sig i en helt annan tradition. Allt är framfört med en stark, grundmurad rot i den franska musiken. Det är ofta en stark chanssonkänsla i låtarna. Och även om det ibland blir banalt finns där oftast något; en mollsänkning i kompet, en lite avig sångfraser, som gör att det inte hamnar i den fälla där man gärna, gång efter gång, försöker pressa in ytterligare en artist, ytterligare en skiva. Titellåten är ett typexempel, även om den är rätt traditionell. Men lysande, vacker, följsam. Att bara en sån sak som franska, valstakt och gitarr kan få en att på samma gång spritta som kontempera. En imploderande explosion: balsam om låter en nå frid och utspel samtidigt som allt är som vanligt när man är klar. Bara bättre.

Magnus Sjöberg

ROY BUDD

"Vigilante! Roy Budd Cult Film Soundtracks 1971-1977"

Discoteque/Showtime

Få saker är så genuint och odiskutabelt coola som soundtracks från sjuttiotalfilmer. Vilket lyckligtvis uppmärksammas med jämna mellanrumen – ett fräsch exempel är *Vigilante!*, där man samlat den engelske kompositören Roy Budds finaste stunder. På hans meritlista finns filmmusik till bland andra *Diamonds*, *The Stone Killer*, *The Marseille Contract* och framför allt *Get Carter*. Den sistnämnda klassas som en av de bästa brittiska rullarna någonsin. Och musiken är som sagt skitbra – enda invändningen är de remixar som inkluderats på samlingen. Helt överflödigt, när originalen fortfarande håller grymt stabil standard.

Niklas Simonsson

CAPTAIN MURPHY "Captain Murphy"

BonnierAmigo

Jag är dödsrött på det mesta som heter garage. 95% av alla band låter exakt likadant, ska det aldrig ta slut? Men jag ger svenska Captain Murphy en chans. Trots allt ska aldrig ett band behöva falla utan att ha fått en ärlig chans. Dessutom har jag fått hör att de är rätt bra live.

Trots en del schabloner finns det lite att hämta här. Körerna är snuskigt snygga, och bandet är verkligen snortajt. Att soundet spåts ut med en del skön gammal hård rock uppskattas verkligen. Hade jag inte redan blivit överöst med denna sorts dunka-dunka-musik som ungdomen idag lyssnar på hade jag antagligen tyckt att det var grymt. Nu klarar bandet sig i varje fall från att hamna i mitt 95%-fack. Helt okej alltså.

Mikael Barani

CHILDREN WITHIN

"[Freedom of Choice]"

SISTA MANNEN PÅ JORDEN

"Paleontologi – The Lost Tapes"

Energy Rekords

Svensk syntpop fortsätter att brottas med sitt stora Depeche Mode-komplex. Children Within har kopplat ett rejält grepp på DM:s *Violator* och verkar inte alls vilja släppa taget. Det är pulserande syntmusik med mollstämmningar och medryckande refränger som är deras svar på Basilidon-gruppens alldeles ofrånkomliga influens. I vissa låtar fungerar det ganska bra på egen hand, men mestadels känns det hela rätt ointressant.

Sista mannen på jorden är Eddie Bengtssons projekt. Han är mer känd för sin medverkan i Page eller S.P.O.C.K. och därmed förskjuts fokus från DM:s nittiotial till deras begynnelse vid tiden för *Speak & Spell*. Bengtsson har ofta kallats Sveriges svar på Vince Clarke, så det är inte så oväntat att det låter väldigt mycket tidig DM, Yazoo och Erasure om materialet. *Paleontologi* är som namnet antyder en samling "återfunnet" material. Tyvärr är det nog så

att vissa saker i jorden behöver man nog inte hämta upp till dagsljuset. Det här säger ingenting, om man inte är stor Bengtsson-fantast och vill komplettera katalogen förstås.

Mats Almegård

CLAY ALLISON "Love on Depression Street" Wild Dog Music

Clay Allisons debutalbum innehåller tretton spår av bitvis medryckande pop. Hittén *Good*, *Clean* påminner med sitt poppiga blås om David and the Citizens. Två av mina favoriter är annars de lite lugnare spårén *Believe in Me* och *Don't You Wait*. I dessa spår påminner musiken snarare om The Thrills. Ett annat av albumets starkare spår är *Red Inside* där sångaren Viktor Sandberg låter precis så passionerat engagerad som en sångare ska låta.

I övrigt består albumet av ganska typisk svensk indiepop, välgjord men samtidigt utan några riktigt slagkraftiga melodier eller refränger. Av någon anledning finns det en seg attityd hos många svenska popband. Alla behöver ju inte ha samma energi som Håkan Hellström, men lite mer av den varan skulle inte skada. Det behöver inte betyda att man måste älska livet. Morrisseys låtar kan ofta vara oerhört medryckande trots att de handlar om livets mörkare sidor. Hans musik är något som flera än Clay Allison borde ta lärdom av.

Moa Eriksson

CONSTRUCDEAD "Violadead" Black Lodge/Sound Pollution

Construcdead förmedlar en melodiös blandning av ettrig metal och tung, mörk Alice in Chains-rock. Stundtals hörs en direkt koppling till Helsingborgsbandet Soilwork och det är inte förvånande att Peter Wichers sitter bakom producentspakarna. På *Bitter End* gästas Soilworks sångare Speed och den före detta trummisen Henry Ranta. Banden har även följt varandra på turné. Under sommaren 2000 följde Construcdead med som förband till Japan för tre spelningar. Men med *Violadead* visar kvintetten att de klarar sig utmärkt på egen hand.

Andreas Eriksson

DELAYS "Faded Seaside Glamour" Rough Trade/Border

Jag kan inte hjälpa det. Efter varje genomlysning av Delays debutalbum kan jag inte riktigt komma ihåg hur gruppen låter. Men det kanske inte är så underligt. Engelsmännen gör snällpop med försiktiga gitarrer och väna keyboardslingsor som flyter ut i lite storvulna och tämligen likartade låtar. Över alltihop sjunger Greg Gilbert med ljus och späd stämma. Sticker ut gör första-singeln *Nearer than Heaven* och bäst är *Long Time Coming* som faktiskt bjuder på lite nerv. Resten av materialet passerar mest förbi.

Robert Lagerström

DIAMOND DOGS "Black River Road" Smilodon/Warner

Svartbäcksvägen, eller *Black River Road* som den heter i översättningen, är gatan där Hellcopters Anders "Boba" Lindström växte upp. Gatan ligger i Katrineholm och det var här som Boba bildade gruppen Diamond Dogs tillsammans med sångaren Sören "Sulo" Carlsson i början av nittio-talet.

Sedan dess har bandet bytt en massa medlemmar, men alltid gjort förstklassig boogie-rock i stil med Faces, Rolling Stones och Black Crowes. Nu har de blivit aningen gubbigare, lagt till mer blås och låter faktiskt bättre än någonsin. Nytilskotten i sättningen heter Robert "Strängen" Dahlqvist som annars bänder strängar för Hellcopters och Johan Johansson som en

gång i tiden spelade trummor i KSMB, men som här hanterar basen.

Denna nya upplaga av Diamond Dogs bjussar lyssnaren på tolv rock'n'rolldiamanter av hög karat. Vi hör ett gäng som är självsäkra och avslappnade. Fokuserade och direkta. Ett gäng coola byrackor som inte behöver ta i ifrån tårna eller skrika sig blåa i ansiktet för att göra bra rock'n'roll. Det räcker gott med starka melodier och skönt sväng.

Lyssna bara på fina balladen *Rush for Comfort*, souliga blåsfeften *Confirmation* eller *Gotta Be Gone (It's Alright)* med snyggt gästspel av Nicke Andersson. Invånarna på Svartbäcksvägen borde vara mycket, mycket stolta.

Daniel Axelsson

DILATED PEOPLES "Neighborhood Watch" Capitol

Singlarna *Poisonous* med Devin the Dude och *This Way* med Kanye West skvallrade om en mer hit-orienterad och soft stil hos Los Angeles finaste, men på efterlängtnade albumet *Neighborhood Watch* är det business as usual. *Love and War* är till exempel en ny *Worst Comes to Worst* där Evidence gör sin bästa Alchemist-imitation bakom rattarna och DJ Babu leker med en sampling från Mobb Deeps *The Infamous*. Det känns faktiskt lite tråkigt att Dilated Peoples inte förändrats mer sedan 2001 års *Expansion Team* men det är samtidigt coolt att de gör sin grej och fortsätter hålla det mesta av gästrap och produktion inom familjen.

Neighborhood Watch avrundas med DJ Babu in *Deep Concentration* och Dilated Peoples känns även på andra sätt som västkustens svar på Gang Starr. De är lika konsekventa och precis som med DJ Premiers och Gurus senaste platta får man valuta för pengarna trots att det är en bit kvar till tidigare storverk.

Daniel Severinsson

DISMEMBER "Where Ironcrosses Grow" Karmageddon Media/Sound Pollution

Den sjätte fullängdaren i ordningen sedan debuten *Like an Everflowing Stream* från 1991 och det mesta är sig likt. Förvisso har man övergivit bolaget Nuclear Blast, några musiker bytts och lyriken mildrats något. I övrigt så är omslaget signerat Dan Seagrave, originalmedlemmarna Estby, Kärki och Blomquist finns kvar och den death metal som bandet, jämte Entombed, levererade i början av nittio-talet är intakt. Disember har manne inte utvecklats så mycket men med så starka låtar som erbjuds på *Where Ironcrosses Grow* finns det inte heller någon direkt anledning för dem att lämna sitt utmärkte revir.

Roger Bengtsson

DIVERSE ARTISTER "Bad Boy's 10th Anniversary... The Hits" Bad Boy/Universal

"Ånej, ännu en av P Diddy's hyllningsplattor till Biggie" är min spontana reaktion. För det är i princip det det handlar om även på *The Hits*. Men när man återigen inser Biggies överlägsenhet vid micken förstår man varför Diddy inte kan motstå att mata ut låtar med sin förlorade protegé.

Fast visst finns det annat på plattan också. En remix på Craig Macks *Flava in Ya Ear* och ett par Ma\$e-låtar exempelvis. Men speciellt spännande blir det aldrig. Om inte Biggie smygs in förstås.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Barbershop 2 Back in Business" Interscope/Universal

Nu börjar nöjesindustrin slutligen att släppa fram färgade artister på bred front, och även över populärkulturgränserna. Skivor

och filmer har en stor publik (även wiggers i medelklassförorterna), och då sätts de gamla goda kapitalistiska krafterna i rörelse vilket innebär att nöjesutbudet faktiskt börjar te sig mer milt.

I filmen *Barbershop 2* är artisterna även skådisar (Eve, Queen Latifah och Ice Cube som även executive producerar) och *alla* rapartister finns med på soundtracket som är oklanderligt. Den moderna soulén strömmar ur högtalarna från Clipse, Eve, G-Unit, Mya, D-12, Sean Paul, Mary J, Outkast och Mobb Deep – ja, du fattar själv att det är högklassig underhållning som bjuds. Framförallt inser man hur klockren och dammfri produktionen är 2004, vilket oftast är positivt. Bara ibland vill man smutsa ner den Disney-kleddiga ytan. Men oftast njuter jag bara av plattans många grymma låtar. Och allra bäst är Floetrys *Wanna B Where U R* tillsammans med Mos Def.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Definitive Jux Presents III" Definitive Jux/Playground

Tredje delen i Def Jux samlingsserie innebär inga större nyheter. Okända artister som Carnage och Hangar 18 lanseras med draghjälp av tunga namn som Aesop Rock och RJD2. Def Jux lever upp till sitt valspråk "defiantly original, definitely hip-hop" men ibland glömmmer de bort den senare delen. Låtar som S.A. Smashes *Devil in the Hole* och Rob Sonics *Dylsexia* är avantgarde och svängiga men en del låtar kräver så mycket av lyssnaren att de mest är jobbiga.

El-Producto själv intar en ganska tillbakadragen roll på *DJXP3* men de två spårén han rappar på gör han ändå till plattans bästa. På hysteriskt roliga *WMM* löper han och Camutao amok på en kändisgala och *Oxycontin Part 2* är en sorglig berättelse om drogmissbruk som dessutom visar upp en mer eftertänksam sida av senaste nyförvärvet Cage.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER "DJ-Kicks Erlend Øye" !K7/Playground

Kings of Convenience-Erlend Øye plockar upp stafettpippen kallad *DJ-Kicks* och denne norman med väl fungerande känslspröt tar sitt eget grepp om projektet. Han sjunger till flera av låtarna. Exempelvis *There is a Light that Never Goes Out* över Røyksopps *Poor Leno*. Och *Always On My Mind* över Skateboards *Metal Chix*. Och självklart *Fine Night* över egna låten *Sheltered Life*. Resultatet är spöklikt men totalt fantasieggande. De breda musikaliska lagren som kavlats ut korrelerar med Erlends försiktiga fraserings till att skapa en skugglik slutprodukt som jag hela tiden vill ha mer av. Plattan är lika avkyld och njutbar som ett gratis glas vitt vin på en bohusländsk veranda. Den snygga remixen på Cornelius *Drop*, låtarna med Avenue D, Jolly Music och The Rapture gör också plattan till en höjdare. Vårigare än så här blir det nog inte just nu.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Electric Gypsyland" Crammed Discs/Border

Normalt sett brukar samlingar med människor som mixar folkinspirerad musik bli ganska enahanda. Normalt sett brukar allt hamma i en gråzon mellan dans och folk, mellan det intressanta och det trötta hantverket, vilket av dem det än vara må. Men här finns det en del guldskor som faktiskt lyckas framhäva en del av det goda, av den symbios som egentligen alltid ligger latent.

En samling från den elektroniska musikvärlden har gått lös på några av framför allt Taraf de Haïdouks och Koçani Orkestars

låtar. Ibland låter det givetvis som det brukar: när allt drar åt varsitt håll, och inget integreras, det blir några uppklippta rytmfraser, ett trött standardbeat till stompgit fyrkantigt upbeatfolk. Men exempelvis Arto Lindsay och Melvin Gibbs lyckas på något märkligt sätt behålla det hypnotiska i sitt nästan helt rytm-baserade bidrag. Och Shantel håller sig så nära originalet att det bara blir berikande. Det enda jag känner blir lite tråkigt är att exempelvis Taraf de Haïdouks själva svänger mer än deras bearbetade låtar här. Men det är väl en fråga om smak. Överlag i genren är det här ändå en rätt bra, och egentligen nödvändig skiva. För hade hybridskiorna fortsatt hagla ned utan att ha något att säga är det så mycket musik som skulle gå förlorad.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER

"Le Hip-Hop"

Barclay/Universal

HipHop på franska låter coolt med sitt naturliga flyt i språket, men här i Sverige har få artister förutom MC Solaar gjort något väsen av sig. Denna samling innehåller kompetent och stabil hipHop, men de riktiga höjderna nås aldrig. Det mesta försvinner förbi rätt så fort.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Hip Hop Forever II Mixed by DJ Jazzy Jeff"

Rapster/Playground

Gamle Fresh Prince-kompanjonen scratch och mixar ihop ett gäng favoritspår av Raekwon, Nas, Gang Starr, A Tribe Called Quest, Cypress Hill, The Beatnuts samt några mindre kända artister – och självklart är det kul att lyssna på, men man kan lika gärna vara utan *Hip Hop Forever II*. Den rapdrivna old school-vibben är dock rejält skön att insupa. Jag väntade dock förgäves på Nice & Smooth. Damn!

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Rockin' At the Barn Vol 4"

Dusty Records

När en göteborgsk skivaffär i countryrock-facket fyllde fem år 1999 ville ägaren Jan Andersson fira. Det gjorde han med att ge ut samlingsplattan *Rockin' At the Barn* på den egna etiketten Dusty Records. Den blev väl mottagen och sedan dess har det kommit ett dussin skivor från det lilla bolaget.

Här har han liksom tidigare samlat ihop ett antal låtar med ganska okända artister. Över lag är kvaliteten hög även om de riktiga toppspåren saknas, kanske kunde plattans 21 låtar minskats ned med några stycken. Sticker ut gör emellertid amerikanen Brian Jay Cline med den starka countryrockballaden *Last Stop on Your Train*, Bucksworth med den skönt sextio-talsdoftande *Star* och amerikanska Lisa and Her Kin som slår till med den högluktande texas swing-rökaren *Hog Tied Over You*. Inte heller svenska Lisen Elwin (från gamla garagebandet Pushtwangers) skäms för sig med den fina balladen *Early Morning Sun*.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Who Will Buy (These Wonderful Evils) Vol. II"

Dolores/Capitol

Uppföljaren till fjolårets lite oväntade, men suveräna, dubbelsamling där nutida Dolores-akter och dåtida svenska garage/pop-band samsades på vardera plattan. Nu är fokus helt inriktat på tidsepoken 1964-68, och liksom föregångaren är resultatet klart anständigt. Cheers från Danderyd gör en riktigt bra version av Jefferson Airplanes *Somebody to Love* – betydligt mer mollsyrad än originalet. Evil Eyes *Mr. Mystified* och Mascots *I Want to Live* håller även de hög klass, till exempel. Faktum är att mer-

parten av de 21 spåren är lika angenämt kvalitativa. Än idag. Denna samtidigt skräpiga och melodiosa samling är nästan en lika kompetent motsvarighet till Nuggetsbokens sammanfattning av den amerikanska garagerock-historien. Om än kanske inte lika voluminös eller betydelsefull...

Niklas Simonsson

DJ MARKY & XRS

"In Rotation"

Innerground/Goldhead

När DJ Marky upptäcktes av engelske DJ:n Bryan Gee på en nattklubb i Sao Paulo, Brasilien förändrades tillvaron för Marco Antonio Silva (som DJ Marky egentligen heter). I England fanns givetvis publiken för DJ Markys vitala drum'n'bass. I flera år hade han kämpat i Brasilien, men då var inte tiden mogen för d'n'b där.

Med nya skivan fortsätter DJ Marky det givande samarbetet med XRS. Det handlar om positiv, glädjefull och dansant d'n'b. Det pumpar och pulserar, hamrar och studsar. Men samtidigt är det väldigt glatt och poppig. I vissa spår tangerar det radiovänlighet, men främst är det här en skiva för en svettig klubb en sen kväll. Eller en varm dag på en bra dansfestival någonstans.

Mats Almegård

DRAGONFORCE

"Sonic Firestorm"

Noise/Showtime

Multinationell orkester med medlemmar från Hong Kong, Ukraina, Sydafrika, Nya Zeeland och England – där Dragonforce även verkar vara stationerade.

Melodier och fart samsas och i exempelvis *Fury of the Storm* går det stundtals så rasande snabbt att jag inte kan annat än förvånas att det fortfarande låter så bra. *Sonic Firestorm* är en riktig "feelgood"-skiva som lär tilltala personer från flera subgrupper inom hårdrockens sfär. Skulle humöret sjunka under Sweden Rock-festivalen bör du inte missa denna energikick.

Roger Bengtsson

EARTH, WIND & FIRE

"The Promise"

Charly/Showtime

Nyinspelade skivor med legendariska soulgrupper kan ofta vara frågan om rent bondfångeri. Skräckexemplet är väl en skiva som gavs ut under namnet The Temptations för ett par år sedan – där endast en av fem originalmedlemmar medverkade. Men på den här comebackskivan med Earth, Wind & Fire är såväl Phil Bailey som Maurice White tillbaka i gruppen så det känns okej.

Smart nog har de bara marginellt uppdaterat sitt sound sedan storhetstiden – vem skulle vilja höra ett Earth, Wind & Fire som försökte imponera på kidsen? – och gör snygg gubbsoul för alla som älskar deras gamla skivor.

Thomas Nilson

EEK A MOUSE

"Mouse Gone Wild"

Ras/Border

Kalla mig gärna för bakåtsträvar. Men visst var väl Eek A Mouse bättre förr? När han var en karismatisk singjay och spelade in högklassiga låtar som *Wa Do Dem*. Här pratsjunger han mest oengagerat till långsamt lunkande rytmer och har inte många bra låtar att komma med. Värst är det när han försöker sjunga på riktigt vilket inte alls fungerar. Bättre går det när Tricky mixar om två av låtarna och får *Schizophrenic* att svänga riktigt bra. Men det är så dags då.

Robert Lagerström

EMPIRE DOGS

"Love Attacks!!!"

Versity Music

Varför ge sig på en massa halvdana rockstänkare när man behärskar harmlösa popmelodier? Av någon anledning känner sig

Empire Dogs tydligen tvungna att tuffa till sig för att bryta mot de fina bitarna med ett brittiskt anslag och varma köror.

Räcker det inte med kärlek utan måste den anfalla också?

Mikael Barani

E-TYPE

"Loud Pipes Save Lives"

Stockholm/Universal

På sätt och vis är det fullkomligt logiskt att det är en gammal pudelhårdrockare som regerar i det svenska eurotechnoriket. Båda genrerna handlar ju så mycket om utanförskap och stolthet. Om total avsky gentemot allt som kan betraktas som god smak och de som representerar den. Om stolthet över att deras musikaliska såväl som estetiska ideal är så totalt obegripliga för omvärlden.

Musikaliskt har vår svenske eurotechnokung alltid spelat i genrens tredjedivision. Vilket förstås är den främsta orsaken till att han aldrig nått några nämnbara internationella framgångar.

Thomas Nilson

THE EXPLOITED

"25 Years of Anarchy and Chaos"

Dream Catcher/Sound Pollution

Sångaren Wattie med sin tuppkam var grymt tuff i början av åttiotalet och The Exploited gjorde en del låtar som (på ett typiskt brittiskt pubskräligt sätt) fick upp pulsen på tonåringarna. 2004 hävdar de fortfarande att punken inte är död. Och turnerar där de är behövda. Tills de fixat anarki och kaos på alla kontinenter.

Gary Andersson

EYEDEA & ABILITIES

"E&A"

Rhymesayers/BonnieAmigo

Eyedeas rappar och DJ Abilities scratchar. Över metodiska beats som kan trollbinda emellanåt. Sammantaget innehåller *E&A* underjordisk hipHop som knapp ens känner till att det finns en kommersiell sida av musikbranschen. Och det känns bra att de kör sitt race. Men plattan är ingen klassiker på något sätt, den är alldeles för slapp för det. Men rätt mysig laidback hipHop innehåller den i alla fall.

Gary Andersson

FAIRLIGHT CHILDREN

"808 bit"

Synthetic Symphony/Playground

Stephan Groth är kanske mer känd ur sitt friserade namn Stephan Grothesk. Med sitt Apoptygma Berzerk har han levat hård EBM i samma skola som Front Line Assembly, vilket innebär mycket samplingar, betonghård image och ändå ganska dansvänliga och poppiga refränger. I Fairlight Children kommer denna sista del till tals rejält. Tillsammans med Tiff och Marianne B gör Groth här dansant electrosyntpop som har ramlat ner i ett badkar med attotalsljud. Det är kompetent och i alla fall i en låt är bra: *Before You Came Along* är vemsdpartajsynt som kommer att utlösa ringdans bland Dr Martens-kängor över hela världen. Och den är riktigt skön. Resten känns lite förutsägbart och trist. Och att göra en cover på Soft Cells gamla *Bedsitter?* Visst, det var ju en bra låt i original. Men FC gör den inte rättvisa och det blir lite väl tydligt att de vill rida på åttiotalet.

Mats Almegård

FAUST VS DÄLEK

"derbe, respect, alder"

Staubgold/Klangbad

Genom en gemensam känsla av att befinna sig i frontlinjen för musikalisk och social förnyelse har amerikanska hiphopparna Dälek funnit tyska krautrockarna Faust. Dälek skickade en CD till sina gamla favoriter i Faust. De lyssnade och gillade vad de hörde. Så ett gemensamt projekt påbörjades som senare kulminerade i livespelningar tillsammans och detta album.

Resultatet är kompromisslöst och tungt. Bara inledande *Imagine What We Started* kan knocka vem som helst. Det är en tung industrivält som mejar ner allt i sin väg. Jag vet inte ens om de själva kan föreställa sig vilket monster de skapat. Och så går det på, men med mer inslag av Fausts egensinniga krautrock och Däleks hårda rap, som drar väldigt mycket åt spoken wordhållet på den här skivan. Intressant och krävande. Det är ingen skiva man förblir oberörd inför.

Mats Almegård

FIREWIRE "A Tribute to the Manzini" City Centre Offices/Import

Är Carl Crack den nya Tupac? Nej, knappast. Dock är Firewire ett samarbete mellan Frederick Stader (som bland annat gett ut skivor som Din-St och DJ Maxximus) och den framtidne Atari Teenage Riot-medlemmen. Stader slutförde Firewire-projektet efter Cracks död 2001. Den som väntar sig hård, in-your-face digital punk med sedvanligt ATR-skrikande ovanpå blir däremot överraskad. Crack sjunger riktigt självfullt, om än på gränsen till falskt, ackompanjerad av karg elektronisk lyssningsmusik. Kontrasten mellan musiken och sången är stor, det låter väldigt ovanligt. Skivan pockar hela tiden på uppmärksamhet, glappet mellan soulsången och den glit-chiga electronica är så stor att man bara måste lyssna. I spår som *No Exit* låter det till och med riktigt bra. Andra låtar på denna korta skiva föranleder inte alltför många tryck på repeatknappen.

Henrik Strömberg

FREDRIK NORDSTRÖM QUINTET "Moment" Moserobie

Introt på *There's Something Strange On the Carpet* är fantastiskt vackert. Sådär Hitchcock-vacker, jag väntar mig något som ska komma över mig med en faslig kraft, slå andan ur mig, men kan ändå inte låta bli att njuta av stillheten. En kontrabasklarinet, en djungeltrumpet och smutsiga strådkdrag över en träig bas. Sedan transformerar hela låten till en studsigt tvåfyr, som koncentrerat lojt (kanske) matar på ett ganska dunt, men snällt, groove. På det hela taget en ganska genial låt.

Nordströms kvintett består av idel bekantingar – Filip Augustson och Fredrik Rundquist utgör rytmsektionen. En rytmsektion som är fjäderlätt och nästan lite tunn i förhållande till mycket av skivans tunga material. Kanske en oväntad motpol? Jag vet inte. Mattias Ståhls vibrafon istället för piano mjukar till alla eventuella taggar med kristallklara skimrande toner. Oundvikligen en del MJQ-vibbar men inte så att det stör, för Nordströms original är så annorlunda. Just det, solisterna är förstas Nordström och Magnus Broo. Där den sistnämnde har blivit en av mina absoluta favoriter i Moserobies stall. Fet och animalisk men ändå samma smakfulla hushållning av toner som kanske Miles. Helt underbar kombination.

Fredrik Nordström är också väldigt säker, kanske inte fullt så spännande som solist men ändå otroligt bra (vi är ju numera så bortskämda med fantastiska blåsare i det här landet). Som låtskrivare är han både väldigt traditionell och modern. Med lyriska *Discrete* och förut nämnda *There's Something Strange On the Carpet* som höjdpunkter. De ger sig också på Björks *The Modern Things* och nästan mot alla odds lyckas de även göra den till sin egen på bästa tänkbara sätt. Mycket av de långsamma delarna är förtjusande vackra och när tempot ökar blir det en intressant krock mellan tungt och stökigt, lätt och ljust. Mycket handlar om kontrasten mellan rytm

och harmonier. Förskjutningar mellan de båda och flytande linjer. Helheten är ganska tjusig men inte så att jag rodnar av lycka. Detaljerna är däremot oemotståndliga, under vissa solon och i vissa passager smälter det till och plötsligt blir det magiskt.

Fredrik Eriksson

FUNK D'VOID "Volume Freak" Soma/Capitol

Lars Sandbergs tredje album är här. Som vanligt en resa in i technons pampiga och glittriga salar. Men det handlar inte om hård wall-to-wall-techno, utan om den mer melodiosa sidan av musikstilen. Så melodiskt och sångbaserat att det snarare är techhouse man borde kalla det. Nåväl, det där spelar faktiskt inte någon som helst roll. Konstatera kan man i stället att Funk D'Void gjort ytterligare en bra skiva, där vissa spår får mig så överlycklig att jag vill ta ett flygplan någonstans NU – för här är det måndag förmiddag och det finns inte en klubb att gå ut på. För det är definitivt ut och dansa man vill när man hör *Volume Freak*. Skivans allra bästa spår är *Diabla (Heavenly remix)* och visst, den fanns med i annan version på *Dos*. Men Heavenlymixen knäcker ben och jag är glad över att Sandberg tog med den på skivan. Det enda minuset är de många vokala spåren. De tappar stundtals driv och tempo och det är synd för annars piskar Funk D'Void upp tempot så säkert och bra. Men trots detta är *Volume Freak* en given skiva sena nätter.

Mats Almegård

FUTURE PILOT AKA

"Salute Your Soul" Geographic/Border

Alltså, jag blir inte riktigt klok på *Salute Your Soul*. Det är egentligen en trevligt splittrad skiva som rör sig mellan leksaksdub, indiegospel, sagdig världsmusik och fantastisk popmusik. Allt lagom skissartat och lekfullt, likväl som fullständigt seriöst och genomtänkt. Samtidigt är dess ofullständigheter och utdragna bagateller inte så pass ingående i mitt hjärta att jag känner mig tvingad att beröras. Konstigt nog. Teoretiskt sett borde jag gilla det enormt.

Sushil K Dade, som är Future Pilot Aka, har tidigare spelat med i stort sett alla i Glasgow, från favoriterna BMX Bandits till Soup Dragons. Han har gjort musik tillsammans med demonproducenten Kim Fowley, populistminimalisten Philip Glass och förstås, som alla andra skotska musiker med självaktning, med The Pastels. Kort sagt smakfullt supereklektiskt. Så varför faller inte varje del av mig i extas när jag lyssnar på *Salute Your Soul*? Varför rullar jag inte runt bland alla dessa referenser, gliringar och genrelekar och fröjdas? Jag blir förvirrad, i en ickekonstruktiv mening. Verkligen velig och vet inte riktigt vad jag eller Sushil är på väg. *Love of the Land* är en fantastisk poplåt. Slafsigt och med all skotsk poptradition man kan behöva men *Pehil Chaand* fattar jag inte alls och *Heaven Celebrated on Earth* låter under sina dryga elva minuter som ett spretigt Spiritualized i sina mest gräsiga ögonblick (dimmig men fint). Fast vad det egentligen är frågan om fattar jag inte. Ibland får jag för mig att Future Pilot Aka bara är ett snyggt försök att förverkliga hippieideal som vi alla innerst inne ogillar – ja, rent av äcklas av. En bred skiva (som liksom en Mahlersymfoni vill vara världen) och en spegel för det mångkulturella samhället som i alla sina olika klara färger liksom ändå är perfekt. Örtsalt i både öron, öga och blodomlopp. En förstoppning som bara kan lösas upp av politiskt inkorrekt dunderfyllor, droger och hjärndöd rockmusik. Det är väl också det enda som inte finns på *Salute Your Soul*.

Fredrik Eriksson

THE GREAT DECEIVER "Terra Incognita"

Peaceville/Sound Pollution

Med det ena benet inne i industrilokalerna och det andra i metalrockens finrum går The Great Deceiver på knock från första sekund. Gamla At The Gates-ledaren Tomas Lindberg och hans manskap skyr inga medel. Det är hårt, hårdare, betong, när *Terra Incognita* rusar runt i skivspelaren. Du kan glömma att hitta många andpauser.

Men det är en mångfald av brutala sidor som visas upp. Kanske inte vid den första genomlysningen, men under de översta lagren finns det fler melodlösa nyanser. Och det är just förmågan att variera sig under den stenhårda ytan som förhöjer och fördjupar. Helt i min smak.

Andreas Eriksson

GUMBO

"Everyday Sensation" Last Buzz/Border

Dr John och Fats Domino lär nog ha sina fotografier uppsatta i Gumbos replokal. Visst svänger det, ibland nästan magiskt mycket. Men det är långt mellan de tillfällena. På bandets andra skiva fortsätter man sin vandring nere i den amerikanska södern. Bra r'n'b gjort av svenskar kan vara grymt svårt men Gumbo kommer nära ursprung. Dels med egna låtar och en del klassiska örhängen. Blir aningen gubbigt i längden men i mindre doser är det riktigt behagligt.

Per Lundberg GB

HEIKKI "II"

A West Side Fabrication

Galet somrig trallpop, utan tillstymmelse att vilja be om ursäkt för sitt goda humör. Lika lätt som genomcharmigt. Liksom Matti Alkberg har även Bear Quartet-kollegan Jari Haapalainen flera järn i elden – Heikko är ett exempel. Skivans tio låtar är inspelade på två dagar, med klassisk sättning som utsmyckats med munspel, flöjt, klarinett och dragspel. Det sista bör involveras med oerhörd försiktighet i popmusik, men på *II* har man hittat den avvägningen. Ibland spårar det ut lite från den inslagna tralligheten, *Lovely Hands* hittar inte riktigt hem med sina tempoväxlingar, men *II* lär ändå spelas flitigt i sommar – och mer somrigt festivalband än Heikko är just nu svårt att tänka sig.

Niklas Simonsson

ARMAND VAN HELDEN "New York: A Mix Odyssey" Southern Fried/Sony

Armand van Helden har gjort sig känd för sin hårda dansmusik, där nästan alla genrer kan få plats. Och det är kul att han fungerar så. Hur skulle det se ut om alla höll sig stadigt till en enda genre? Musiken skulle självdo av syrebrist. En självklarhet. Men en annan självklarhet är att det ibland kan bli lite för mycket genrebyten och vilda influenser. Då spretar resultatet hit och dit, som lyssnare vet man inte var man ska hålla sig fast. Till sist känner man sig som en actionskådis som försöker hänga kvar på ett busstak, när skurken/galningen pressar plattan i mattan.

Så är *New York: A Mix Odyssey*. En dreglande Armand van Helden med skev blick och pumpade biceps kör en vanvettig musikmaskin längs en motorväg. Lyssnaren har han glömt, så länge hans maskin växlar in en ny låt är allt frid och fröjd. Och visst, växelådan är det inget fel på – van Helden mixer elegant, tekniskt och taksäkert. Men han hoppar mellan så många olika sorters musik att jag hela tiden håller på att tappa greppet om taksäcket. Han byter fil ständigt och smäller i andra bilar: Ram Jams *Black Betty*, Yazoos *Don't Go*, egna låtar, Felix da Housecat. Ja, listan är lång och omöjlig. Intentionen är att spegla New

Yorks musikscen säger han själv i intro. Det hade varit klokare att sälla lite och rikta in sig på ett par genrer. Inte försöka svälja hela det stora äpplet på en gång.

Mats Almegård

STAFFAN HELLSTRAND "Elektriska gatan"

MNW/BonnierAmigo

Jaha. Här var han igen. Jag har sagt det förr, och jag säger det åter: det är en nästan imponerande ständaktighet han uppvisar, Staffan. Det är svårt att höra någon av låtarna på *Elektriska gatan* och inte identifiera dem som Staffan Hellstrandska. Jag har länge känt att det varit kul om det skett lite utveckling, jag tyckte gamla SH! gick åt rätt håll innan de splittrades. Jag tyckte om en del av Hellstrands första solosteg. Men allt har stagnerat, allt har fastnat med fötterna i lera. Här finns visserligen en hel del som leder bort från den raka väg vars början hette *Lilla Fågel Blå*, men också alltför mycket som håller fast, håller tillbaka och vägrar låta något komma för långt från dikesrenen. De vanliga arrangemangen, maskerade, men dock där. De sedvanliga texterna, innehållsrika, men ibland lite för nödformulerade för att beröra. Kort sagt, ett rätt vanligt Hellstrand-album. Kanske ett steg i någon riktning, men kursen hålls fortfarande längs huvudleden. Den huvudled vi alltför länge känt igen nu.

Magnus Sjöberg

HEPCAT "Out of Nowhere"

Hellcat/BonnierAmigo

Hecat släppte skivor under hela nittioalet och fick snabbt en trogen skara fans. Det legendariska åttamannabandet har lirar med bland andra Rancid och The Skatalites. *Out of Nowhere* är en återutgivning av en skiva som släpptes 1993, men med två bonuslåtar och ett nytt anskrämligt omslag föreställande en katt i kostym, hatt och käpp. Musikaliskt är det allt annat än anskrämligt. Hecat handlar om dansant rocksteady, ska och reggae vars fingertopp-skänsla, blås och baktakt stryker lyssnaren medhörs.

Johan Joelsson

HER MAJESTY "The Past is Not a Good Idea"

S56

Jag kommer ihåg en spelning med stöckrockbandet Brick på Trästocksfestivalen i Skellefteå för ett antal år sen. Tältet var halvfyllt och de flesta stod och slökollade på konserten, något som fick sångaren Nandor Hegedus att ironiskt utbrista "Tur att vi har några rockstjärnor i bandet annars hade väl inte en jävel kommit och kollat". Rockstjärnorna han syftade på var Jejo Perkovic från Bear Quartet och Frans Johansson från Fireside. Inte några som figurerar i TV-serien *MTV Cribs* direkt. Att Timo Räisänen skulle dyka upp där vore i och för sig rätt överraskande, men han är i alla fall ett känt namn hos den stora massa av ung musikintresserad publik som köpt Håkan Hellströms skivor.

Hur stor del Timo Räisänen har i Her Majestys framgångar kan de lärde tvista om, vi andra vet att utan folkkäre Timo hade bandet inte fått hälften av den uppmärksamhet de åtnjutit. För rent musikaliskt är det här inte så hemskt spännande. Storslagen rock, stora arrangemang, ett band som slår på stora trumman, utan att inse att låtarna är rätt så små. Det är egentligen bara första singeln *You and Me Against the World* som håller måttet, en så uppenbar hitsingel att till och med ZTV fattade galoppen och utnämnde låten till Veckans Hitvarning. Fler låtar av den kalibern och de hade varit ett band att räkna med. Allt sammantaget är det nästan så att jag tycker synd om Her

Majesty. Om plattan hade varit riktigt bra så hade de sluppit allt tjat om Timo hit och Timo dit, då hade de bara varit ett grymt rockband. Tyvärr så är de inte det. Med eller utan Timo.

Martin Lundmark

THE HORROR "First Blood Parts I and II"

Chainsaw Safety/Coalition

Engelska hardcore-punk-bandet The Horror trycker in 28 låtar på sin nya skiva, som även innehåller låtar från deras debut *10* som kom 2002. Men det hinner inte bli långtråkigt, trots det stora antalet spår. Ingen av låtarna är nämligen längre än en och en halv minut. Men The Horror får ändå med en hel del ingredienser. Deras bulldozermusik blandar snabbt mellan metal och punk och får i varje fall mitt hjärta att slå ett par extra slag. Stressigt värre.

Andreas Eriksson

HOTHOUSE FLOWERS "Into Your Heart"

Rubyworks

Jag har känt rätt länge att det största problemet för Hothouse Flowers är det som gjorde dem kända. Den gospelliknande upptempoballaden. För allt som oftast känns det som att man går vill i hela konceptet. Allt som oftast känns det rätt långdraget.

Ofta är det så även på *Into Your Heart*. Men trots det så har en av de bästa låtarna på skivan titeln *Hallelujah*. En sugande sak som hela tiden flirtar med traditionell popballad och gospel, utan att någonsin bli någotdera. Och det är det som väl egentligen alltid varit Hothouse Flowers styrka. När man går utanför det sound man gjort till sitt eget, även om det soundet inte alltid är originellt eller ens eget. Ett annat exempel är *Tell Me*, en kompromiss mellan det egna och blues. Klart lyssningsvärd. Klart vital. Popbagatellen *Alright*.

På de senaste skivorna har Hothouse Flowers tagit ut svängarna mer utan att tappa sitt signum. Och det är allt mer starka låtar som dominerar. För trots att *Don't Go* fortfarande hänger som ett ok över dem känns de allt mer vitala. Men jag önskar fortfarande fler avstick från den allestädes gospelbeströdda dimman som trots allt fortfarande häskar. Jag önskar att det hände mer. Okej, *Feel Like Living* är ett undantag i sin sköra skönhet. Men jag önskar fortfarande.

Magnus Sjöberg

ISOLDE "(Primum Agere)"

Rorschach

Det börjar mjukt. Som en stilla beröring. Svårt att karaktärisera, svårt att få grepp om. Isolve smyger fram, nästan som en viskning, nästan som en krusning på ett vatten man bara flyktigt kan se. Så tar konturer form, så kommer strukturen och byggs-tenarna. Det blir musik. Men det egentligen mest intressanta är att formen som antas blir så vanlig, så nästan självklar. Det är fäst i jazz, en av de robusta konturerna, och den enda man inte riktigt hela tiden är säker på vart den bär. Men det är också fäst i en slags vispoptradition som jag inte på något sätt kan komma ifrån att kalla svensktoppsinspirerad. För melodierna är för vanliga, för hörda, för lätta för att gripa tag, något som visserligen gör det gripbart, men som lika gärna återför hela konceptet till det vaga. En märklig hybrid, en sammanlutning av genrer på ett avskalat sätt, som tyvärr alltför lätt blir så avskalat på pondus att man måste anstränga sig för att förstå – och när man gör det tappas intresset alltför fort.

Magnus Sjöberg

JACKPOT "F+"

Surfdog/Playground

Det har kommit en del alternativ country den senaste tiden och inte många förmår att höja sig ur medelmåttan. Jackpot är ett av banden inom genren som i varje fall är på väg upp ur dyn genom att våga bryta mot det traditionsenliga lunket.

Den största delen av skivan innehåller just denna sömnighet som genomsyrar genren, men vid ett par tillfällen tas svängarna ut, då bubblar musiken till och jag vaknar ur min sömn. Tyvärr alltför sällan.

Mikael Barani

JOOLS HOLLAND & HIS RHYTHM & BLUES ORCHESTRA "Friends 3"

Warner

Jag gillade aldrig Jools Holland i *The Tube*. Jag var aldrig någon stor fan av Squeeze. Men jag såg något avsnitt i en serie där han åkte runt i USA och träffade blues- och rocklegender och intervjuade och spelade med dem. Och mjuknade, resignerade, kapitulerade. För jag har aldrig sett någon som kan ta till sig i princip alla musikstilar och få det att svänga med samma slags pianospel, alltid samma pianospel. Flyende, flyktigt och ekvilibristiskt. Alltid lyhört, också alltid berikande och sangviniskt, positivt och en källa till eufori, även om den inte alltid finner sig. Han har gjort ett par *Friends*...-skivor nu, men det verkar som att det är det han brinner för. Och det är inte något fel i det, tvärtom, även om här finns en del redundant saker. Men jag gillar låten med Buddy Guy (som för övrigt aldrig varit någon riktig favorit, det ska erkännas). Här finns också en intressant sak tillsammans med Shane MacGowan (jo, det var ju ett tag sedan...). En sydeuropeiskt smäktande ballad med Nick Cave och Sam Brown (vilken duo!). Och framför allt finns här *Shutting the Doors* med Kirsty MacColl; den på alla sätt starka och personliga Kirsty som jag hoppas sätter färg på den himmel hon numer för oss tyvärr vistas i. En orkesterbaserad popkarameall från 1983. Med oskuldsfull men självsäker röst. En pärla. Men på något sätt känns det, liksom på en del av de övriga *Friends*...-skivorna, märkligt att Jools Holland står som artist, även om han skrivit över hälften av låtarna. För egentligen är det väl bara i samordningssyfte. Vännerna är ju så mycket mer välkända. Eller?

Magnus Sjöberg

JÖRN "Out to Every Nation"

AFM/Playground

Norrbaggen Jörn Lande, som vanligtvis återfinns i Masterplan med bland andra Grapow (ex-Helloween), återkommer här med sin tredje soloskiva. Här bjuds vi med på resa till den bluesbaserade hårdrockens förlovade land och det är rätt tydligt att Jörn helst ser David Coverdale (Whitesnake) som den självklara reseledaren. Trots att han inte når upp till Whitesnakes nivå är denna, för mig, nya bekantskap gemytlig och efter att ha hört låtar som den lugnare *When Angelwings Were White*, fartfyllda *Young Forever* och den tyngre *Living with Wolves* finns ett visst sug efter att söka upp Jörns tidigare soloalster.

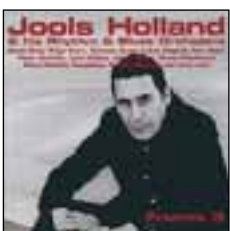
Roger Bengtsson

KHANATE "Things Viral"

Southern Lord/Border

Långsamt. Trötsamt. Tråkigt. Ointressant och långsamt. Doom metal eller noiserock, kalla det vad fan som helst. Jag orkar inte med en skiva som har fyra låtar som är 19.13, 19.50, 9.27 och 11.11 långa. Det blir helt enkelt för mycket av ingenting.

Per Lundberg GB

KID COMMANDO
"Holy Kidcommando"
Ache/Border

Alla vill väl ha en köttgitarr i magen. En som fräter, och vrider om. Kid Commando ger oss två sådana djävulska bestar. "The guitar was invented by indians" får vi lära oss.

När Kid Commando turnerar oförtrutet i månadslånga europaturnéer med sin stenkrosstrasrock är det på en stor missionärsrunda med svårt förbisedda sanningar. De lär ut att baslöst fortfarande är fräsch. Att det finns en fortsättning på Trumans Water, att jazzrock är något som man gör av fusionen Sonny Rollins och Sonic Youth. Att US Maple kan vara förebilder om hur ett arrangemang är och att saker och ting tål att upprepas, länge.

Vi som manglats av dem vid en scen vet att de spelar högt, att de har roliga små shorts och att rytmen försörjer melodin och inte tvärtom. De kan vid en första anblick se knasiga och spexiga ut men jag lär mig snabbt (ett eller två slag senare) att de är långt, långt bortom allt sådant. Istället är de kanske den här kontinentens hårdast jazzande skrammelband. På skiva finns plötsligt också ett annat djup och multitytmiska excesser som driver bluesen långt bort i skräckslagen panik. Jag hör plötsligt kyla, mörker och musik sprungen ur framtida posturbant kaos. När sista spårets ragnaröksgitarr piskas upp, när *Fall, Fall, Falls* kärva riff styckas upp i polyrytmiska urverk då är det svårt att inte bli behagligt skräckslagen och rädd. För man gör ett otroligt misstag om man dömer Kid Commando som ännu en i raden av Jon Spence-kopior. Kid Commandos blues kommer från samma bakgårdar som Blixa en gång hittade sin. *Urban Bushman* sätter precis fingret på vad det är som gör att man ibland vill slå sönder saker och äta rätt kött. Det gör hela skivan föresten. Ut med cyberapan bara.

Fredrik Eriksson

KINGBEES
"Big Boys'n'Pink Ladies"
Last Buzz/Border

Det enda som gör Kingbees till ett proffsigare band än sina medtävlare är att de klår sig snyggare. Förutom det är det inte mycket att hänga i julgranen. De får fortsätta spela på firmafester, bröllop, möhippor och 50-årskalas. Duktiga och kompetenta. Lee Ericsson spelar piano som om han vore jagad av Jerry Lee Lewis med ett hagelgevär i handen. Men där tar det också slut. Det blir inte sexigare än så. Rock'n'roll var bättre förr.

Per Lundberg GB

LALI PUNA
"Faking the Books"
Morr Music

Lali Puna står med fötterna stadigt förankrade i den tyska krautrockens mylla. De lär vara ett av Radioheads favoritband och det är inget man blir förvånad över när man hör *Faking the Books*. Liksom radioskallarna handlar det om musik som lånat mycket av band som Can, Faust och Neu!. Det är pådrivande rock, där trummor och rytmer har stor betydelse, med lager av gitarrer och elektronik. Lali Puna lutar sig inte enbart mot traditionen, de för den faktiskt vidare, så tillvida att de har ett eget uttryck. I deras variant av krauten blir den vackrare och vemodigare än tidigare. *Call 1-800-Fear* är ett gott exempel på detta. I *B-Movie* hör man lite av den New Yorkska new wave-scenen på sent sjuttio- och tidigt åttioital. Allt hade helt enkelt varit frid och fröjd, en skiva värd att hylla, om det inte vore för en sak. En ganska viktig sådan faktiskt. Valerie Trebeljahr sjunger visserligen bra, men hennes röst är inte direkt av

det starka slaget och efter en halvtimmes viskande söt sång blir jag rätt less på hennes dimmiga stämma.

Mats Almegård

LAUREL MUSIC
"This Night and the Next"
Labrador

Tobias Isaksson skriver lugna poplåtar med lätta countryvibbar. Det är soft och smått trevligt men lite i gulligaste laget. Det är helt enkelt för försiktigt och "känsligt".

Sångerskan Malin Dahlberg (även sångerska i Douglas Heart) har en röst som är så ljus och vän att man inte kan låta bli att störa sig på den. Jag gillar flickaktiga röster men den som sjunger måste ha en liten djävul i ögonvrån eller åtminstone en räv bakom örat. Vänheten måste med all nödvändighet vara spelad. Snälla flickor är enligt min mening ganska ointressanta. Huruvida Malin Dahlberg är vän och rar på riktigt eller bara spelar vet jag inte men tyvärr låter hon inte det minsta skenhelig. Det kan bero på att musiken och texterna är skrivna av en man och speglar en mans tankar. Den väna, flickaktiga kvinnan är något många män drömmer om men få kvinnor kan förlika sig med.

Moa Eriksson

MAGNUS
"The Body Gave You Everything"
Anti/BonnierAmigo

Nej, det här är ingen ny singer/songwriter från Sverige. Magnus är ingen person, utan en duo. Och de båda som ingår är kända var och en på sitt håll sedan tidigare. Tom Barman är förgrundsfiguren i konstrocksarna dEUS och CJ Bolland är en legendarisk technoproducent och DJ. Tillsammans har de velat göra en modern dansskiva som inte förlorar pophantverket med melodi och text. En god intention. Och delvis är det lyckat, som i electroclashdoftande *French Movies*. Det är en medryckande låt som kommer att fungera fint som soundtrack till bilutflykterna i sommar. Men resten låter lite för mycket som "rockkille vill prova på dansmusik". Det verkar helt enkelt som om Barman har haft lite för mycket att säga till om. Det är wah-wah-pedaler i drivor och lite rockklyschor som gör att den här skivan, sina goda intentioner till trots, till sist känns ganska såsig.

Mats Almegård

MEAT BEAT MAFESTO
"R.U.O.K. in Dub"
Quatermass/VMF

Redan *R.U.O.K.* kändes som en utflykt ut i dubens ljudlandskap. Så det är kanske onödigt att släppa en omissad dubversion av skivan? Inte alls faktiskt. Det som kändes lite sömnigt och oinspirerat har faktiskt fräschats upp och gjorts mer angeläget. Hela den nya skivan är komplex och mörk, intrikat och mystisk. Det krävs nästan att man likt en arkeolog frilägger lager för lager i musiken när man lyssnar, för ljuden ligger så tätt inpå varandra att man alltid riskerar att missa något om man bara slölyssnar. MBM har faktiskt med denna skiva visat att de inte tillhör några bodymusic-föredettingar utan att de fortfarande har något nytt att tillföra. Sen må det nya vara uppdateringar av ambient, dub och minimal techno. Men det är uppdateringar, inget trött harvande.

Mats Almegård

MIMIKRY
"Kryptonit"
Birdnest/BonnierAmigo

I slutet av nittiotalet retade två dalmasar Martin Timell till vansinne i teveprogrammet *På rymmen* och de blev Hjalte och Heavy med hela svenska folket. Skivan *På rymmen* släpptes och sålde i smått ofattbara 80 000 exemplar. Med som sidekick var resten av Mimikry och nu är det dags för

bandets tredje skiva under gemensamt namn. Och det är inte helt överraskande svensk vispunk i Lars Winnerbäckss-anda som gäller även om Mimikry har svårt att nå upp till samma nivå. Visst svänger det ibland, men de säger det själva i *Nu igen* med raderna "allting går i cirklar, allting börjar om igen". Och det är ingen positiv nostalgi.

Andreas Eriksson

MÚM
"Summer Make Good"
Fat Cat/Playground

Isländska Múms stillsamma popelectronica är liksom som själva föreställningen om isländsk popmusik. Buttert dramatisk, vackert och mytiskt hemlighetsfullt. Det sjungs ljusst viskande, som en snålblåst över ett kargt landskap (dataanimerat, blekgrönt, vindpinad slätt, etc.). Visst är likheterna ibland slående mellan Múm och deras landsmän Sigur Rós men inte så att man rör ihop dem. Múm är barnsligare, spattigare och mer lekfulla trots deras sömniga framtoning. Deras förra skiva, *Finally We are No One*, var dessutom späckad med fina melodier och skimrande vemod, i koftor och halsdukar. Elektronisk pop som i all sin artificiella kyla ändå var varm och inbjudande.

Summer Make Good, är faktiskt mer i samma anda. En fullkomligt logisk fortsättning på vad gruppen gjort under hela sin karriär. Förstås på gott och ont. Möjligtvis är sällligheten och de smått ofokuserade melodierna än mer påtagliga, men harmonikan är kvar mitt ibland allt knaster. Jag kan ändå inte låta bli att förundras över grupper som så är oerhört konsekventa och nästintill ortodoxa med sitt eget uttryck. Drömmande och nästan new age-igt glider brus och fragment runt bland det söta, det klipps och klistras, collagepop med dimmig blick. Fast nu inte särskilt spännande, Múms mallar må i sitt innehåll vara plastiska men som de ramar de är, är de fullkomligt hårda. Trots allt, rörande vackert.

Fredrik Eriksson

NILS LANDGREN FUNK UNIT
"Funky Abba"

ACT
 Tydligen gav Benny Andersson sin välsignelse till trombonisten Nils Landgrens senaste projekt – att försöka funka till en näve Abba-låtar. Så med bland andra Viktoria Tolstoy, Sharon Dyal och Magnum Coltrane Price tillbringades fyra dagar i den klassiska Polarstudion. För att få draghjälp av historiens vingslag därinne, får man förmöda. Av resultatet att döma gick det väl sådär ...

De flesta av Abbass låtar är ju klassiska hits, formidabelt ihopknäpade av Benny Andersson och Björn Ulvåeus. Plockas deras produktion, finlir och småsaker som gjorde helheten bort, då behövs en del som kompensation. Sänka tempot och låta allt vanka på i samma smådassiga tempo är ingen bra idé – och när Magnum Coltrane Price i *Voulez-Vous* börjar rappa om DVD-filmer hamnar nivån strax under avloppsvattnets.

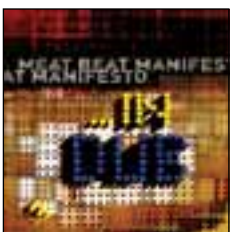
Vissa kulturskatter mår bäst orörda. I detta fallet borde Nils Landgren inte ens fått låna nycklarna till studion.

Niklas Simonsson

NOSEY JOE & THE POOL KINGS
"Nosey Joe & The Pool Kings"
Enviken/BonnierAmigo

Med mullrande pukor, djungeltjut, darrande gitarrslinga och pockande blås inleder Nosey Joe & the Pool Kings sitt självbetitlade debutalbum. Bandleadaren förkunnar att han ska "flip and flop and do the bop with you", och swingpartyt är i full gång.

Den här retroorkestern består av folk som tidigare spelat i band med roliga namn

som The Go Getters, Wild Fire Willie och Knockout Greg. Och just att ha kul är förstås själva meningen med sådan här musik.

Nousey Joe och hans Pool Kings verkar i alla fall ha hur kul som helst och det smittar av sig på lyssnaren. Deras rockabillydof-tande swingmusik är gjord enligt konstens alla regler. Stora kostymer och waxade frisyrier. Ståbas och livlig blåssektion. Lägg till en sångare med både darr och riv i rösten och ni har musik som jag tror att de flesta skulle se som charmig och go'. Trots det har nog en sådan här platta svårt att nå utanför de svettiga och rökiga swingklubbarna. Vilket är lite synd.

Daniel Axelsson

NOTRE DAME "Demi Monde Bizarros" Osmose/Sound Pollution

Sympatiska Snowy Shaw doppade en gång fötterna i King Diamonds karriär och blev med en gång världskändis. Nu släpper han ännu en platta med sitt band Notre Dame, med inspiration och idéer hämtade från Mercyful Fate, Ministry, SS Death och Marilyn Manson. Till och med Notre Dames logga, bokstaven N, är en kopia Marilyn Mansons M. Eller är det tvärtom?

Förutom svenske Snowy Shaw består Notre Dame av karaktärerna Vampirella samt Jean Pierre och Mannequin de Sade. Och ta allt det här med en nypa salt för guds skull, Notre Dame har humorn på rätta stället. Ett band som tar med den trötta covern *These Boots are Made for Walking* måste vara ironiska.

I kamp med färskare releaser från In Flames, My Dying Bride, Iced Earth och kommande Slipknot står sig Notre Dame dock ganska slätt.

Torbjörn Hallgren

PAPA DEE "Live it Up" MNW/BonnierAmigo

Papa Dee är respekterad för flera saker. Sitt radioprogram P3 Rytmen. Sitt reggae-kunnande. Sin propa klädstil. Som soloartist har han nog inte riktigt samma anseende. Och allvarligt talat – finns det någon normal människa som har Papa Dees tidigare plattor på hedersplats i skivsamlingen? Jag känner i alla fall ingen. Hur som helst, *Live it Up* kan däremot bli någon sorts upprättelse. Det är en nämligen en bra och modern reggae- och dancehallskiva.

Arbetet med albumet påbörjades redan 2001, och har tagit Papa Dee runt om i världen. Han har besökt New York, Miami och Jamaica. Samarbetat med Lady Saw, Richie Stephens och Tony Kelly (mannen bakom Sean Pauls *Like Glue*). Kommit hem med ett internationellt och fräscht sound. Titelspåret *Live it Up* är catchy dancehall där Papa Dees lena röst samsas med Danny Englishs mullrande stämma. *Yesterday, Today & Tomorrow*, en duett med Anna-Maria Espinosa, är glad och tidlös gungamed-reggae. *Murder in the Dancehall* är en livlig och småkull version av Sophia Ellis-Baxters stora hit *Murder on the Dancefloor*.

Någonstans mitt i skivan sjunger Papa Dee att "Fire Burning/It's getting out of control". En riktigt så stor brasa är inte *Live it Up* som skiva. Men, en liten låga har allt tänts.

Daniel Axelsson

PHOENIX "Alphabetical" Source/Capitol

I'm an Actor är en superskön hybridlåt med nerv och slö rytmen som hackar sig fram till rytmen av ett avlägset tåg, men klart lysande på *Alphabetical* är ändå varmmjuka singeln *Everything is Everything*. Med ett överflöd av klingande och klingande ljud i

bilden kramar den ömt ditt hjärta och lovar i princip att sommaren är runt hörnet. Textmässigt är den också sådär vimsigt kär som en riktigt nödvändig poplåt ska vara.

Utöver dessa spår finns det inget på fransmännens andra platta som fångar min uppmärksamhet. Det är småputtrigt och bekvämt, men egentligen rätt så avslaget. Och drömskt. På ett trist sätt.

Gary Andersson

PONY CLUB "Family Business" Setanta/Border

Vanlig, väldigt vanlig brittisk rockpop. Men som alltid med det vanligt brittiska så är det gjort med charm och på ett sätt som gör att man gärna lyssnar på det. Pony Club befinner sig dessutom rätt långt ut på den episka bryggan som leder mot gospelhybrider, mot det storvulna och yviga. Inte alls speciellt långt ut, men man kan ana den stora öppenheten, den som leder mot arenarocken.

Det är det jag tycker blir lite tråkigt med *Family Business*, men jag protesterar inte, jag säger varken tvi eller vale, utan sluter eventuellt bara något finger bakom ryggen i försvar. Ofta kan det dessutom vara rätt opretentiöst, som ett Clearlakes småbröder, som gör vad de vill, på vilket sätt det vill. Men till slut, när allt är sagt och gjort, när skivan tagits ur spelaren och allt åter är tyst, konstaterar man att det var en rätt okej skiva. Men man kommer inte ihåg varför. Nästan kemiskt flyktig.

Magnus Sjöberg

PULLEY "Matters" Epitaph/BonnierAmigo

En genre som är orhört ovanlig idag är skatepunk. Oftast hör man det inte alls om det inte är häftiga inslag på teve från någon tävling eller liknande. Nej, genren verkar vara helt bannlyst i alla andra sammanhang. Personligen tycker jag inte att det är så konstigt eftersom det mesta låter relativt likadant.

Rutinerade Pulley levererar varorna utan att på något sätt föra mer väsen än nödvändigt. Fler dynamiska avbrott som det akustiska stycket *Thanks* efterlyses.

Mikael Barani

RAGNAROK "Blackdoor Miracle" Regain/Sound Pollution

Att ständigt jämföras är människans lott. Norska svartmetallband kommer alltid att mätas mot jättar som Dimmu Borgir och Satyricon. På den skalan hamnar Ragnarok i mitten.

Blackdoor Miracle omges av en mur av distat gitarrangel och sångaren Hoests skrikiga rivjärn. Kruket är att murarna har växt ihop. Det finns inte någon dynamik, gitarrerna brusar, brusar och brusar. Produktionen är därför ofta alltför dimensionslös för att melodierna ska komma fram. Synd, för det finns väldigt bra slingor närstånds där inne i murbruket. Ragnarok gör absolut inte dålig musik.

Det finns också glimtar, och trion *Rites of Geburah*, *Blackdoor Miracle* och *Murder* tillhör Ragnaroks främsta. I de låtarna kommer melodierna fram lite bättre, och det är då deras svartmetall är som bäst. Men texterna verkar avskyvärda. I en nättidning har Jontho förklarat att *Murder* handlar om att "släppa loss sin mördarinstinkt på liv som är mindre värt." Samma idé delar han med nazisterna på 1930-talet.

Torbjörn Hallgren

RATATAT "Ratatat" XL/Playground

New York-borna Evan Mast och Mike Stroud började spela tillsammans för ett par år sedan, först under namnet Cherry, men

sedan förra hösten som Ratatat. Mast är programmerare och gör grunderna till låtarna: beats, harmonier och melodier. Sedan lämnar han över till gitaristen Stroud som fyller på med riff och solon, utvecklar och finlirar. Resultatet är en slags rockig version av electronica som borde tilltala alla som gillar organisk electronica i stil med Four Tet eller postrockare som Tortoise.

Därmed inte sagt att Ratatat når upp till samma höjder som dessa. Ofta är harmonierna vackra och låtbygget kompetent, men det stannar där. Ratatat har för lite finurlighet för att det ska bli intressant på riktigt. Inledande *Seventeen Years* är exempelvis en låt som börjar bra, men när allt efter inledningen bara går på räls är det lätt att det blir syrefattigt. En spännande injektion av intrikata breaks eller nya ljud, eller en tvist i melodin skulle de vunnit på. Som det är nu malar det på i samma tonart, med samma raka takt och det enda som händer är att Stroud fläskar på med rockiga riff. Och det gör inte att man förvånas direkt.

Jag tror att Ratatat skulle ha vunnit på att samarbeta mer och inte låta Mast göra alla grunder. De borde ha bollat lite mer idéer med varandra. Eller så skulle de ha lärt av typ Tortoise, som de spelat live med några gånger. För de vet att en låt inte är klar förrän den är slut och att mycket kan hända under resan.

Nu är Ratatats debut inte dålig, men som sagt: det blir lite tråkigt. Det känns som de hade ambitionen att tilltala en publik öppen för spännande och intressant musik. De lyckas snarare göra schysst bakgrundskomp till en dag på jobbet och det får nog ses som ett misslyckande. Men grunderna finns där och i händerna på en bra remixare eller producent tror jag att Ratatat skulle kunna bli bra på riktigt.

Mats Almegård

RAUN "Dance Jon" Drone

Än mer i raden av folk där nytt och gammalt blandas. Som försöker stöpa traditionell musik i nutida dräkt. Och emellanåt lyckas Raun i sitt syfte. För det finns blandning av både upptempo och lugn. Av både puls och naturromantisk sköhet, av både skog och industri. Men jag letar och letar, letar förgäves efter det där lilla extra. Det där som måste till för att Raun ska bli ett nordiskt folkband som är både nu och då, som är både forn-, sam- och framtid.

Det finns många intressanta ansatser, *Sordarvalla* är en. Men det sker med för små, subtila medel. Det hinner aldrig växa sig starkt, det hinner aldrig övertyga om varför Raun är det stora bandet de säkerställer. Mycket låter så tyglat att det exempelvis live skulle kunna brista ut i blom. Och på något sätt känns det signifikativt att jag när jag lyssnar på skivans bästa spår *Dance Jon* egentligen mest sitter och tänker på Hedningarna. Visserligen ett bra betyg, men jag tror inte det är till Rauns gagn att man vill börja lyssna på något annat under tiden.

Magnus Sjöberg

RHAPSODY "Tales from the Emerald Sword Saga" SPV/Playground

Det här är en genialisk release. För att haussa upp Rhapsodys kommande album släpper deras skivbolag sexton låtar från de senaste årens temaalbum om Sagan om smaragdsvärdet.

För den som står ut med attityden "snabbast vinner" och klämkäcka refränger utan större finess rekommenderas Rhapsody, power metalbandens moder. Ofta är det bra musik, och slutet på *Wings of Destiny* är ett tips till alla som funderar på soundtrack till sin egna begravning.

Även om vissa titlar kan tyckas forcera-
de (*Knightrider of Doom*) och elitistiska
(*Wisdom of the Kings*) så känns det okej. I
efterdyningarna av Peter Jacksons filmer
gör titlar som *Forest of Unicorns* och *The
Village of Dwarves* att man vill läsa texter-
na, även om Black Adders fula nuna ibland
frambringas av musiken.

Torbjörn Hallgren

MIKAEL RICKFORS "Lush Life"

Sonet/Universal

Man hör inte av honom ofta, Rickfors. För
många alltid förknippad med *Vingar*, låten
som förde honom in i alla vardagsrum, alla
vardagens kryp, till arbete och till fest.
Men det har alltid också funnits mer att ta
av. På *Lush Life* är det en rätt avskalad
artist vi oftast hör. Lite rock och lite blu-
esflirtar, som vanligt, men mest jazz. Soft,
lite smårökigt, men aldrig så det överskri-
der normen.

Det som imponerar här är coverversio-
nerna, som stökas till, skalas av, plockas
isär och sätts ihop för att passa visionen.
En intressant version av Hothouse Flowers
Learning to Walk. En bra *Work Song*. En
vacker *Both Sides Now*. Också helt okej
egna nummer, för Rickfors vore inte Rick-
fors om det inte fanns egna låtar med på
ett album. Kul att höra, skönt att veta.

Det är ingen tidlös skiva. Det är inget
mästerverk. Men det är ett dokument som
håller i alla fall en vär.

Magnus Sjöberg

STERLING ROSWELL "The Psychedelic Ubik"

Jungle/Sound Pollution

Sterling Roswell växte upp i Afrika och lyss-
nade på Beatles och Hendrix men det var
hemma i England han mötte Pete Kember
(aka Sonic Boom) i den lokala skivaffären
och det så klick. De kunde inte lyssna sig
mätta på MC5, Velvet och The Who. Jason
Pierce kände de redan och Spacemen 3 var
ett faktum och Rosco var med i två år.
Sedan var han med i bandet Darkside och
nu debuterar han med *The Psychedelic
Ubik*. Space age pop är hans egen benäm-
ning på musiken. Det pendlar mellan det
atmosfäriskt Spiritualized-aktiga till mer
elektroniskt och en del som säkert fungerar
på dansgolven. Om det finns någon rättvisa i
popvärlden borde Roswell bli lika uppskat-
tad som någonsin Spacemen 3 eller Spiritu-
alized. Gör man en låt som *Girl from Orbit*
som är fyra minuter och tio sekunders ljuv-
ligt kosmisk popmusik bör man ha all
respekt. Eller *Time Loops* som är instru-
mental med sköna vibbar åt Kraftwerk –
och så fortsätter det. Ljudäventyr blandat
med pop. Det är spacerock helt befriad från
hårdrocktendenser. Skönt.

Jonas Elgemark

THOR RUTGERSSON

"I Know, but I'm Still Hoping for a Happy
Ending"

TRR

Whatever Comes Around är en underbar
låt på unge Thor RutgerSSons debutalbum.
Dess refräng fångar in hopplösheten hos en
kämpande artist med raderna: "So the
records company won't call/And my dreams
are falling off the wall".

Skivan är i övrigt en trivsamt färd genom
soulrockigt ylande och singer/songwriter-
melodier. Vore det inte för känslan av för
mycket flörtande med amerikanskt slätstru-
ken pop/rock-låtskrivaranda hade mitt hel-
hetsintryck varit högre.

Mikael Barani

KATE RYAN "Stronger" Capitol

Franska tonårsstjärnan Alizees förträffliga
Mylene Farmer-skrivna popsinglar verkar
ingen utanför Frankrike vilja veta av. Bel-

giska sångerskan Kate Ryan sålde däremot
hundratusentals exemplar av sina trista
eurocovers på gamla Mylene Farmer-hits
för ett par år sedan. Nu är Kate tillbaka
med ett nytt album – utan Mylene Farmer-
covers men fullt av samma asexuella och
standardiserade ursäkt till dansmusik.

Thomas Nilson

NICOLA SARCEVIC

"Lock-Sport-Krock"

Burning Heart Records

Det dräller av medlemmar ur band som
sticker ut på soloutflykter, oftast då på
äventyr i singer/songwriter-land. Med milt
sagt skiftande resultat. Bara för att Kristo-
fer Åström lyckats förträffligt innebär det
inte att allas försök får positivt resultat.

Millencolinsångaren Nikola Sarcevic
öppnar annars strålände på sin soloutflykt.
Förstasingeln *Lovetrap* är riktigt, riktigt
bra – en sedvanlig genresnyftare om svek,
brustet hjärta och bittert vemod. Men Sar-
cevic gör missen att tugga på med samma
ämne, oftast utan att ändra innehåll eller
ens ord som beskrivning. Och det håller inte
att sjunga så hela plattan. Men singeln plus
ett par spår till är verkligen skitbra. *Lock-
Sport-Krock* hade kunnat bli en suverän
EP-skiva istället. Men det kan ha varit ett
nödvändigt utlopp inför sommaren, då Mil-
lencolins nya skiva tydligen ska spelas in.
Återstår att se om detta hjälpte.

Niklas Simonsson

SCHNEIDER TM

"Reconfigures"

Earsugar/import

ELLEN ALIEN

"Remix Collection"

Bpitch Control/Goldhead

Remixskivor blir allt vanligare. Här är två
artister som gjort varsin räcka remixar,
som de nu samlat ihop och ger ut med det
egna namnet störst – vanligtvis är det ju
originalartisten som får stå överst, även om
remixaren gjort radikala förändringar.
Både Schneider TM och Ellen Alien utgår
från en ganska kantig typ av electronica,
där man undviker raka rytmspår. Därifrån
går Schneider TM åt det underfundiga pop-
hållet, medan Ellen Alien är mer åt techno-
hållet med fetare beats och syntar. Det är
kanske inte så underligt att Schneider TM
har aningens mer välkända och poppigare
originalartister, till exempel Lamb, Ruby,
Lambchop och Boss Hog. Ellen Alien å sin
sida har remixat Covenant, Gold Chains och
Miss Kittin. I det stora hela är det Ellen
Aliens *Remix Collection* som är intressan-
tast, *Reconfigures* känns alltför anonym
och puttrar mest på utan att något fångar
lyssnarens uppmärksamhet i någon större
utsträckning. Ellen Alien är inte så försynt
utan bankar på rätt bra, särskilt versioner-
na av Apparats *Koax* och Covenants *Bullet*
tar välförtjänt plats. Men så har hon ju
också gjort musik sedan början av nittiotalet.

Henrik Strömberg

DANI SICILIANO

"Likes..."

!K7/Border

Hon är cool, Dani Siciliano. Hon sjunger
mjukt, men inte svagt, inte utan bestämd-
het. Hon är inte bara sångerska och låtskri-
vare, hon gör även musiken, cool modern
electronica som inte skäms för sig. Tydligen
har hon lärt sig en del av att arbeta med
Matthew Herbert, med flera. Att andra spår-
ret på *Likes...* är en cover på *Come as You
Are* kändes först lite klichéaktigt, men hen-
nes tolkning växer. Betydligt roligare än
Joss Stones tråkiga version av *Fell in Love
with a Girl*, för att jämföra med en liknan-
de radikal omtolkning. Det är inte lätt att
bli upphetsad över en så sval skiva som
Likes..., men det glimrar definitivt till flera
gångar, mer ju oftare man lyssnar på den.

Henrik Strömberg

SLUTS OF TRUST

"We are All Sluts of Trust"

Chemikal Underground/Border

Den här duon låter sig inte fångas utan
kamp. Med hysteriska gitarrer i en vansin-
nesfärd med destination mot en underlig
variant av rockmusiken och med tunga
trumslag undslipper Sluts of Trust igenom
det mesta som kallas för kategorisering.
Och det är precis vad de vill. Jag är överty-
gad om det.

Men det finns mer strukturella ingredi-
enser, som i *Let's...* där det är möjligt att
få ett litet grepp om musiken. Fast jag är
nöjd med det hysteriska och kaotiska. Kre-
ativitet i överflöd ger oftast ett mångbott-
nat resultat och så är fallet hos Sluts of
Trust. *We are All Sluts of Trust* skakar om
din musikaliska värld på ett finurligt sätt.

Andreas Eriksson

SLY & ROBBIE MEET MAD PROFES- SOR

"The Dub Revolutionaries"

Ras/Border

Naturligtvis låter det bra när den välkända
rytmduon Sly Dunbar och Robbie Shake-
speare slår sig ihop med den lekfulle dub-
mästaren Mad Professor. Men samtidigt
går gubbarna lite på tomgång och åstad-
kommer inte mycket mer än ett kompetent
dubalbum. Det lyfter aldrig riktigt vilket
man kan kräva av den talangfyllda trion.
Lyssna hellre på något av Mad Professors
album, förslagsvis på det nio år gamla *It's
a Mad, Mad Mad Professor* där mannen är
i tokig toppform.

Robert Lagerström

SON KITE

"Colours"

DS/Cosmophilia

Tycker att artister som Son Kite får oför-
skämt lite utrymme i musikmedia. Får väl
själv ta mig lite av det. Visst, det är svårt
med en genre som förknippas så starkt med
droger. Säger man rave eller trance så ser
man bara galet dansande ungdomar som
kan hålla på tills de faller ihop av ren
utmattning. Son Kite borde istället katalo-
giseras under fliken "meditativ-må-bra"-
musik. Herrarna Brink och Kratz är i prin-
cip okända i Sverige. I övriga länder är det
tvärtom. Stjärnstatus i ordets rätta bemär-
kelse.

Det är onekligen en skön känsla som
Colours framkallar. En enkel skiva. Trance
är ingen komplicerad musikform. Tvärtom.
Lyssna på *Colours* i ett svep. Låt för låt
funkar absolut inte. Son Kite bör få ett
större genombrott i Sverige också. Det är
de väl värda.

Per Lundberg GB

SOUTHERN CULTURE ON THE SKIDS

"Mojo Box"

Yep Roc/Border

SCOTS har funnits med sedan mitten av
ättioitalet och har åtta fullängdare, någon
enstaka EP och några singlar på sitt sam-
vete. På *Mojo Box* levereras en hop låtar
med en härlig touch av femtiotalets rock-
'n'roll. Första hälften av plattan är nästan
helt omöjlig att stå emot och när den
instrumentala surfpop-rökaren *The Wet
Spot* klingat ut kan jag önska att SCOTS
valt att avsluta där. En sexlåtars EP utan
en tråkig stund är betydligt intressantare
än en 13-spårs fullängdare som inte håller
mättet. Kanske är problemet att det blir lite
mycket Wilmer X av det hela i slutskedet
och det reder de som bekant bäst ut själva.

Roger Bengtsson

SPAN

"Mass Distraction"

Island/Universal

Norska Span är enligt hemsidan "Norwegi-
an turbo rock'n'roll commandos". Själv
säger jag att det verkar vara överflöd på
radiatorock denna månad.

De stora idolerna verkar vara Foo Fighters, vilket inte är fy skam i min bok. Men idoler ska man inspireras av, inte låta ta över ljudbilden helt. En av de få undantagen är *Missing in Stereo* – en vacker ballad som har en egen känsla över sig.

Mikael Barani

SPOCK'S BEARD "The Light"

Inside Out Music/Border

När äldre inspelningar förpackas på nytt, biläggs med extralåtar eller alternativa tagningar och får remastrat ljud finns det inga som helst invändningar från min sida. Däremot känns det lite märkligt att en platta som släpptes 1995 behöver ljudförbättras. Bonusspåret som lagts till är en demovariant av skivans första spår *The Light* och intresset för gruppen bör nog vara gediget om det ska berättiga till ett nyköp. Med risk att progmaffian står ilska bakom husknuten och väntar väljer jag ändå att skriva att detta är ganska tråkig musik. 15.33, 12.03, 23.07, 6.11 plus demospåret 15.18. Kul i teorin men i praktiken hade jag mycket hellre sett att materialet delats upp i fler låtar. De sista fyra minuterna på inledande *The Light* hade gärna fått ligga som en egen låt, kanske också på en egen skiva – då hade lovorden från mig varit idoga. Nu nöjer jag mig med att säga att väl genomarbetade texter och stor musikalisk begåvning inte är tillräckligt för att hindra ett visst mått av tråkighet.

Roger Bengtsson

GENE SUMMERS "Do Right Daddy"

Enviken/BonnierAmigo

Som ett eko från mitten av femtiotalet står Gene Summers vid mikrofonen som om tiden stått stilla. Rockabilly tappat direkt från källan. Svänger en hel del på skiva. Men det är live som är det rätta elementet. *Do Right Daddy* är så äkta att självaste Joey d'Ambrosio är med och spelar saxofon. Vem han är? Joey var med i Bill Haysley band och spelade på *Rock Around the Clock*.

Per Lundberg GB

SWAN LEE "Swan Lee"

Gogo/Playground

Man lever bara två gånger.

Så när man glider in i sitt andra liv – eller album, om man vill vara mindre vitsig – så överger Swan Lee de 007-tintade balader som präglade grammisnominerade debutalbumet *Enter* – singeln *Tomorrow Never Dies* ratades till förmån för Sheryl Crow på Bond-rullen med samma namn – och kliver istället in i klassiska Tambourine-studion.

Borta är därmed alla de bombastiska manér som bodde c/o Goldfrapp, borta är de Stora Gesterna och istället blir det mer lågsniffande melodisk pop som stundvis skarvas över i vad man nuförtiden betecknar altcountry (*Bring Me Back*).

För en uttalad drama queen som under-tecknad så hade dock lite mer pompa tagits emot med öppna armar.

Kristofer Ahlström

TEKLA KNÖS

"Hellre däre än marionett!"

Etik & Moral/Sound Pollution

Tekla Knös gör det inte lätt för sig och de ska ha all heder för det. Med en musik som ligger mellan den engelska punken och Ebba Grön och ett budskap som kombinerar vanliga vänsteråsikter med en djup kristen tro är det är upplagt för debatt. Och just den blandningen ger texterna ett djupare innehåll, även om jag inte tillhör den troende skaran.

Tekla Knös flörtar dessbättre inte lika mycket med vispopen som så många andra svenska punkband utan kör istället gasen i

botten och använder det engelska språket när det svenska inte räcker till som i *Anti-State* och *In Greed We Trust*. Jag blir kanske inte religiös av *Hellre än däre än marionett* men bra är det, eller mycket bättre än annan nutida svenskspråkig punk i varje fall.

Andreas Eriksson

THORN.ELEVEN "A Different View" SPV/Playground

Tvi! Tvi, tvi, tvi! Låtsångest är så oerhört tråkigt. Fred Dursts små älsklingar i Staind var mer än nog för min del, och nu kommer de tillbaka i tysk reinkarnation. Skillnaden är att tempot är lite snabbare och att sångaren har hår. Däremot är det en annan i bandet som är flint.

Mikael Barani

THRICE

"The Artist in the Ambulance"
Island/Universal

Efter två releaser på Sub City är det dags för majorbolagsdebut för Thrice. Och jag kan förstå varför. Thrice levererar en blandning av emo och hardcore som förmodligen går hem i breda lager hos de amerikanska kidsen. Lite Jimmy Eat World möter Blink 182 och Sick of it All. Stundtals är det inte så illa, inte när influenserna från det sistnämnda bandet ger sig tillkänna, överlag är det dock aningen jämntjockt. Och så har Thrice det där extremt amerikanska soundet, något som i och för sig inte behöver vara något fel, men som kan vara lite trist i längden. De var nyss på Europaturné med NOFX med spelningar både i Stockholm och i Göteborg, så nog rullar det på för Thrice. Men, är det punk och emoblandad hardcore du är ute efter gör du bättre i att leta upp genrekollegorna Strike Anywhere senaste alster *Exit English*, en bitvis fulländad kombination av de nyss nämnda musikstilarna.

Martin Lundmark

THULSA DOOM

"... and then Take You to a Place Where Jars are Kept"

Devildoll/Sound Pollution

Norrmän fortsätter att släppa intressanta rockskivor som på ett eller annat sätt är ute och vandrar i den amerikanska öknen. Senaste i raden är Thulsa Doom som med sitt andra album landar med en mörk duns i sjuttioalet. Bandet, där alla medlemmar har Doom som efternamn, tar inte lätt på sin uppgift. På ... *and then Take You to a Place Where Jars are Kept* är det hårda riff och tunga melodislingor för hela den norska slanten. De står bredbent utan att det känns stereotyp. *Why Do You Keep (Watching the Porno) After You Came, Kick Me and Hold the Parade* är tre utmärkta exempel. Enda gången det blir mindre spännande är när de drar ner på tempot onödigt mycket i *Shot by Both Sides*.

Thulsa Doom bildades som ett sidospår till Black Debath, och har redan skördat stora framgångar i hemlandet. Bland annat har de erövrat en norsk Grammy och det förvånar mig inte. Norrmännen har ju vid flera tillfällen visat prov på bra smak.

Andreas Eriksson

TORTOISE

"It's All Around You"

Thrill Jockey/Border

Det har länge varit arbetsamt att förhålla sig till Tortoise. Efter deras banbrytande *Millions Now Living Will Never Die* har deras musik länge varit skrämmande nära den slippriga fusionen mellan melodios cocktailjazz, electronica och rock utan att vara det ena eller det andra. Att då dra till med den numera så urholkade termen postrock har både känts krampaktigt tvunget som otillfredsställande. Fast egent-

ligen är det fullkomligt meningslöst att haka sig fast vid klassificeringar och poänglösa genrer. Tortoise instrumentala exposéer kan kanske vara totalt egna och fylla funktionen av ett auditivt arkitektkonstor utan att tvingas förhålla sig till sin omgivning annat än i de rum där de uppträder.

Ändå, *It's All Around You* är liksom arketyper för en genre snarare än en skiva att fyllas av och verkligen lyssna på. Produktion och ljudbearbetning verkar angelägnare än det som faktiskt spelas. Det fanns en våghalsighet och kantighet, ett sätt att kanske komma bortom blues- och rocktraditionen som en gång gjorde Tortoise till en spännande grupp som faktiskt levde upp till termen postrocks bokstavliga betydelse. Steve Reich, Can och Slint kunde mötas över en latte och faktiskt gå därifrån, med en laptop under armen, i en helt ny riktning. Det känns så länge sedan. Världen är en helt annan nu än för åtta år sedan. Tortoise är verkligen en sköldpadda som senast 1996 stack ut huvudet och tog en nypa samtidsluft. Under skalet idag börjar det så smått vara lite unket och kvavt. Syrebrist eller inte, särskilt trötta är inte Tortoise. Det pluttar, fräser och bubblar fullt tillräckligt. Inte heller upprepar de sig särskilt mycket. Mest handlar det om att allt det spännande, kantiga och avantgardistiska inte är närvarande och framför allt att innehållet inte känns så angeläget längre. De är en grupp överkompetenta studiorävar som hittat sin form att stöpa trivialiteter i. Vackert och skickligt men ändå bara studiodesignade poänglösheter som endast får redaktionen på The Wire och dess läsare att förstummat lyssna, häpna och kanske jubla. Vi andra sitter med en skiva ganska tradig elektronisk jazzrock.

Fredrik Eriksson

TWISTA

"Kamikaze"

Atlantic/Warner

Lottovinsten för Twista stavas *Slow Jamz*. Denna softa och sexiga Kanye West-prodda hit har gjort Twista till en storsäljare i hemlandet, frågan är därmed om han klarar att leverera ett helt album. Med stirrig turbo-rap försöker han i alla fall.

Men denna moderna guldinfattade r'n'b står till största del på stället och stampar. Trummorna rasslar och basen bumpar utan att man blir speciellt sugen på att vare sig dansa eller hängla. Det enda som garanterat händer är att Twista tjackar ett dyrt hus med bubbelpool och biljardrum i källaren. Och det kanske han är värd. Men det är han i så fall inte ensam om.

Gary Andersson

U.D.O.

"Thunderball"

AFM/Playground

"Den femte ängeln blåste i sin basun. Då såg jag en stjärna som hade fallit från himlen ner på jorden. Åt den gavs nyckeln till avgrundens brunn. Och stjärnan öppnade avgrundens brunn, och rök steg upp ur brunnen som röken från en stor ugn, och solen och luften förmörkades av röken från brunnen."

Uppenbarelsboken 9:1 och 9:2.

Några tusen år senare släppte killen som gav valk-nacken ett ansikte *Thunderball* och inget var sig längre likt på jorden. Det enda som kan vara ett ljus i mörkret är att mycket sämre än så här kan det inte bli. Lägg av, Dirkschneider!

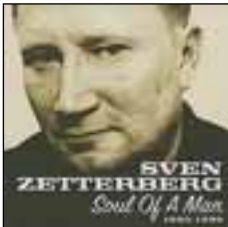
Per Lundberg GB

VINTERSORG

"The Focusing Blur"

Napalm/Sound Pollution

Det här är ett typexempel på musik som är väldigt rolig att göra men långt mycket tråkigare att lyssna på. Det är komplicerat,

ganska egensinnigt, och en del riff är riktigt catchy. Men det räddar inte helheten.

Vintersorg spelar progressive metal med ett runt, pruttigt basljud, syntljud från atari- och amigaspel samt inslag av vaudevill. Vintersorgs rötter i svartmetallen märks också av.

De fans som hänger upp en plansch på Vintersorg sätter den förmodligen bredvid sin plansch på Stephen Hawking. Med kosmiska texter som "Into the arena Einstein stepped, And widened the universal concept" känns det inte så engagerande för oss övriga.

Torbjörn Hallgren

THE VISION BLEAK

"The Deathship Has a New Captain"
Prophecy/Sound Pollution

Horror metal är en märklig genrebemärkning. Är tanken att ge liknande effekter som dess filmiska variant så misslyckas tyskarna (de kan inte vara något annat med den brytningen) kapitalt då debuten är en småtrevlig historia. Musiken är doom- och goth-doftande och den kvinnliga sopranen leder tankarna åt operahållet emellanåt. Lyriken är så där tramsigt skräckfilmsflirtande med titlar som *Wolfmoon* och *Horror of Antarctica*. Det tunga rifftet i *Metro-polis* går inte av för hackor och den furiösa refrängen i *The Night of the Living Dead* skulle med självklarhet ta plats på vilket blandband som helst. De övriga sju spåren når dock inte upp till samma höga nivå.

Roger Bengtsson

WEIRD WAR

"If You Can't Beat 'em Bite 'em"

Drag City/Border

Det känns som alla omotiverat gillar Ian Svenonius. Jag tycker väl helt enkelt inte att han är så sexig, cool och genial som folk säger. Men jag har väl fördomar om funkig rock som bägnar av manifest och doktriner.

Men någonstans på vägen under *Weird Wars If You Can't Beat 'em Bite 'em* börjar mina fördomar om Svenonius musikska-pande försvinna. Det finns en snöighet och en psykedelisk ådra som kittlar. Gillar dialogsången i *Chemical Rank* och den stela trumrytmen och den härligt svärgreppbara *Lickin' Stick*. För att inte tala om introet *Music for Masturbation*, skivtiteln och det sjukt högt mixade gitarrsolot i *Grand Fraud*. Men skivan hade växt ytterligare av lite större variation i låtarna. Fortfarande känns Svenonius nät lite för grovmaskigt för att jag ska fastna för alltid.

Men på det stora hela är *If You Can't Beat 'em Bite 'em* en ganska svängig och reko skiva.

Johan Joelsson

XV KILIST

"Alfa Aroma"

Spiral Trax

Den lilla göteborgsetiketten Spiral Trax fortsätter att sprida psykedelisk trance till världen. Efter att ha spelat in en tolvtum-mare för bolaget gör schweizaren Kilian Horvath sitt andra album som bjuder på atmosfärisk, monoton och långsamt lunkande progressive som drar mer åt house än psykedelisk trance. Den fungerar bäst i en bilstereo och det bjuds på en del sköna ljud även om stilen inte riktigt är min melodi. Bästa är bubblande *Pornblocker*.

Robert Lagerström

ZEKE

"til the Living End"

Relapse/Border

Tolv av femton låtar på *'til the Living End* börjar med ett trumintro. De flesta är jäkligt korta eftersom en majoritet av låtarna ligger mellan en till två minuter. På en halvtimme värt av album trycks gasen i botten nästan oavbrutet i bästa Motörhead-stil. Riffen är stenhårda, och rösten stinker whiskey.

Har du inte råd med en Harley är detta vara ett billigare alternativ.

Mikael Barani

SVEN ZETTERBERG

"Soul of a Man 1990-1999"

BonnierAmigo

Sven Zetterberg har blivit mer ett begrepp än artist i min värld. Ett begrepp för att beskriva, att denotera, den av vita män spelade bluesen. Den där på gränsen till känsla varande, men ändå alltför ofta själlösa musiken. Det där som ibland kan vara så där outhärdligt bra, men också olidligt gränsande till tristess.

Jag lyssnar nu och inser att det här är rätt bra. Spelet oklanderligt. Sången riktigt bra, välfunnen, kraftfull och med pondus. Självskert. Alla ingredienser som borde ge en positiv upplevelse. Men varför, undrar jag – varför berörs jag aldrig då? Varför känns det som att jag hela tiden dras mot något annat, bort från musiken, bort från upplevelsen, bort från mina intentioner? Och efter ett tag inser jag. Leda. Det är så kompetent, så bra gjort; men det är samtidigt så stöpt i den mest förutsägbara av former att allt intryck går förlorat i brist på uttryck. En välförpackad yta, men med i mitt tycke alltför substanslöst innehåll.

Alla som någonsin gillat Zetterberg är att gratulera, det är en bra samling. Men jag lockas inte, jag kan inte tröstas.

Magnus Sjöberg